บนเส้นทางที่สาธุชนผู้ใฝ่ในธรรม และการปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ที่จะต้องพบอย่างมิอาจหลีกเลี่ยงได้คือ "บททดสอบ" อันเปรียบเสมือนกับ การเรียนในมหาวิทยาลัยย่อมต้องมีการ "สอบ" เพื่อให้ตัวผู้เรียนนั้นได้รับรู้ตนเองว่า มีความสามารถ "จริง" รู้จริงตามที่ได้เรียนมา หรือไม่? .... และแน่นอน ข้อสอบยิ่งต้อง "ไม่ง่าย" และ ก็ไม่มีมหาวิทยาลัยไหน ที่บอกข้อสอบนักศึกษาให้รู้ก่อนสอบ อย่างแน่นอน ยิ่งข้อสอบยากเท่าใด ผู้ที่สอบผ่านได้ "ยิ่งภาคภูมิใจ ในความสามารถของตน" เท่านั้น ..... นี่คือสภาพความเป็นจริงที่เทียบได้กับ สภาวะของผู้ปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค

การปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค คือ **การเดินขึ้นสู่ยอดเขาที่สูงเสียดเมฆ เป็นการยกระดับ กาย วาจา ใจ ให้พ้นจากสภาวะของสามัญมนุษย์ปกติทั่วไป**

สิ่งที่จะต้องมี และขาดเสียมิได้ตั้งแต่เริ่มแรกคือ "**สัจจะ**" ว่าเราต้องไปให้ถึงยอดเขา...คนที่อยู่พื้นราบก็ถามว่า จะขึ้นไปทำไม ? อยู่ข้างล่างนี่ก็ดีอยู่แล้ว นั่งนอนสบาย ไม่เห็นจะต้องขึ้นเขาไปให้ลำบาก

พื้นราบ เปรียบได้กับ สภาวะแห่งปกติมนุษย์ทั่วไป ที่ต้องเกลือกกลั้วทนรับสภาพแห่งความทุกข์ ความผิดหวัง ความเลวร้าย ทุกข์โศก โทมนัส และสารพัดปัญหาสิ่งที่ไม่ต้องการ ฝุ่นผง มลภาวะ (อนุสัย) มากมาย

แต่บนเขา ยิ่งสูงขึ้นไป อากาศยิ่งบริสุทธิ์ มีธรรมชาติอันสวยงาม เต็มไปด้วยความสุข สมหวัง เพียบพร้อมไปด้วยครูบาอาจารย์ ฤาษีผู้มีฤทธิ์ เทพยดา วิทยาธร ที่จะประ

สิทธิ ประสาทวิชชาสารพัดที่เราปรารถนา ซึ่งเหนือกว่าสามัญมนุษย์พื้นราบจะมีโอกาสได้รับ

และยิ่งสูง ยิ่งพ้นจากปัญหา เมื่อมองกลับลงมาจากเขา จะเห็นได้ว่าพื้นราบอันเคยเป็นไร่นากว้างใหญ่นั้น เหลือเพียงนิดเดียว เปรียบเสมือน "ปัญหาใหญ่หรือไม่ อยู่ที่ว่าเราอยู่ในตัวปัญหา หรือ เข้าไปใกล้ตัวปัญหานั้นแค่ไหน ? **"ยิ่งสูงเท่าใด ปัญหานั้นย่อมเล็กลง และไม่เหลือตัวปัญหานั้นให้เห็นในที่สุด"** นี่คือ สัจธรรมอันจริงแท้

การปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค คือการยกระดับ กาย วาจา ใจ ให้สูงพ้นจากสภาวะแห่งสามัญมนุษย์ทั้งปวง ด้วยว่า "อุปสรรคอยู่ที่ภายใน (ใจ) ส่วนปัญหานั้นอยู่ภายนอก".. ....ในวันพรุ่งนี้เรามาต่อกันว่า จะชนะอุปสรรค และ ปัญหาทั้งปวงได้อย่างไร ?

ด้วยพลังแห่งพุทธานุภาพ ขอจงประสิทธิ์ประสาทพรให้ท่านทั้งหลาย จงเจริญก้าวหน้า ด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ สารพัดสิ่งอันปรารถนา แคล้วคลาดภยันตราย ได้รับแต่โชคชัยในชีวิต ธุรกิจ ตำแหน่งหน้าที่การงาน จงทุกประการ ทุกท่านเทอญ ฯ ...เจริญพร

อุปสรรค กับ ปัญหา เป็นสิ่งที่ดูคล้าย ๆ กัน แต่ไม่เหมือนกันหากไม่แยกแยะให้ถูกต้อง ก็ไม่อาจขจัดอุปสรรค และแก้ปัญหาได้

เราจะเห็นได้ว่า อุปสรรค เมื่อต้องการให้หมดไป จะใช้พฤติกรรมด้วยการ "กำจัด หรือ ขจัด" หมายถึง "การหมดสิ้นไปอย่างเบ็ดเสร็จ เด็ดขาด ไม่เหลือเชื้อ ไม่เหลือซาก" นี่คือลักษณะพฤติกรรม

ส่วน "ปัญหา" จะใช้พฤติกรรมด้วยการ "แก้ไข"ซึ่งแปลได้ง่ายกว่า เป็นพฤติกรรม

ที่เรียบง่าย นุ่มนวลกว่า และอาจเหลือเชื้อ หรือ รากเหง้าของปัญหานั้นไว้ อันจะเห็นได้จากคำว่า "แก้" เป็นลักษณะพฤติกรรมที่ใช้กับเชือก หรือ วัตถุชนิดเส้นที่พันกันยุ่งเหยิง ต้องแก้หรือรื้อมาม้วนเรียงเสียใหม่ โดยของเก่าไม่เสียหาย

คำว่า "ไข" เป็นลักษณะของพฤติกรรมแห่งการ "เปิดออก เผยสิ่งที่ปิดไว้" เช่นไขกุญแจ เป็นต้น จึงมักใช้ร่วมกับตัวปัญหาเรียกเป็นคำว่า "ไขปัญหา" เป็นต้น

"ปัญหา" เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างเป็นปกติของธรรมชาติ แห่งการอยู่ร่วมของมวลสรรพสิ่ง เป็นเรื่องที่เกิดจากสิ่งภายนอกทั้งสิ้น เปรียบได้กับมลภาวะ สภาพแวดล้อม หาก เทียบกับทางธรรมะก็จะได้แก่ สิ่งที่เกิดขึ้นทางปัญจทวาร คือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ซึ่งมาจากภายนอก อันเป็น"เหตุ" ให้เกิดขึ้น ดังนั้น การ "แก้-ไข" จึงต้อง"แก้-ไข" จากภายนอก ดั่งพุทธพจน์ที่ทรงตรัสว่า "**ธรรมใดเกิดแต่เหตุ แก้ที่เหตุแห่งธรรมนั้น**"

"**อุปสรรค**" เป็น"**อารมณ์**" อันเป็นผลที่รับมาจากตัวปัญหา นี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจาก "**ภายใน**" เทียบทางธรรมะคือ "ธรรมารมย์" มาจากคำว่า ธรรมะ= ที่ตั้ง + อารมณ์ = ธรรมารมย์ ในส่วนของ"ธรรมารมย์" เกิดขึ้นทาง "มโนทวาร =ใจ จึงต้องใช้การ "กำจัด หรือ ขจัด" อารมณ์ที่เกิดขึ้นกับ "ใจ" อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ไม่ให้เกิดอารมณ์นั้นๆ ขึ้น

อุปสรรคดังกล่าวจึงจะมลายหายสูญไปได้ แต่ถ้าหากไม่กำจัดออกไปเสียจาก "ใจ" อุปสรรคนั้นก็จะตามติดไปไม่มีวันหมดไป ก่อให้เกิดปัญหาต่อเนื่อง ซึ่งเรียกว่า "ปัญหาซ้ำซ้อน หรือ ปัญหาแทรกซ้อน" ในอนาคต

ในวันนี้จะขอยกตัวอย่าง อุปสรรคเล็ก ๆ อันเป็นปกติ ที่ผู้ปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค มักประสบ คือ "มีความรู้สึก" ว่าการปฏิบัติไม่ได้ผล ...ยิ่งปฏิบัติยิ่งมีอุปสรรค ก่อให้เกิดความไม่แน่ใจ ลังเล สงสัย ว่า สิ่งที่ปฏิบัติมานี้ถูกต้องหรือไม่ ? หากถูกต้องทำไมไม่ดีขึ้น ทำไมจึงมีแต่ความกลุ้ม "ใจ" หรือ มีเรื่องรำคาญ "ใจ" เข้ามาตลอด ??

ดังได้กล่าวไปในคราวที่แล้วว่า ... การปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค คือการเดินขึ้นภูเขาสูง (การยกระดับชีวิตแห่งสามัญมนุษย์ขึ้นสู่ระดับอริยบุคคล) สิ่งแรกที่ขาดเสียมิได้คือ "ใจ" เราพร้อมหรือยัง ที่จะก้าวให้พ้นจากสภาวะเดิม ที่ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่กับความผิดหวัง ความซวยซ้ำซาก จนเคยชินนั้น.....ใจเราตอบตัวเองได้หรือยัง ว่า "พร้อมหรือไม่พร้อม ?"

นั่นก็เปรียบได้กับ การฝึกฝนร่างกายให้พร้อมกับการขึ้นภูเขา ในที่นี้ได้แก่ "การฝึกให้ปากกับใจ พร้อมกัน" เพื่อกล่าวสัจจะวาจา "ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา" เพราะนี่คือองค์มรรคเรียกว่า "สัมมาวาจา เป็น หัวใจแห่งศีล" จัดเป็นสิ่งแรกที่ผู้ปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ต้องผ่านการฝึกฝนปฏิบัติขั้นนี้ให้ได้อย่างจริงจัง ไม่ใช่เพียงคิดว่าเป็นเรื่องล้อเล่น หรือกล่าวลอย ๆ เพราะ...

มีพุทธพจน์กำหนดไว้ชัดเจน ถึงโทษของผู้ปฏิบัติอันมิได้กล่าวสัจจะวาจาถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา "ย่อมจะไม่ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติโดยสิ้นเชิง" ดังนี้ว่า

"...จริงอยู่ โยคาวจรบุคคล ครั้นมิได้ถวายตน (เป็นพุทธบูชา) อย่างนี้แล้ว เมื่อหลีกไปอยู่ในที่เสนาสนะอันสงัด ครั้นอารมณ์อันน่ากลัวมาปรากฏในคลองจักษุก็ไม่สามารถยับยั้งตนอยู่ได้ จะหลีกเลี่ยงหนีไปยังแดนหมู่บ้านกลายเป็นผู้คลุกคลีด้วยคฤหัสถ์ ทำการแสวงหาลาภสักการะ อันไม่สมควร ด้วยอาการทุจริตต่าง ๆ มิช้าก็ถึงความฉิบหาย..." (พระไตรปิฎกบาลี, ปฏิสัมภิทามรรค) แม้ผู้ปฏิบัติอันเป็นอุบาสก อุบาสิกา ก็ย่อมถึงความฉิบหาย ไม่แตกต่างกัน...

ดังนั้น ความสำคัญแห่งการ "**กล่าวสัจจะวาจาถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา**" **จึงมีความสำคัญเป็นสิ่งแรก แห่งการปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค** ก่อนที่จะก้าวไปสู่การปฏิบัติขั้นต่อไป เปรียบเสมือนต้องเตรียมร่างกายให้พร้อมก่อนออกเดินก้าวแรกขึ้นเขาสูง ฉะนั้น

สาธุชน ที่ประสบกับอุปสรรคในการปฏิบัติ ให้ตรวจสอบตนเองในชั้นต้นเสียก่อนว่า "ได้กล่าวสัจจะวาจา = ปากกับใจ พร้อมกันหรือไม่ จริงหรือเปล่า ?" เพราะนี้จัดเป็น "อุปสรรค" อันเกิดจาก "ใจ" ไม่พร้อม ซึ่งเราจะกล่าวถึงวิธีแก้ไขอย่างได้ผลส่วนนี้ต่อไป

ด้วยอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย อันมีพุทธานุภาพเป็นเบื้องต้น ขออำนวยศุภผลให้สาธุชนผู้ใฝ่ในธรรมปฏิบัติ จงประสบแต่ความสุข สมหวังดั่งปรารถนาที่อธิษฐานทุกประการเทอญ...เจริญพร

ดังได้กล่าวไปแล้วว่า "ปัญหา" เกิดจากสภาวะแวดล้อมภายนอก คือรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส รับรู้ได้ทางปัญจทวาร คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย

แต่ "อุปสรรค" นั้นเกิดจาก ภาย ใน คือ อารมณ์อันเกิดจากผล ที่ปัญจทวารรับเข้ามาสู่มโนทวาร หรือเรียก "ใจ" อุปสรรค จะมีลักษณะ ฉุดรั้ง ขวางกั้น ทางการปฏิบัติก็คือ นิวรณ์ และอุปกิเลศ นั่นเอง ซึ่งจะเห็นได้จากพุทธพจน์ที่ยืนยันชัดเจนว่า นิวรณ์ ต้องใช้การ "กำจัด ให้หมดไปจากใจ อย่างเด็ดขาด เท่านั้น"

วิธีการ "กำจัด" ให้หมดสิ้นแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ก็ต้องใช้วิธี "หนามยอก หนามบ่ง หรือ เกลือจิ้มเกลือ" หมายความว่าอย่างไร ?

ก็หมายความว่า "อุปสรรค เกิดจากอารมณ์ ก็สร้างอารมณ์ขึ้นมาใหม่ และป้อนเข้าไปสู่มโนทวารแทนที่อารมณ์เก่า" นั่นเอง

มันเป็นกฎ Physic ขั้นพื้นฐาน ที่พระพุทธองค์ทรงนำมาสั่งสอน ถ่ายทอดมาก่อนนักวิทยาศาสตร์จะค้นพบกว่า ๒,๕๐๐ ปี นั่นคือ "กฎ ของการแทนที่ (URAKA)"นั่นเอง

ท่านสาธุชนผู้เป็นนักปฏิบัติทั้งหลาย เราต้องไม่ลืมว่า รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ล้วนเป็นสมมุติ เมื่อใจรับเอาสิ่งเหล่านั้นโดยทางปัญจทวารเข้ามาจึงกลายเป็น "ธรรมารมย์" อารมณ์ที่เกิดขึ้นโดยแรงกระตุ้นของมหาภูตรูป๔ คือดิน น้ำ ไฟ ลม ซึ่งก็เป็นสมมุติ... ก็ด้วยเหตุที่สิ่งทั้งหลายเป็นสมมุตินี้ เรา=นักปฏิบัติ จึงสามารถสมมุติ "อารมณ์" นั้น ๆ ขึ้นมาใหม่ได้ และใส่เข้าไปแทนที่ของเดิม...อย่าเพิ่ง ..งง

เชื่อมั่นเหลือเกินว่า ท่านนักปฏิบัติทั้งหลาย คงได้ผ่านประสบการณ์ หรือได้รับการสั่งสอน หรือไม่ก็คงได้รับรู้มาบ้างแล้ว เช่นว่า "เมื่อลิ้มรสอาหาร ชนิดใดที่อร่อย ถูกปาก ก็ให้ระลึกอารมณ์ของรสชาดที่อร่อยนั้นไว้" เพื่ออะไร

ก็เพื่อที่ว่าในครั้งต่อไป ไม่ว่าจะลิ้มรสอาหารอะไร ก็ให้เอาอารมณ์อร่อยนั้นมา ทำให้สามารถรับประทานอาหารได้อร่อยทุกชนิด แม้กระทั่งใบไม้ก็อิ่มได้เหมือนข้าว (ที่มาของพระธุดงค์เสกใบไม้กินต่างข้าว) และเป็นที่มาของพุทธพจน์ว่า "ภิกษุคือผู้เลี้ยงง่าย" ก็โดยการจัดสร้างอารมณ์นี้ขึ้นมา แล้วนำไปให้**โวฏฐัพนะจิต** ส่งเข้าไปเก็บไว้ในสัญญา หรือ ธนาคารความจำ เมื่อต้องการใช้...หมายถึงเมื่อรับประทานอาหาร ก็นำเอาอารมณ์อร่อย ถูกปาก นั้นมาใช้ ดังนี้

ในส่วน อุปสรรค อันก่อให้เกิดความท้อถอย ภาษานักสู้เรียกว่า "ถอดใจ" คือ ใจไม่สู้ซะแล้ว ยังไง ๆ ก็แพ้ ประเภทไดโนเสาร์ตัวใหญ่แพ้ฟรินสโตน (มนุษย์หิน) ตัวนิดเดียว ยังไงยังงั้น ... นักปฏิบัติหลาย ๆ ท่าน เมื่อปฏิบัติไประยะหนึ่ง ถึงช่วง "บททดสอบที่อกุศลกรรมแสดงผล" คือ อธิษฐานไม่ได้ดั่งปรารถนาบ้าง เกิดอุปสรรคขึ้นในชีวิตครอบครัว ธุรกิจ การงาน ทั้งที่ตัวเองก็ว่าสวดมนต์แล้ว ตั้งลมก็แล้ว เดินปะคำ ทิ้งขนนกสารพัดอย่าง ทำหมด แต่ไม่เห็นได้อะไร มีแต่แย่ลง ๆ ความคิดเกิดขึ้นยังงั้น และในที่สุดก็ "ท้อ (ที่จริงท้อ น่ะเค้ามีให้ลิงถือ อยู่หน้ากะปุกยาหม่อง....นะ) เลิกทิ้งไปเลย เรียกว่า "ถอดใจ หรือ แพ้ใจตัวเอง จริงแล้วคือ พ่ายแพ้แก่นิวรณ์ อันเป็นอุปสรรค หรือ บททดสอบที่ขวางกั้นทางไปสู่ชัยชนะ..."

การ "กำจัด นิวรณ์=อุปสรรค" นี้ ทำได้ไม่ยากเลย เพียงการ "**สร้างอารมณ์แห่งชัยชนะขึ้นมา แทนที่อารมณ์ท้อถอย พ่ายแพ้นั้น**" คำถามคือ ทำอย่างไร ? หมายถึง วิธีทำ หรือ วิธีปฏิบัติ น่ะ ! คงอยากรู้อย่างใจจดใจจ่อ แล้วซิ

วิธีการ ให้ทำดั่งนี้คือ ให้ระลึกถึงภาพ และความรู้สึกในอดีต ในวันที่เราได้รับปริญญา หรือ รับถ้วย รับรางวัลในการแข่งขัน อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ ให้เห็นภาพชัด ๆ ลองทบทวนกลับไป ในวันที่เรารับปริญญา เตรียมตัว เตรียมเสื้อครุย ซ้อมรับกันเป็นอาทิตย์ เหนื่อย แต่ตื่นเต้น ณ วินาทีที่เราได้รับพระราชทานปริญญาวินาทีนั้นมันประทับในความรู้สึก ว่าทั้งชีวิตและเวลาที่เราได้ทุ่มเทให้นั้น มันมีค่า คือ"ความสำเร็จเพียงแค่วินาทีนั้นจริง ๆ" มันเป็นความรู้สึก อารมณ์ที่ไม่อาจบรรยายได้ด้วยตัวอักษร แต่สัมผัส

รับรู้ได้ด้วยใจ ก็อารมณ์ตรงนี้แหละ ให้นำไป "ตั้งไว้ ณ ตำแหน่งของใจ แทนที่อารมณ์ท้อถอยนั้น ให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้" และความรันทดท้อถอย จะเสื่อมหายไปอย่างมหัศจรรย์ และสิ่งใหม่ อารมณ์ใหม่จะเกิดขึ้นมาแทนที่คือ "อารมณ์แห่งชัยชนะ แบบ อ๊ะ ...กูก็ทำได้.." นี่แหละเรียกว่า การสร้างธรรมารมย์ กำจัดอุปสรรค แบบเกลือจิ้มเกลือ

สำหรับผู้ที่ไม่เคยรับปริญญา หรือชีวิตเกิดมาไม่เคยชนะอะไรเลยแพ้ตลอด (อันนี้คงมีนะ..แต่ยังไม่เคยพบตัวจริง) นี่ก็ไม่ยากเลย...ให้ไปหา Download Apps เกมส์เด็กเล็กชนิดที่ง่ายที่สุดมา ตั้งตรงที่ระดับง่ายที่สุด แล้วเล่น เมื่อชนะก็ จำความรู้สึกอารมณ์ "ชัยชนะ" นั้นไว้ จำไม่ได้ เล่นใหม่ให้จำให้ได้ จากนั้น เอาอารมณ์นั้นไปตั้งไว้ที่ ปถวีธาตุ (ธรรม = ตั้งไว้,ทรงไว้ + อารมณ์ = ธรรมารมย์) ความท้อถอย หรือ ความรู้สึกว่าพ่ายแพ้ถอดใจจะไม่กลับมาปรากฏอีกเลย

จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การเอาชนะอุปสรรค และ ปัญหา นั้นไม่ยากอย่างที่คิด ขอให้นำไปใช้เป็นตัวอย่างและแนวทางในการขจัดอุปสรรค เมื่ออุปสรรคหมดไปจากใจ "ปัญหา" ทั้งหลายก็ไม่อาจสืบต่อเนื่อง เพราะ "ใจสู้" ไม่ต้องเสียเวลาชูสองนิ้วก็ชนะ เพราะ "สิ่งทั้งหลายแพ้ชนะอยู่ที่ใจ" ดั่งพระพุทธองค์ทรงยืนยันไว้เป็นหนึ่งไม่มีสองว่า "สิ่งทั้งหลาย สำเร็จได้ด้วยใจ " นั้นแล

ด้วยพลานุภาพแห่งพุทธคุณ จงเกื้อหนุนให้สาธุชนทุกท่าน ประสบความสำเร็จก้าวหน้าในการปฏิบัติ สัมผัสแต่สิ่งอันเป็นมงคล รับโชคลาภ ศุภผล เจริญก้าวหน้าในการงาน ชีวิต ธุรกิจ สมดั่งปรารถนาที่ได้อธิษฐานจงทุกประการเทอญ....เจริญพร

จากวันเวลาที่ผ่านไป ได้พิสูจน์ผลเชิงประจักษ์ถึงพลังแห่งพุทธานุภาพ ที่สามารถเป็นที่พึ่ง ที่กำจัดทุกข์ภัยได้จริง โดยไม่จำกัดกาลเวลาและสถานที่ เพียงแต่ว่าวิถีทางแห่งการปฏิบัติของแต่ละท่าน ยังไม่อาจที่จะเป็นหนึ่งเดียวกัน ผลที่ได้จึงรับจึงปรากฏเร็วช้าแตกต่างกันไป

ด้วยเหตุดังกล่าวนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดทำ บทบรรยายวิธีการปฏิบัติ ประกอบภาพ (Slide) เพื่อให้สาธุชนผู้ใฝ่ในกุศลทุกท่าน สามารถนำไปค้นคว้าอ้างอิง หรือ ใช้เป็นแม่แบบบรรยายอย่างไม่ผิดเพี้ยน ซึ่งจะส่งผลให้ผู้ที่ได้รับการอบรมนำไปปฏิบัติได้ผลเต็มที่ สมจริงดังปรากฏในสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ทุกประการ

โดยในแต่ละตอน หมายถึงคำบรรยายภาพ (Slide) แต่ละแผ่นเรียงกันไป นับแต่เริ่มต้นปฏิบัติขั้นต้น จนถึงขั้นสูง อย่างต่อเนื่อง..... จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะยังให้เกิดประโยชน์แก่สาธุชน และผู้ใฝ่ในกุศลปฏิบัติทุกท่าน อันเป็นแนวทางสืบต่อพระธรรมคำสั่งสอนของพระบรมศาสดา ให้คงอยู่สถาพรสืบไป

ในหนึ่งช่วงของเวลาแห่งชีวิต ที่ได้กำเนิดเกิดมาร่วมอยู่บนพื้นพิภพนี้ เปรียบประดุจดั่งหยดน้ำค้าง ที่หล่นจากปลายใบไม้ลงสู่พื้น ระยะเวลาที่ละอองน้ำอันสะสมเป็นหยดน้ำ คือ การก่อตัวเป็นรูปร่าง เริ่มมีรูป แสง สี ต่าง ๆ ที่เคลื่อนไหวไปมาอยู่ภายนอกหยดน้ำนั้น.... ความเป็นจริงแล้ว รูป แสง สีที่ปรากฏบนผิวแห่งหยดน้ำนั้น ไม่ได้มีอยู่จริง เป็นเพียงภาพลวงตา ที่ปรากฏบนพื้นผิวของหยดน้ำ มิได้แทรกซึมเข้าสู่ผิวในหยด

น้ำแม้เพียงน้อยนิด ซึ่งไม่ผิดอะไรกับสิ่งที่อยู่ภายนอกกาย ล้วนแล้วแต่เป็นเพียงภาพอันไม่มีอยู่จริง

ระยะเวลาการดำรงอยู่แห่งภาพบนพื้นผิว ขึ้นอยู่กับการทรงสภาพแห่งหยดน้ำนั้น และเมื่อหยดน้ำได้ไหลหยดหมดเวลา ก็หยดลงสู่พื้นพร้อมกับภาพบนพื้นผิว แตกทำลาย สลายไป ไม่เหลือไว้ให้เห็น.... นี้เป็นหยดหนึ่ง แห่งกาลเวลา.....หยดหนึ่ง หมายถึง ระยะเวลาหนึ่งของ "ชีวิต" ที่ได้ถูกลิขิต ให้ปรากฏขึ้นบนพื้นพิภพนี้ กฎแห่งการเริ่มต้น การดำรงอยู่ และการแตกสลาย ย่อมปรากฏเป็นปกติ กับมวลสิ่งมีชีวิตทั้งหลาย ก็ย่อมเป็นเช่นนี้.. เช่นนี้..ซ้ำเช่นนี้ ชั่วอนันตกาล

ชีวิตมนุษย์เกิดจากมหาภูตรูป ๔ คือ ดิน ไฟ ลม น้ำ รวมกันเป็น **เอกสมังคี** (เอก แปลว่า หนึ่ง ... สมังคี แปลว่า หลอมรวม...มีลักษณะคล้ายกับการหลอมละลายโลหะ๔ ชนิด..นึกภาพการหล่อพระ เมื่อหลอมรวมกันแล้วไม่อาจแยกออกจากกันอีกได้.....

แตกต่างกับ **สัมปยุต** แปลว่า เชื่อมต่อ จะมีลักษณะ เหมือนการเชื่อมโลหะให้ติดกัน ซึ่งสามารถแยกเป็นชิ้นจากกันได้ หรือ การเอาไม้ตอกตะปูติดกับโลหะ ก็แยกออกจากกันได้ ไม่ได้รวมเป็นเนื้อเดียวกัน..นี้คือความแตกต่างระหว่าง เอกสมังคี กับ สัมปยุต...เมื่อกล่าวถึงในภายหน้าจะได้ไม่สับสน)

เมื่อมหาภูตรูป ๔ หลอมรวมกันนั้น เป็นไปด้วยอำนาจแห่งกรรมที่ได้สร้างไว้ในภพชาติก่อน (เหมือนฝากธนาคาร หรือ เป็นหนี้ธนาคาร) ผู้ที่สร้างบุญไว้กุศลก็จะส่งให้มีรูปร่างสวยงาม ผิวพรรณดี (ผลจากบุญนิธิ คือมีเงินทุนเก่ามาใช้) สำหรับผู้ที่สร้างอกุศล

กรรม (ทำบาป = ติดหนี้ธนาคาร = ก็ต้องใช้หนี้เรียกว่าหนี้กรรม) ก็จะมีรูปร่างอัปลักษณ์ สิ่งมีชีวิตที่เกิดมานี้ เรียกว่า " **กมฺมชฺชรูป**" หรือ รูปอันเกิดโดยกรรม

และด้วย "กรรม" ที่ได้สร้างไว้ ไม่ว่าจะเป็นกุศลกรรม (บุญ) หรือ อกุศลกรรม (บาป) สิ่งมีชีวิตที่เกิดมานั้น ก็จะมีเส้นทางที่ได้ถูกกำหนดไว้เฉพาะ เป็นเอกเทศของแต่ละชีวิต ดังพุทธพจน์แสดงไว้ว่า "กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้แตกต่างกัน" ดังนี้

สัตว์ที่เกิดมาบนโลกนี้ โดยปกติสามัญย่อมไม่อาจหลีกพ้น "กรรม" ที่ได้กระทำไว้ได้ ย่อมมีเส้นทางของแต่ละชีวิตชนิดไม่ซ้ำกัน เรียกว่า "กรรมวิถี" หรือ "กฎแห่งกรรม" พระพุทธองค์ทรงตรัสยืนยันไว้ชัดเจนในเรื่องนี้ ปรากฏในพระไตรปิฎกบาลีว่า

" กมฺมุนา วตฺตี โลโก สัตว์ทั้งหลาย ย่อมเป็นไปตามกรรม"

โดยปกติทั่วไป สัตว์ทั้งหลายไม่อาจหลีกหนีพ้นกรรมได้ แต่นับว่าเราท่านทั้งหลาย ได้สร้างมหากุศล จึงได้พบแนวทางปฏิบัติของพระบรมศาสดา ที่ทรงชี้นำให้ปฏิบัติในแนวทางสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ให้เราท่านสามารถ "ชนะกรรม" และ "เลือกเส้นทาง เฉพาะแต่กุศลกรรมได้" นี้แหละเรียกว่า "พุทธวิถีแห่งพระพุทธศาสนา" อันไม่ปรากฏในคำสอนแห่งศาสนาใด ๆ

ขอความผาสุขสวัสดี สมปรารถนา ในทุกสิ่งที่อธิษฐานอันเป็นกุศล จงสัมฤทธิผล ให้ก้าวหน้าในอาชีพการงาน ชีวิต ธุรกิจ ครอบครัว และการปฏิบัติ ถ้วนทั่วกันทุกท่าน เทอญ ฯ.... เจริญพร

ความเป็นจริงแห่งชีวิต

ในสภาวะแห่งความเป็นจริง ของชีวิตทุกรูปนาม ที่ได้ถือกำเนิดเกิดขึ้น บนพื้นพิภพนี้ ปกติจะมีสภาพความเป็นไป ด้วยความเหมือนที่แตกต่าง คือ เหมือนกันด้วยการผสมผสานปรากฏการณ์ของสุข และ ทุกข์ที่เจือคละเคล้ากันไป นี้คือความเหมือน

ส่วนความแตกต่าง คือ สภาพแห่งสุขทุกข์ที่เกิดขึ้นนั้น ได้เกิดขึ้นในสภาวะและสถานะที่แตกต่างกันไป แล้วแต่จะได้สร้างกุศลกรรม(สิ่งอันเป็นประโยชน์สุข)กับอกุศลอกุศล(สิ่งอันทำให้เกิดความทุกข์โศกโทมนัส) นี้คือความแตกต่าง

ก็โดยความแตกต่างแห่งกรรม จึงทำให้สัตว์แตกต่างกันไป ด้วยผลแห่งกรรมนั้น หากจะเปรียบถึง การแสดงผลของกรรมทั้งสอง อันเป็นสมบัติติดตัว ก็จะเปรียบได้ประดุจดั่งตาชั่ง ข้างซ้ายนั้นวางไว้ด้วยความทุกข์ (อกุศลกรรม) ส่วนข้างขวานั้นใส่ไว้ด้วยความสุข (กุศลกรรม) ชีวิตก็คือ พื้นที่ตั้งตาชั่ง โดยการทำงานของตาชั่ง จะทำงานด้วยน้ำหนักว่าข้างใดหนักกว่ากัน หากส่วนของกุศลกรรมมากกว่า ก็จะลงมาสัมผัสกับชีวิตทำให้ได้รับ ความสุขสมหวัง สมปรารถนา แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า อกุศลกรรมหรือความทุกข์นั้นจะหายไป เมื่อดูจากภาพจะเห็นได้ว่าทุกข์นั้นยังคงอยู่ แต่น้ำหนักน้อยสู้กุศลกรรม (บุญ) ไม่ได้ จึงลอยพ้นจากชีวิตของผู้นั้น และรอจนกว่าเมื่อใด ที่บุญมีน้ำหนักน้อยลง คือ เจ้าของชีวิตนั้น เสพแต่บุญเก่า ไม่ได้ทำบุญเพิ่มลงไป แน่นอนที่สุดอกุศล (บาป) ที่รอคอยอยู่อีกข้างหนึ่ง ก็จะแสดงผลกระทบต่อชีวิตของผู้นั้นทันที

ชีวิตโดยปกติของสัตว์โลกทั้งหลายย่อมเป็นเช่นนี้ หมุนสลับสับเปลี่ยนสุขทุกข์ผสมผสานอย่างมิอาจปฏิเสธ หลีกหนี สมดั่งพุทธพจน์ว่า กมฺมุนา วตฺตี โลโก สัตว์โลกทั้งหลายย่อมเป็นไปตามกรรม ฉะนี้ ฯ

หากจะถามว่า ชีวิตนั้นเกิดมาเพื่ออะไร ? คำตอบที่ตรงที่สุดคือ " ชีวิตเกิดมาเพื่อเสวย (รับ) อารมณ์.." (นี้เป็นคำอธิบายจากในอภิธรรมปิฎก) ซึ่งหากเราท่านพิจารณาสักนิดจะเห็นว่า โดยความเป็นจริงของชีวิตที่ต่างแสวงหาอยู่นี้ ก็คือการแสวงหาสิ่งที่เรา "ชอบ" หรือ สิ่งที่ทำให้เกิดความสุข(โสมนัส) เราก็เรียกว่า "ดีใจ ถูกใจ" นั่นแหละ และในทางตรงกันข้าม ก็จะมีอารมณ์ที่เราไม่ชอบ หรือ อารมณ์ที่ทำให้เราเสียใจ(โทมนัส) เกิดขึ้นในชีวิตเราด้วยเสมอ

อารมณ์ หรือ การรับรู้เหล่านี้เกิดจากการกระทบโดย ๕ ทิศทางด้วยกัน คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย (ปัญจทวารวิถี) ซึ่งเราจะแสวงหาสิ่งสนองให้เรามีความรู้สึกว่า "เราชอบ เรารัก เรายินดี" เท่านั้น ไม่ว่าจะโดยการมองเห็น การได้ยินเสียง การรับรู้ทางกลิ่น และการลิ้มรส รวมทั้งสัมผัส ซึ่งจะมีลักษณะที่เฉพาะของแต่ละชีวิตว่าจะเลือกว่า สิ่งไหน หรือ แบบไหน ที่จะสนองอารมณ์ที่ตนปรารถนา เมื่อรู้สึกว่าขาดสิ่งนั้น ก็ต้องออกไปแสวงหามาเสริมอารมณ์ และความต้องการ นี้แหละ คือ ต้นกำเนิดแห่งคำว่า กิเลส และตัณหา ย่อมเกิดมาจาก การแสวงหาอารมณ์

และแน่นอนที่สุด การแสวงหาอารมณ์ที่ปรารถนานั้น ก็มิใช่จะพบแต่อารมณ์ที่ต้องการเสมอไป ย่อมจะต้องพบกับอารมณ์อันไม่พึงปรารถนา ที่เจือปนมาด้วยเสมอ ที่เรามักเรียกกันว่า "อารมณ์เสีย" นั่นแหละ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เราไม่ได้สร้างขึ้น แต่เราก็ต้องรับ นี้เป็นปกติธรรมชาติ ที่ย่อมต้องเกิดขึ้น

ไม่ว่าชีวิตของผู้นั้นจะเป็นใคร จะยากดีมีจน สิ่งที่ต้องการเหมือนกันหมดก็คือ "ต้องการสิ่งที่ปราถนา และให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ปรารถนา" แม้ว่าจะผู้นั้นจะมานะพยายามกระทำแต่ "ความดี" แต่บางครั้งบางที "ความดีที่ได้ทำนั้น ก็มิใช่หมายความว่าเป็นที่ปรารถนาของผู้อื่น" จริงไม๊ล่ะ ?

และแน่นอนที่สุด สิ่งที่คิดว่าทำดีที่สุด อาจจะกลายเป็น "สิ่งที่เลวที่สุดในสายตาคนอื่น หรือ ในสังคมอื่น" ก็ได้ และสิ่งที่เป็นผลตอบสนองกลับมา ก็คือ "สิ่งที่ตรงกันข้าม" คือ แทนที่จะกลายเป็น "คนดี คนที่สะอาดบริสุทธิ์ ดุจที่เป็น" กลับกลายเป็น "คนเลว ที่สังคมชี้ว่าคุณต้องเป็น" ทั้ง ๆ ที่คุณไม่ได้เป็น

นี่คือ ชีวิต ....ชีวิตจริง ที่คุณ เรา ท่าน ไม่มีสิทธิ์ที่จะเลือก ไม่มีสิทธิ์ที่จะกำหนด และไม่มีทางที่จะกำหนดได้โดยสภาวะปกติ.. เรา ท่านทั้งหลาย กลายเป็นส่วนประกอบของสังคม "ที่จะชี้ให้เป็น ให้ดี ให้เลว" โดยที่คุณไม่มีสิทธิ์เลือก แม้ว่าคุณจะเป็น "คนดี"

แต่หากว่า "สังคมนั้น ๆ บอกว่าคุณเป็นคนเลว" คุณก็กลายเป็น "ส่วนเกินของสังคม" สิ่งแปดเปื้อนสารพัด ที่คุณไม่ต้องการ ถูกสังคมกำหนดให้เป็น เพียงแค่ความหมายของคำว่า "กฎแห่งสังคม" นั่นไม่ใช่หมายถึงสิ่งอันประเสริฐ แต่อาจเป็นสิ่งที่เลวร้าย ...

แต่จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อเราท่าน ได้เกิดมามีชีวิตอยู่ร่วมในสังคม อันเต็มไปด้วยการแสวงหาอารมณ์ ของแต่ละชีวิตที่ไม่ละม้ายเหมือน ไม่ว่าเราจะชอบหรือไม่ ยอมรับหรือเปล่า .....คุณก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเลือก คุณต้องทนรับสภาพต่อไป หากต้องการจะอยู่ในสังคมชีวิตของ "คน" ทั่วไป ที่เขาอยู่กันอย่างนี้

.... ใช่ ...เขาอยู่กันอย่างนี้ และอยู่มาอย่างนี้ เป็นอย่างนี้ และเป็นต่อไป ....แล้วคุณล่ะ มีทางเลือกอื่นไหม คุณไม่พอใจ หรือ ไม่ยอมรับ ? ..... นี่คือ คำถาม และเป็นอมตะแห่งคำถาม ที่ได้ถูกถามมาตลอดนับพัน ๆ ปี นับแต่เริ่มปรากฏสิ่งมีชีวิตอันเรียกว่า "คน" เกิดขึ้นบนพื้นโลก

๑๘ มีนาคม ๒๕๕๗

ในคราวก่อนได้กล่าวค้างไว้เรื่องของความสำคัญของการ "สวดมนต์" ซึ่งก็คือการฝึกให้ ปาก (วาจา=วจีสังขาร) รวมเป็นหนึ่งเดียวกับใจ (มโนสังขาร) การฝึกเช่นนี้มีมาแต่ก่อนครั้งพุทธกาล เรียกว่า "สาธยายมนต์" หรือ "ปริตฺ" ดังได้กล่าวไปแล้ว

ด้วยพลังแห่งความถึงพร้อมของปาก (วจีสังขาร=วาจา)+มโนสังขาร (ใจ) ก่อให้เกิดพลานุภาพ สามารถแปรเปลี่ยนสรรพสิ่งได้ ตามแต่ "ใจ" ของผู้สาธยาย หรือ สวดปริต นั้นเป็นผู้กำหนด ซึ่งเราจะเห็นปรากฏอยู่ในจารจารึกโบราณ ในเรื่องเกี่ยวกับฤาษีชีไพร นักสิทธิ์ ผู้ทรงฤทธิ์ทั้งหลาย ย่อมสามารถทำได้เป็นปกติ

คำถามว่า...ด้วยเหตุอันใด ฤา ที่ก่อให้เกิดปัจจัย อันเป็น "อภิญญาจิต" ขึ้นได้

คำตอบคือ นี่คือ วาจาอันเปล่งพร้อมด้วยใจ เรียกว่า "สัจจะวาจา" จัดเป็น "หัวใจแห่งศีล" เพราะหากขาดเสียซึ่งสัจจะ แม้ศีลข้อเดียวก็รักษาไม่ได้ และเมื่อมีศีลแล้ว เมื่อผนวกรวมกับกุศลมูลจิต อันมีพระนิพพานเป็นที่ตั้งย่อมเป็นพลวัตรปัจจัยให้เกิดเป็นองค์มรรค อันมีชื่อว่า "สัมมาวาจา"+"สัมมาทิษฐิ" อันส่งผลให้เกิด "สัมมาสมาธิ" ดังนี้

นี่เป็นตัวอย่างคร่าวๆ ไม่ได้เข้าไปอธิบายในวาระขณะจิตที่ดำเนินไปขณะสาธยายมนต์ (เพราะยาว ...สนใจไปศึกษารายละเอียด ในพระอภิธรรมปรมัต) ทั้งหมดนี้ จัดเป็นขั้นตอนตามหลักแห่งไตรสิกขา คือ ศีล ...ดำเนินสู่...สมาธิ...ดำเนินสู่...ปัญญา (ปัญญาวิมุติ = เพื่อความหลุดพ้น) จะไม่มีทางลัดขั้นตอนได้

หมายเหตุ..ปัญญาในที่นี้ไม่ใช่หมายถึงภาษาโลก ซึ่งหมายเอาเองว่า คนที่คิดอะไรจำอะไรได้มาก ซึ่งเรียกว่า "ฉลาด" นั้น เอามาใช้ศัพท์เรียกว่า "คนมีปัญญา" แต่ทางธรรมนั้น "ปัญญา" จะได้มาต่อแม้จะเหาะเหินเดินอากาศ มุดน้ำดำดิน ไปคุยกันเทวดา ท่องจักรวาลได้แล้ว ก็ยังไม่อาจเข้าถึงปัญญา เพราะมีฤทธิ์ได้เพียง " ฌาน อ่านว่า..ชาน แปลว่า พิเศษ ต่างหาก เหนือกว่าเดิม) แต่ปัญญานั้นผู้จะได้จะมี ต้องเลยฌานไป ถึงระดับ "ญาน" จึงจะสามารถเข้าถึง "ปัญญา" อันเป็นไปเพื่อความหลุดพ้นไม่เวียนว่ายตายเกิดในภพไหน ๆ อีก ... คำสรุปง่าย ๆ ปัญญาทางโลก หนีตายไม่พ้น ...ปัญญาทางธรรมพ้นจากความตาย นี่คือความแตกต่าง...ท่านนักวิชาการทั้งหลายเมื่อจะพูดหรือแสดงภูมิรู้ควรจัดศัพท์ให้ถูกต้องเสียด้วย

ที่กล่าวมานั้นเป็นในทางธรรมะ ที่แสดงไว้โดยพระสารีบุตรอริยเจ้า ปรากฏอยู่ในปฏิสัมภิทามรรค สำหรับชนรุ่นใหม่ยุค Hi-Tech, iPad และ ท่านที่เป็นนักวิทยาศาสตร์ไม่ค่อยได้ศึกษาธรรมะ และอภิธรรม อาจจะไม่เข้าใจว่า "จะเป็นไปได้ไงในทางวิทยาศาสตร์ ที่เพียงออกเสียง แล้วสามารถกำหนดให้ วัตถุ (Mass) เหตุการณ์ (Event) และธาตุ (Element)ให้เปลี่ยนแปลงไปตามประสงค์ (ทางปฏิบัติเรียกว่า "อธิษฐาน") เว่อร์ไปรึเปล่า พระคุณเจ้า ? ...ก็คงคิดกันยังงั้น!!

ก็จะขอขยายความไว้ตรงนี้ เพื่อไม่ให้ไขว้เขว และเป็นที่ยืนยันอันน่าภาคภูมิใจสำหรับชาวพุทธ และนักปฏิบัติ ที่ได้ศึกษาเรียนรู้ศาสตร์ อันก้าวหน้าเกินกว่าวิทยาศาสตร์จะก้าวไปถึง...ซึ่งอธิบายในเชิงวิทยาศาสตร์ควอนตัมฟิสิกส์ (Physic Quantum) ดังนี้

เสียง (Sound) ที่เปล่งออกมาจะมีสภาพเป็นความถี่ ก่อให้เกิดแรงผลัก ทำให้เกิดการเคลื่อน ที่ของ "โมเลกุล" เมื่อโยคาวจร หรือ ผู้ปฏิบัติได้เปล่งเสียงตามระดับความถี่ที่กำหนด (บทพระปริต) ย่อมทำให้โมเลกุลในสมองเปลี่ยนแปลง นี่หมายถึงส่วนภายใน (กายภาพ) ในขณะเดียวกัน ความถี่ของเสียงทำให้เกิดการรวมตัวกัน เรียกว่า **"สมาธิ"** นั้น ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทาง Bio-Electic ซึ่งจะไปกระตุ้นต่อมไร้ท่อให้ส่งโปรตีนไปยังสมอง อันเป็นเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทาง อารมณ์ พฤติกรรมและนิสัย

ความสงบ อันเกิดจากการทำสมาธิ (Meditation) ทางการแพทย์จึงยอมรับและจัดว่าสามารถรักษาโรคต่าง ๆ ที่วิถีทางแพทย์ปัจจุบัน ไม่สามารถหายารักษาได้ แม้แต่การ

ค้นคว้าโดยผู้เชี่ยวชาญ ก็ไม่อาจจะสร้างเครื่องที่ส่งสัญญาณความถี่ ได้เทียบเท่าการทำสมาธิ นี้เป็นส่วนของเรื่องสมาธิที่ส่งผลสู่ภายใน ทำให้อารมณ์สงบ

สำหรับคำอธิบายในเรื่อง "**อธิษฐาน**" ที่ผู้ปฏิบัติสามารถควบคุมธรรมชาติ หรือกำหนดเหตุการณ์ หรือ สิ่งเหนือธรรมชาติได้นั้น เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทาง Bio-Magnet ของผู้ปฏิบัติที่สัมพันธ์กับสนามแม่เหล็กโลก ในระดับความเข้มที่ได้ถูกกำหนด ...เพราะสิ่งที่มนุษย์รับรู้ ไม่ว่าจะเป็นภาพ หรือ วัตถุนั้น เกิดจากความแตกต่างของย่านความถี่ ผู้ปฏิบัติสามารถกำหนดย่านความถี่ขึ้นใหม่ ได้ตามปรารถนา เพราะสามารถควบคุม Bio - Magnet กับสนามแม่เหล็กโลก ให้สร้างย่านความถี่นั้น ๆ ได้ โดยเปลี่ยนแปลงไปตามความถี่ที่ได้ตั้งไว้ เรียกว่า "**อธิษฐาน**"ซึ่งจะเกิดขึ้นโดยอำนาจแห่ง "**อภิญญาจิต**" ในระดับของ "มโนทวาร" คือ "ใจ" เท่านั้น.....และนี่คือที่มาของพุทธพจน์ยืนยันไว้ชัดว่า **"มโนบุพฺพำ คมา ธมฺมา...สิ่งทั้งหลายย่อมสำเร็จได้ด้วยใจ...**

ดังนั้นในทางวิทยาศาสตร์ สามารถสรุปสั้นๆ ให้เข้าใจง่ายสำหรับเรื่อง การ "อธิษฐาน" ว่าเหตุใดจึงต้องใช้ "วาจา + ใจ" ก็เพื่อ กำหนดย่านความถี่ของ Bio-Magnet ให้สิ่งต่างๆ นั้นปรากฏ หรือ เหตุการณ์นั้นๆ ปรากฏได้ตามประสงค์ (ตา..มองเห็นแต่ความถี่ของแถบสี และการหักเหของแสง ไม่ใช่เห็นรูป การสัมผัสรับรู้ ก็เกิดจากการกระตุ้นของธาตุ (Element) หรือ มหาภูตรูป ๔)

ดังนั้น การสาธยายมนต์ หรือ การสวดมนต์ เพื่อให้ปากกับใจตรงกัน จึงมีอานุภาพโดยสภาวะเช่นนั้น ดังนี้

ด้วยพลังอำนาจแห่งพุทธานุภาพ ขอความเจริญในทุกสรรพสิ่ง อันเป็นกุศลที่ท่านสาธุชนปรารถนา จงสัมฤทธิผลโดยพลันทุกท่านเทอญ ..เจริญพร

๑๙ มีนาคม ๒๕๕๗

เพิ่มเติมต่อจากเมื่อวาน เพื่อความสมบูรณ์ ในส่วนว่าด้วย ความพร้อมแห่ง ปาก (วจีสังขาร=วาจา) กับ ใจ (มโนสังขาร) เมื่อสองสังขารถึงพร้อม ในขณะที่เราสาธยายมนต์ ยกตัวอย่างคือ นะโมตัสสะ ... ซึ่งมีอยู่ ๑๘ ตัว ย่อมส่งคลื่นความถี่กระเทือนไปยังเทพยดา (อารักขเทวดาผู้ทำหน้าที่รักษาปกป้องผู้ปฏิบัติชอบ) เจ้าของอักษรนาม นั้น.. การเอ่ยนามเทวดา (นะโมตัสสะ....) นี้เรียกว่า "เทวตานุสติ" อันปรากฏในพระบาลีว่าด้วย "**อนุสติ ๑๐**" นั้นแล ...สำหรับเทวดาใด ก็ดูตามภาพต่อไปนี้ นะ

และในส่วนที่กล่าวถึงว่า การสวดด้วย นะโมตัสสะ...ซึ่งมีอยู่ ๑๘ ตัวนั้น จะควบคุมอายตนะภายในและภายนอก ตามภาพ

ในทางการแพทย์แผนปัจจุบัน (Medical Doctor) ยืนยันชัดเจนว่า คลื่นความถี่ของเสียง ซึ่งเปล่งออกมาด้วยความพร้อมของปากกับใจ ในอักขระต่าง ๆ นั้นสามารถกระตุ้นให้ Bio-Electric อันมีผลต่อมไร้ท่อ และเส้นประสาทซึ่งอยู่ภายในสมอง และแทรกอยู่ในรูพรุนกระดูกสันหลัง สั่งการไปยังอวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกายในภาวะที่แตกต่างและเหนือธรรมชาติ ดูภาพทางการแพทย์

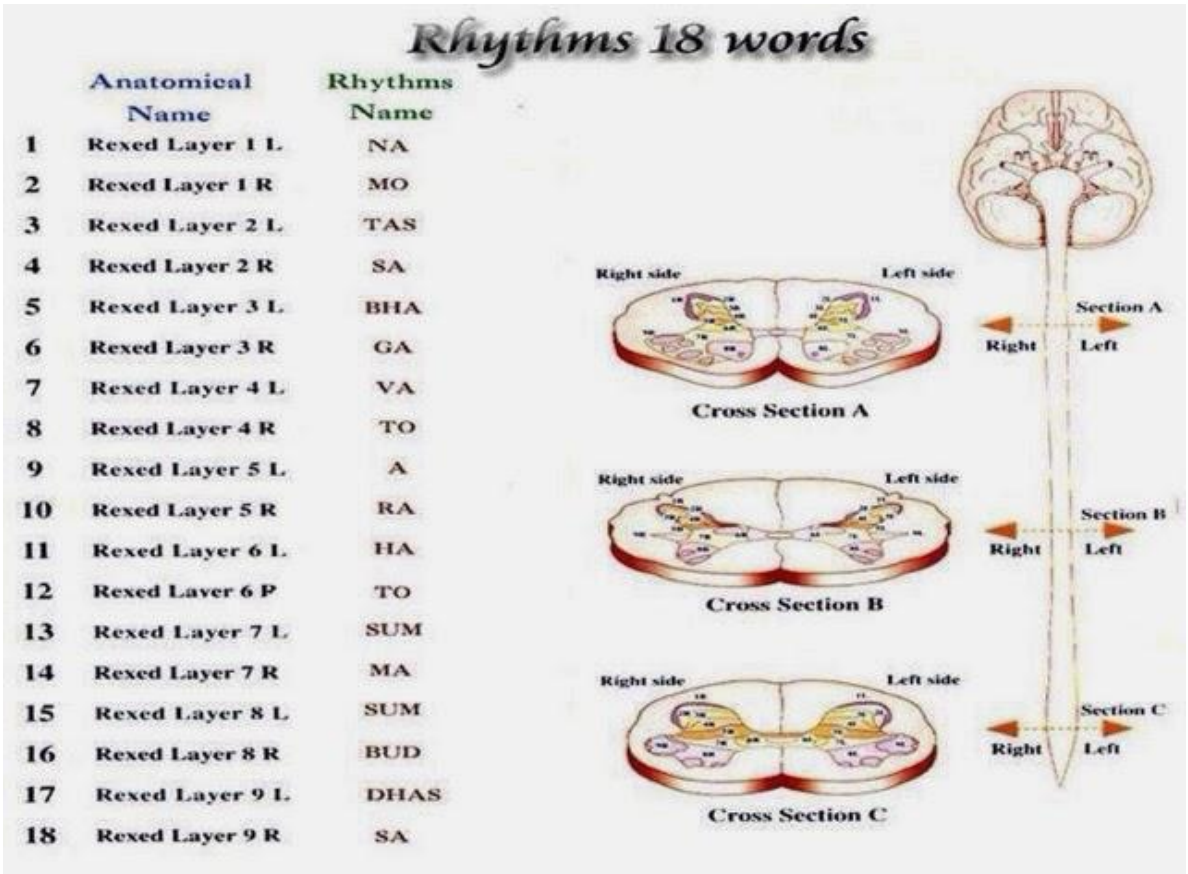

และเมื่อกำหนดย่านความเข้มของสนามแม่เหล็กชีวภาค (Bio-Magnet) ด้วยคำ "อธิษฐาน" ด้วยแหล่งกำเนิดความเข้มของ Bio-Electric โดยตำแหน่ง "นิยะมะ (ฐาน) ที่แตกต่างกัน ย่อมส่งผลให้เกิดปรากฏการณ์ ตามที่ผู้ปฏิบัติได้ "เปล่งวาจา + ใจ เป็นคำอธิษฐาน" สิ่งที่ปรารถนา แม้ว่าจะเหนือธรรมชาติ เหนือกาลเวลา ในสายตาสามัญมนุษย์ก็ย่อมเกิดขึ้นเป็นปกติ สำหรับผู้ปฏิบัตินั้น ๆ ด้วยอำนาจแห่ง "**อภิญญาจิต**" อันเกิดขึ้นโดย "มโนทวารวิถี (มิติแห่งใจ" เท่านั้น ดังนี้ ...โปรดดูภาพ

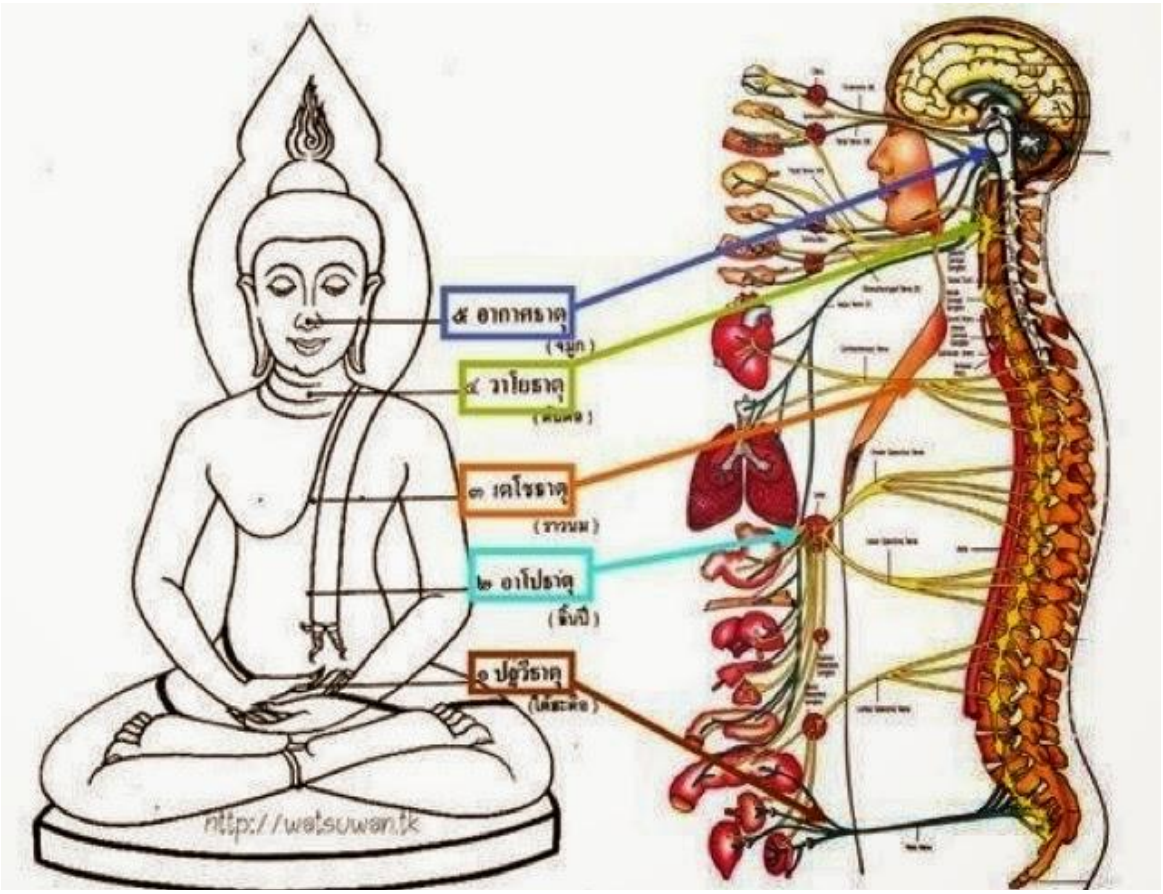

ด้วยพลังแห่งพุทธานุภาพ สิ่งอันประเสริฐเลิศยิ่งทั้งหลาย อันท่านได้ปรารถนาแล้วด้วย "ใจ" จงสำเร็จสมดังหมายโดยพลันเทอญ...เจริญพร

๒๐ มีนาคม ๒๕๕๗

ขอความสวัสดี มีโชคชัย ลาภผล ทรัพย์ทั้งหลาย อันเป็นไปในมนุษย์สมบัติ จงบังเกิดมีแด่สาธุชนที่ใฝ่ในกุศลศัทธาปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ทุกท่านถ้วนทั่วกันเทอญ

เมื่อปาก (วจีสังขาร=วาจา)ได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกับ ใจ (มโนสังขาร) โดยอาศัยนิมิต (คือคำภาวนา นะโมตัสสะ..) ดังได้กล่าวไปแล้วนั้น โดยมีสติ (ระลึกรู้อารมณ์ของอักขระที่ภาวนานั้นทุกขณะ ที่เสียงอันได้ติดตามลมหาใจ เคลื่อนไปจนหยุดอยู่ที่ ตำแหน่งที่สุดแห่งลม (นิยะมะ=ฐาน) นิ่งสนิทอยู่ตรงนั้น นี้เรียกว่า การถึงพร้อมด้วยวาจา+ใจ เพื่อใช้ในการกล่าวสัจจะวาจา ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา ตรงนี้แหละเป็นส่วนสำคัญที่สุด

เชื่อมั่นอย่างที่สุดว่า ท่านนักปฏิบัติ (และนักล่าอาจารย์ พวกอินเดียร์น่าโจนส์) หลาย ๆท่าน ก็คงได้พบอยู่แทบทุกสำนักที่ให้กล่าวคำถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา .....

แต่**คำถาม**นั้นมีอยู่ว่า " ทำไมจึงไม่เกิดความสำเร็จ หรือ ก้าวหน้าในการปฏิบัติ เพราะอันที่จริงก็กล่าวก่อนปฏิบัติทุกที บางท่านกล่าววาจามาเป็นสิบ ๆ ปี ก็ยังอยู่ที่เดิม เหมือนเดินบันไดเวียน ไม่ไปถึงไหน เพราะอะไร ?"

คำตอบต่อไปนี้ถือว่าสำคัญมาก จะเรียกว่าสำคัญอย่างยิ่งของนักปฏิบัติ และผู้ที่จะก้าวพ้นความเป็นสามัญมนุษย์ สู่ความเป็น "พุทธบุตร" หรือ เรียกให้ถูกตามสถานะของชาวพุทธ คือ "เป็นพุทธบริษัท" อย่างแท้จริง จะได้หรือไม่ จะพ้นหรือเปล่า ก็อยู่ที่ว่า การเปล่งวาจาที่เป็นคำกล่าวที่ว่า **อิมาหำ ภนฺเต ภควา อตฺตภาวำ ตุมฺหากำ ปริจชามิฯ** แปลความ

ว่า ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ข้าพระพุทธเจ้า ขอมอบกายถวายชีวิต และภพชาตินี้ เป็นพุทธบูชา" ความสำคัญคือ วาจาที่เปล่งออกมา ได้เปล่งจากอาการที่ถึงพร้อมด้วย วจีสังขาร และ มโนสังขาร...แต่โดยทั่วไป เปล่งแต่เสียงที่ออกมาจากคอ...เหมือนเด็กท่องอาขยาน เพียงแต่กล่าวปาว ๆ ให้เสร็จ ๆ ไป ไม่ให้ความสำคัญนัก กับการถึงพร้อม ดังกล่าวนี้ และนี่คือกุญแจ หรือ บันไดขั้นแรก ของการเป็น "พุทธบริษัท" อย่างแท้จริง ซึ่งสำคัญอย่างยิ่งสำหรับนักปฏิบัติ ที่หวังความก้าวหน้า มีพระนิพพานอันเป็นบรมสุขเป็นที่หมาย

การถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา ด้วยสัจจะวาจาที่เปล่งออกมาจากนิยมะ (ฐาน) แห่งมโนสังขาร (ใจ=กายในกาย) ย่อมเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก เรียกว่า "มหาวิบาก" จิตจะยกขึ้นสู่วิถีอันเป็นกุศล เปลี่ยนสภาวะจิตเป็น "มหคจิต"บังเกิดเป็น"มหาทานอันยิ่งใหญ่"สภาวะนี้เรียกว่า ถึงพร้อมด้วย "**จาคะ** (ทาน) อันเกิดขึ้นด้วยกุศลมูลจิตแห่งมรรคสัจจะอันเรียกว่า "สัมมาวาจา" อันจัดเป็น **"ยอดศีล"** ถึงเป็นสภาวะแห่งการถึงพร้อมด้วย **"ศีล"** นี่คือความแตกต่าง ที่ในทุกสำนักซึ่งนักล่าอาจารย์ทั้งหลาย ไม่ได้เคยรับทราบ ไม่เคยมีใครอธิบาย จึงไม่เข้าใจถึงความสำคัญสุด ๆ ของการถึงพร้อมของ วาจา+ใจ ในพุทธานุภาพ

ความมั่นคง ศรัทธา อันเกิดจาก "ใจ" เป็นสัจจะนี้ เรียกว่า **"โอปกันนะศรัทธา" เป็นพลังอย่างยิ่ง**ที่จะปกป้องคุ้มครองผู้ปฏิบัติ ให้ห่างไกลจากความทุกข์หยาบๆในทางโลก เช่น ความยากจน ผิดหวัง รันทดท้อ ฯลฯ ที่สามัญมนุษย์ทั้งหลายได้รับ ผู้ที่ได้เปล่งวาจาด้วยการถึงพร้อมดั่งว่า ย่อมพบแต่ความสุข สมหวังดั่งปรารถนา ปราศจากเคราะห์ภัยร้ายทั้งปวง ดังมีพุทธพจน์ตรัสรองรับไว้ ดังนี้ว่า

"ดูก่อน สารีบุตร ผู้ใดมีความเลื่อมใสยิ่งในตถาคต ถึงที่สุดส่วนเดียว เขาย่อมไม่สงสัย, ลังเลในตถาคต หรือ คำสอนของตถาคต

สารีบุตร เมื่อเขาเป็นผู้มี (โอปกน) สัทธาแล้ว พึงหวังข้อนี้สืบไปว่า เขาจักเป็นผู้ปรารถนา ความเพียร เพื่อละอกุศลทั้งหลาย เป็นผู้มีกำลัง มีความบากบั่นมั่นคง ไม่ทอดธุระในกุศลกรรมทั้งหลาย

สารีบุตร ความเพียรนั้น ย่อมเป็นอินทรีย์วิริยะ อินทรีย์สติ อินทรีย์สมาธิ ทั้งหมดนี้ เรียกว่า **ถึงพร้อมด้วยโอปกนสัทธา.."** (มหาวาร, สังยุตนิกาย๑๕/๒๕๕/๑๐๑๗

ดังนั้น ท่านนักปฏิบัติทั้งหลาย ที่เสียเวลา เสียทรัพย์ เสียใจ และบางท่านก็ท้อใจ คิดเอาเองว่า ตัวเองไม่มีบุญในการปฏิบัติ เพราะเมื่อปฏิบัติแล้ว ไม่เห็นว่าชีวิตจะดี ก้าวหน้า ฐานะก็ยิ่งย่ำแย่ลง (บางคนโดนพระไถจนแห้ง...หมดตัวก็มี...ถึงขนาดบอกว่าเจอโจรยังดีกว่าเจอพระ...ว่าไปโน่น !!) นั่นก็เพราะ ที่ผ่านมา ไม่ได้ปฏิบัติอย่างถูกวิธีตามขั้นตอน เพราะไม่มีใครสอน ที่ทำกันอยู่ก็เข้าไม่ถึงพุทธานุภาพ เพราะผิดวิธี เมื่อเข้าไม่ถึงพุทธานุภาพ แน่นอน นอกจากความสำเร็จจะไม่เกิดขึ้นแล้ว การปฏิบัติผิดทาง ยังกลายเป็นโทษอีกต่างหาก

ในส่วนของความสำคัญที่นักปฏิบัติ ไม่ได้เข้าถึงพุทธานุภาพ ไม่ได้ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชานี้ พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ชัดเจน ถึงโทษภัยที่จะเกิดขึ้น ในการปฏิบัติโดยมิได้ ถึงพุทธานุภาพ ว่า

"...จริงอยู่ โยคาวจรบุคคล ครั้นมิได้ถวายตนเป็นพุทธบูชาอย่างนี้แล้ว เมื่อหลีกไปอยู่ในที่เสนาสนะอันสงัด ครั้นอารมณ์น่ากลัวมาปรากฏในคลองจักษุ ก็ไม่สามารถยับยั้งตนอยู่ได้ จะหลีกเลี่ยงหนีไปยังแดนหมู่บ้าน กลายเป็นผู้คลุกคลีอยู่ด้วยคฤหัสถ์ ทำการแสวงหาลาภสักการะ อันไม่สมควรด้วยอาการทุจริตต่าง ๆ มิช้าก็ถึงแก่ความฉิบหาย...." (สารีบุตร, ปฏิสัมภิทามรรค)

พุทธานุภาพ นั้นเป็น **"อจาละนุภาเวนะ** แปลว่า **พลังอันไม่มีวันเสื่อมสูญ**"โยคาวจร ผู้ที่ปฏิบัติเข้าถึงพุทธานุภาพ จึงมีพลังที่เหนือกว่าสามัญมนุษย์ปกติ เปรียบได้กับไฟฟ้าที่มองไม่เห็น แต่มีอยู่ทั่วไป ผู้ที่เรียนรู้วิธีต่อเชื่อมต่อเตรียมพร้อมสายไฟ หลอดไฟ อุปกรณ์ไฟฟ้า ย่อมสามารถนำพลังไฟฟ้ามาใช้เป็นประโยชน์ ได้ไม่จำกัดกาล และสถานที่ แม้ความมืดมิดก็ถูกขจัดไป เพราะรู้วิธีต่อเชื่อมที่ถูกต้อง แต่ผู้ที่ไม่มีความรู้ คิดเองเออเอง เห็นสายไฟไม่ผิดอะไรกับราวตากผ้า ก็คิดว่าลวดตากผ้าก็เอามาต่อไฟฟ้าได้ ...ผล คือตายสถานเดียว

เมื่อมาถึงตรงนี้ นักปฏิบัติผู้มีใจกุศลตั้งมั่น ต้องการความก้าวหน้า และความสำเร็จในการปฏิบัติ ย่อมสามารถจำแนกแยกแยะ และมองเห็นวิถีแห่งสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ที่มีขั้นตอนสู่ "พุทธานุภาพ" สำคัญต่อความเป็นพุทธบริษัท ด้วยประการ ฉะนี้

ด้วยอำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย อันมีพุทธานุภาพเป็นเบื้องต้น จงอำนวยอวยชัยให้บังเกิดศุภผล สิ่งอันเป็นมหามงคล จงมีแด่สาธุชนทุกท่านทั่วกันเทอญฯ..เจริญพร

๒๑ มีนาคม ๒๕๕๗

หลายท่านคงจะมีข้อสงสัย เมื่อมีใครมาถามว่า ทำสมาธิที่ใช้ปะคำเป็นเครื่องมือนั้น ไม่ใช่แนวทางของพุทธศาสนา และบางท่านก็หาคำตอบไม่ได้ ก่อให้เกิดความไม่แน่ใจ ทั้งที่คนถามนั้นก็ไม่รู้จริงเสียด้วยซ้ำไป (เพราะถ้ารู้คงไม่ถาม) ว่า การปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรคนั้น จะขาดเสียซึ่งปะคำเป็นอันมิได้ เปรียบประดุจดั่งท้องฟ้าย่อมมิอาจปราศจากดวงดาราในยามราตรีและดวงสุริยาในยามทิวา ฉันนั้น

ปะคำนั้น มีความจำเป็นที่จะต้องใช้ ต่อจากเมื่อเราได้ฝึกจนสามารถควบคุมให้วาจา (วจีสังขาร) กับ ใจ (มโนสังขาร) รวมเป็นหนึ่งเดียวได้แล้ว ก็เหลือเพียงหนึ่งเดียวคือ กายนอก (กายสังขาร) ที่จะต้องนำมารวมเข้าไปกับ วาจาและใจ (ซึ่งได้รวมกันได้แล้ว) ปะคำ" นั้นเป็นเครื่องมือ (บาลีเรียกว่า อุปการ อ่านว่า อุบ-ปะ-กา-ระ ภาษาไทยทับศัพท์ว่า อุปกรณ์) มีมาก่อนสมัยพุทธกาล สำหรับในทางพระพุทธศาสนาใช้สำหรับปฏิบัติสมาธิในภาค **"มนสิการ๙"**

ปะคำใช้ฝึกเพื่อรวม กาย วาจา ใจ ให้เป็นหนึ่งเดียว โดยจะมีสัญญานบอกความพร้อมของ กายวาจา ใจ เกิดขึ้น ในทันทีที่สังขารทั้ง ๓ คือ กายสังขาร วจีสังขาร มโนสังขาร พร้อม อาการนี้เรียกว่า "ปิติ" ซึ่งจะอาศัยนิมิตของอารมณ์ภาวนา คือ อักขระ นะ โม...ซึ่งจะภาวนาไปพร้อมกับกายเนื้อ (กายนอก=นิ้ว) เคลื่อนเม็ดปะคำแต่ละเม็ด พฤตินี้เรียกว่า" คณา" แปลว่า "นับ"(จึงเรียกว่านับปะคำ) ซึ่งเป็นพฤติแรกของ **มนสิการ**

ทั้งนี้ปะคำใช้ฝึกมนสิการ ในการตั้งธาตุ รวมสัปยุตธาตุ (ควบคุมสมมุติส่วนรูป) ฝึกวิวัฏฏนา คือเปลี่ยนแปลงธาตุให้เป็นสิ่งต่าง ๆ ได้ตามปรารถนา และนี่คือที่มาของการอธิษฐานฤทธิ์ เหาะเหิน เดินอากาศ ก็เกิดจากอภิญญาจิต ที่ควบคุมรูปธาตุ จากอารมณ์ "ปีติ" การระลึกรู้อารมณ์ เรียกว่า "สติ" และเมื่อนำไปตั้งไว้ ณ ฐาน (นิยะมะ) ที่กำหนด จึงเรียกว่า "สติปัฏฐาน" ดังนี้

ในอันดับแรกมาทำความเข้าใจกับประคำที่ใช้สำหรับปฏิบัติ สติปัฏฐาน –ปฏิสัมภิทามรรคก่อน ปะคำเป็นอุปกรณ์ที่ใช้ฝึก ในการรวม กาย วาจา ใจ ให้เป็นหนึ่งเดียว โดยจะมีสัญญาน บอกความพร้อมของ กาย วาจา ใจ เกิดขึ้น เรียกว่า "ปีติ" ซึ่งจะอาศัยนิมิตของอารมณ์ภาวนา คือ อักขระ นะ โม.....ซึ่งจะภาวนาไปพร้อมกับกายเนื้อ (กายนอก=นิ้ว) เคลื่อนเม็ดปะคำแต่ละเม็ด พฤตินี้เรียก ว่า" คณา" แปลว่า "นับ" (จึงเรียกว่านับปะคำ) ซึ่งเป็นพฤติแรกของ มนสิการ? เสียก่อนว่าส่วนประกอบของประคำมีอะไรบ้าง และหมายความว่าอย่างไร ?

๑. ลูกสะกด จะมี ๔ ลูก จะเริ่มจากลูกแรกก่อน เรียกว่าลูก**ปถม** แทนธาตุดิน

๒. เม็ดปะคำจะร้อยประคำด้วยสูตรการร้อยและการว่าคาถาเสกแต่ละเม็ด**จำเป็นต้องทำ ๓ จังหวะ** คือหายใจเข้าเอาคาถาเข้าไปในระยะ ๑ ขนนกตก ระงับลมเข้าหรือการตั้งลม ในนิยมะฐานดิน อีก ๑ ขนนกตก และเปล่งวาจาพร้อมเป่าคาถาอีกระยะ ๑ ขนนกตกถึงพื้น (ซึ่งต้องฝึกทิ้งขนนกพร้อมออกเสียง ให้ปากใจตรงกัน เท่าระยะขนนกตกถึงพื้นพอดี)

๓. ช่วงระหว่างเม็ดประคำ ๒๖ ลูกจะคั่นด้วยลูกสะกด ๑ ลูกรวมเป็น **๒๗** ใช้แทน **มหคจิต** ของแต่ละธาตุ จึงแบ่งเป็น **๔ ช่วง**ตามธาตุทั้ง ๔ คือ

เริ่มจากลูกสะกดลูกแรก (ปถม) มหคจิต ธาตุ**ดิน** ๒๗ มหคจิตธาตุ**น้ำ** ๒๗ มหคจิตธาตุ**ไฟ** ๒๗ มหคจิตธาตุ**ลม** ๒๗ รวมทั้งหมดทั้งสาย จะมีปะคำ **๑๐๘ เม็ด** หมายถึงตัณหา ๑๐๘ และ ทั้งหมดจะเป็นสายวงกลมนั้นคือ **วัฏฏสงสาร** การเวียนว่ายตายเกิด

๔. ใจปะคำ คือจุดรวมกำเนิดของกิเลส ตัณหา มหคจิต หมายถึงสิ่งทั้งหลายย่อมถูกกำหนด**เกิด ดับ ด้วย "ใจ"**

ในส่วนของมนัสสิการ จะเริ่มจากสำเหนียกระลึกรู้อารมณ์ประกอบเสียง (วจีสังขาร) ว่าเกิด "ปีติ" ตรงไหนแน่นอน จะเป็นทางอนุโลม คือขณะ นะโมตัสสะ...หรือ

ปฏิโลม คือ สะ ธัส พุธ...ตัวไหนเป็นปิติแน่นอน เพื่อใช้ในการ**วิวัฏนา** คือแปลงนิมิต (อธิษฐาน)ให้เป็นสิ่งที่ปรารถนา นั่นคือการควบคุมสมมุติให้อยู่ในอำนาจ โดยอาศัย **"ใจ"**

ดังนั้น การทำมนสิการ จึงต้องทำด้วย **"ใจ"** อันเรียกว่า **"มโนทวารวิถี"** เท่านั้น... นี่แหละที่พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า **มโนบุพฺพ์ คมา ธมฺมา มโน เสฏฐา มโนมายา ฯ** สิ่งทั้งหลาย สำเร็จได้ด้วยใจ ก็ตรงนี้

...ดังนั้น..ในมนสิการ จึงต้องปฏิบัติด้วยกายเนื้อ คือมือ **เดินปะคำ** อันเรียกว่า **คณา** แปลว่า นับ และใจ (กายในกาย) ออกเสียง พร้อมไปกับ วาจา (ปาก) ทั้ง ๓ อย่างพร้อมกัน จึงเรียกว่า **ถึงพร้อมด้วยกาย วาจา ใจ** และถึงพร้อมกันเมื่อไร ก็เกิดอาการเช่นขนลุก ชูชัน ฯลฯ เป็นต้น หากไม่มีปะคำเป็นเครื่องช่วย ก็จะไม่รู้ว่าเกิดปิติตัวไหน จึงมีไว้ให้ระลึกรู้ อย่างแน่นอนว่า เม็ดไหน ตัวอักขระอะไร ในขณะนับปะคำทางอนุโลม หรือปฏิโลม

เมื่อทำมนสิการ ระลึกรู้อารมณ์ปิติได้แน่นอนแล้ว ปะคำก็ไม่ต้องใช้ เพียงใช้ "อารมณ์ระลึกรู้ในอักขระที่ได้ปิติ (สติ) ไปตั้งไว้ที่ฐาน (นิยะมะ) จึงเรียกว่า สติปัฏฐาน ใช้พิจารณาว่าสิ่งทั้งหลาย ล้วนเป็นสมมุติ ไม่มีตัวตน เป็นเพียงธาตุต่าง ๆ นอกจากนี้ยังสามารถ ควบคุมสมมุติทั้งหลายให้เป็นไปตามปรารถนา ผู้สำเร็จมนสิการเรียกว่า **ธาตุกุสลตาบุคคล** คือ**คุมธาตุทั้ง ๔** อันเป็นต้นเหตุแห่งสมมุติทั้งปวงได้สิ้นเชิง เป็นการควบคุมส่วน **“รูป”**

โยคาวจรผู้ได้ปฏิบัติมนสิการชนเชี่ยวชาญชำนาญแล้ว สามารถสมมุติ (อธิษฐาน) เหตุการณ์ และสิ่งทั้งหลายได้ตามปรารถนา จัดว่าได้ก้าวพ้นจากขั้นมนสิการนี้แล้ว จากนั้นจึงก้าวขึ้นสู่การฝึกใช้อารมณ์แห่งกสิณ เพื่อควบคุมและส่วน **"นาม"**อันได้แก่ สัญญา เวทนา อันเป็นส่วนรับรู้ของอายตนะภายใน ต่อไป

๒๔ มีนาคม ๒๕๕๗

ในวันนี้จะได้กล่าวถึงข้อสงสัย ที่สาธุชนหลายท่าน ซึ่งไม่ได้ปฏิบัติสติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค อย่างถูกต้อง หรือ ไปปฏิบัติในสำนักอื่น ๆ ที่อ้างว่าเป็นการปฏิบัติสติปัฏฐาน๔ แต่ไม่รู้ความหมายของคำว่า "ตั้งลม" หรือ "ทรงลม" คืออะไร ? บางแห่ง บางอาจารย์ บางสำนัก ถึงกับปฏิเสธอย่างไม่ดูเดือนดูตะวัน ว่า "ตั้งลม-ทรงลม อะไรเนี่ยมันไม่มีในพระไตรปิฎก ของพระพุทธศาสนา ไม่มีกล่าวไว้ในสติปัฏฐาน..." ซึ่งถ้าหากไม่วิสัชนาให้กระจ่าง ก็เห็นว่าพุทธศาสนิกชนจะต้องหลงทางไปลงอบายเสียเป็นแน่แท้

ก่อนที่จะวิสัชนาถึงส่วนของ"ตั้งลม-ทรงลม" ซึ่งเป็นขั้นสุดท้ายของการปฏิบัติอาปานัสติ เพื่อเข้าสู่สติปัฏฐานนั้น ก็ต้องไล่เรียงขั้นตอนไปเสียแต่เริ่มต้นก่อน เพื่อความกระจ่าง จะได้ไม่มีข้อโต้แย้ง ทั้งทางวิชชาการพุทธศาสตร์ และทางปฏิบัติได้อีกในอนาคต

ในพระไตรปิฎกบาลี สุตตันตปิฎก เล่ม ๒, มหาสติปัฏฐานสูตร, ฑีฆนิกาย, มหาวรรค... ได้บรรยายถึงลักษณะของการปฏิบัติอาปานัสสติ ไว้เป็น ๓ ลักษณะตามสภาวะแห่งไตรลักษณ์ คือ อุปาทขณะ อันได้แก่

ขณะที่ ๑ เมื่อเริ่มลมหาใจเกิดขึ้น คือหายใจเข้า เรียกว่า อัสสาสะ

ขณะที่ ๒ คือ ฐีติขณะ ได้แก่ขณะที่๒ เมื่อสุดลมหาใจเข้าไปนิ่งสงบหยุดอยู่ภายใน

ขณะที่ ๓ ได้แก่ภังคขณะ คือเมื่อหายใจออก หรือสิ้นสุดการหายใจ ในช่วงคาบหนึ่งๆ โดยกล่าวถึงการหายใจเข้าออกเป็นเบื้องต้น ว่า

โส สะโต วา อัสสะสะติ. เธอย่อมมีสติหายใจเข้า,

สะโต ปัสสะสะติ. ย่อมมีสติหายใจออก,

คำว่า สติ คือธรรมชาติระลึกรู้ตามลมหาใจ ที่เข้าและออก โดยใช้ความรู้สึกตามติดเข้าไป นับตั้งแต่เริ่มหายใจเข้าไปจนสุดลมหาใจ นี้เรียกว่า การระลึกรู้ แต่ส่วนใหญ่ที่สอนกันในสำนักต่าง ๆ ใช้คำพูดในการสอนผิด คือ มักใช้คำว่า "ดูลมหายใจ" ซึ่งขัดต่อหลักความเป็นจริง เพราะ "ลมหายใจ มองไม่เห็น จึงดูไม่ได้ แต่รู้ได้ จึงเรียกว่า "ระลึกรู้หรือ สติ" คือ ต้องรู้ทั้งเข้าและออก ว่ามีลักษณะอย่างไร อารมณ์ต่างกันอย่างไร เรียกว่าเทียบเคียงความแตกต่างของอารมณ์ เพื่อให้จดจำระลึกไว้ นี้เป็นขั้นแรก

ต่อไปเป็นลักษณะส่วนที่ ๒ ของการทำอาปานัสสติคือ กำหนดรู้ความสั้นยาวของลมหายใจ (ซึ่งโดยทั่วในทุกสำนักที่สอน ๆ กัน ก็บอกไม่ได้ว่า หายใจวันนี้ กับเมื่อวานนี้เวลาเดียวกัน ยาวกว่ากันกี่เซนติเมตร สั้นกว่ากันกี่เซนติเมตร...แล้วลมหายใจเมื่อสิบนาทีก่อน กับตอนนี้สั้นยาวกว่ากันกี่เซ็นต์ ถ้าบอกไม่ได้ แสดงว่า "สอนกันผิด" เพราะความจริงแล้ว ต้องบอกได้ ซึ่งในพระบาลีระบุชัดว่า ให้ใช้การ "สำเหนียก" คือนอกจากระลึกรู้อารมณ์ความแตกต่างของลมหายใจเข้าออกแล้ว ยังต้องรู้ความสั้นยาวของลมหายใจ (ซึ่งผู้ที่ได้รับการฝึกอัปนาโกศลหรือที่เรารู้จักกันว่า "ทิ้งขนนก" เท่าระยะอักษร จะทราบดีว่าจะวัดความยาวของลมหายใจ เข้าออกอย่างไร) ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการสำเนียกระลึกรู้ความสั้นยาว ดังกำหนดไว้ในพระบาลีว่า

ลักษณะที่ ๑ หายใจยาว

ทีฆัง วา อัสสะสันโต. เมื่อหายใจเข้ายาว,

ทีฆัง อัสสะสามีติ ปะชานาติ. ก็รู้ชัดว่า เราหายใจเข้ายาว,

ทีฆัง วา ปัสสะสันโต. หรือเมื่อหายใจออกยาว,

ทีฆัง ปัสสะสามีติ ปะชานาติ. ก็รู้ชัดว่า เราหายใจออกยาว,

ลักษณะที่ ๒ หายใจสั้น

รัสสัง วา อัสสะสันโต. เมื่อหายใจเข้าสั้น,

รัสสัง อัสสะสามีติ ปะชานาติ. ก็รู้ชัดว่า เราหายใจเข้าสั้น,

รัสสัง วา ปัสสะสันโต. หรือเมื่อหายใจออกสั้น,

รัสสัง ปัสสะสามีติ ปะชานาติ. ก็รู้ชัดว่า เราหายใจออกสั้น,

... จะเห็นได้จากพระบาลีว่า หากไม่มีการฝึกฝนอย่างถูกต้อง จะไม่มีทางรู้ได้เลยถึงความยาว-สั้นแห่งลมหาย เรียกว่า เสียเวลาไปเปล่า ไม่ตรงตามที่บัญญัติไว้ในมหาสติปัฏฐานสูตรสิ้นเชิง

สัพพะกายะปะฏิสังเวที อัสสะสิสสามีติ สิกขะติ. ย่อมสำเหนียกว่า เราจักเป็นผู้กำหนดรู้ตลอดกองลมหายใจทั้งปวง หายใจเข้า,

สัพพะกายะปะฏิสังเวที ปัสสะสิสสามีติ สิกขะติ. ย่อมสำเหนียกว่า เราจักเป็นผู้กำหนดรู้ตลอดกองลมหายใจทั้งปวง หายใจออก,

คำว่า **"สำเหนียก"** หมายถึง การกำหนดรู้เสียง และ ระยะแห่งลมหายใจ ว่ามีความสั้น หรือ ยาวต่างกันเพียงใด ซึ่งผู้ที่จะสำเหนียกได้ต้องฝึกโดยวิถีแห่งอัปนาโกศลอันเริ่มด้วย **วจสา** คือ การเปล่งวาจา พร้อมไปกับลมหายใจ เพื่อนำมาใช้ในการวัดระยะสั้นยาวของลมหายใจดังปรากฏในพระบาลีส่วนนี้ (วิธีปฏิบัติมีไว้ให้พร้อมแล้ว...ค้นคว้าศึกษาได้)

ต่อไปก็ถึงลักษณะที่ ๓ ซึ่งสำคัญที่สุดสำหรับการปฏิบัติ และคือที่มาของหัวข้อที่ได้ตั้งไว้ **คือการทรงลม-ตั้งลม หรือ ฐิติขณะ** ดังปรากฏในพระบาลี ว่า

ปัสสัมภะยัง กายะสังขารัง อัสสะสิสสามีติ สิกขะติ. ย่อมสำเหนียกว่า เราจักระงับกายสังขาร (คือลมอัสสาสะปัสสาสะ) หายใจเข้า,

ปัสสัมภะยัง กายะสังขารัง ปัสสะสิสสามีติ สิกขะติ. ย่อมสำเหนียกว่า เราจักระงับกายสังขาร หายใจออก,

ตรงนี้แหละที่เรียกว่า การตั้งลม-ทรงลม เป็นสภาวะที่ไม่มีการหายใจทั้งเข้าและออก(ระงับอัสสาสะ-ปัสสาสะ) ส่วนนี้เป็นฐิติขณะ จะมีจิตทำหน้าที่ถึง ๕ ดวง (ต่างจากสภาวะลมหายใจเข้า=อุปาทขณะ=จิตดวงเดียว ลมหายใจออก=ภังคขณะ=จิตดวงเดียว) ซึ่งอารมณ์แห่ง ฐิติขณะนี้สามารถจะกำหนดให้ยืดยาวเท่าใดก็ได้ จึงเรียกว่า **"ทรง"** แปลว่า **รักษาสภาพ** ซึ่งใช้ในการทรงฌาน ทรงญาณ เข้านิโรธ ก็ใช้สภาวะอารมณ์นี้ในการระลึก เรียกว่า **อติมหันตารมย์**

ในสภาวะแห่งการ "ทรงลม หรือ ตั้งลม" จะอยู่ในสภาพที่เหนือไปจากสามัญมนุษย์ปกติธรรมดา เพราะอยู่ในสภาพที่ไม่มีการหายใจ ดังเราจะเห็นจากในจารจารึกคัมภีร์ต่าง ๆ แม้ในพระไตรปิฎก ได้กล่าวถึงพระอริยบุคคล เข้าฌานสมาบัตินับร้อย ๆ

ปี หรือทรงฌานไปท่องเที่ยวเทศนากับปวงเทพยดา ก็อาศัยการทรงฌานจากการระลึกอารมณ์ส่วนระงับอัสสาสะ-ปัสสาสะ และการควบคุมกองลม นำไปไว้ยังฐานธาตุที่กำหนด (ระลึกรู้อารมณ์=สติ นำไปตั้งไว้=ปัฏฐาน จึงเรียกว่า สติปัฏฐาน ซึ่งสามารถกำหนดไว้ตามฐานธาตุ เพื่อพิจารณาถึงความเป็นอนิจจังของสรรพสิ่งทั้งปวง)

ฉะนั้น ดังได้วิสัชนา ถึงที่มาของการ "ทรงลม-ตั้งลม" นั้น นอกจากจะมีมาในพระไตรปิฎก สุตันต เล่ม๒ มหาสติปัฏฐานสูตร ฑีฆนิกาย มหาวรรคแล้ว

ยังเป็นขั้นตอนสำคัญที่โยคาวจรที่จะต้องปฏิบัติให้ได้เพื่อให้เข้าถึงกระแสแห่งพระนิพพาน ผู้ที่ไม่สามารถ "ตั้งลม หรือ ทรงลม" ได้ก็อย่าได้หวังว่าจะพบความสำเร็จจากการปฏิบัติอย่างสิ้นเชิง และทางไปพระนิพพาน ก็มีอยู่หนทาง เดียวเท่านั้น คือสติปัฏฐาน ๔ และสติปัฏฐาน ๔ ก็จะต้องปฏิบัติด้วยอาปานัสสติ อีกทั้งอาปานัสตินั้นก็ต้อง "ทรงลม-ตั้งลม" เพื่อนำการ "สำเหนียกระลึกรู้ คือ สติ นี้ไปใช้ ในสติปัฏฐาน เปรียบเสมือนโซ่ไร้ปลาย ที่จะขาดอย่างหนึ่งอย่างใดเป็นอันมิได้ ดังมีพุทธพจน์ยืนยันไว้ดังนี้ว่า

อาปานสฺสติ ภิกขเว ภาวิตา พหุลีกตา; จตฺตาโร สติปฏฐาเน ปริปุเรนติ....
ภิกษุทั้งหลาย อาปานัสสติ อันบุคคลใดได้อบรมให้มากแล้ว ผู้นั้นย่อมชื่อว่า ทำสติปัฏฐานให้บริบูรณ์.... **เอกมคฺโคติ เอโก เอว มคฺโค น หิ นิพฺพาน คามิมคฺโค....**หนทางนี้เป็นหนทางเดียว ไม่มีทางสายอื่น อันจะนำไปสู่พระนิพพานได้ ..

ขออำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย จงปกป้องคุ้มครองภยันตรายทุกข์ทั้งปวงให้ห่างไกล ศุภโชคชัยลาภผลทรัพย์ทั้งหลายจงบังเกิดมีสรรพสิ่งที่เป็นกุศลอันได้อธิษฐานจงประจักษ์ผลโดยพลัน ทุกท่านเทอญ ....เจริญพร

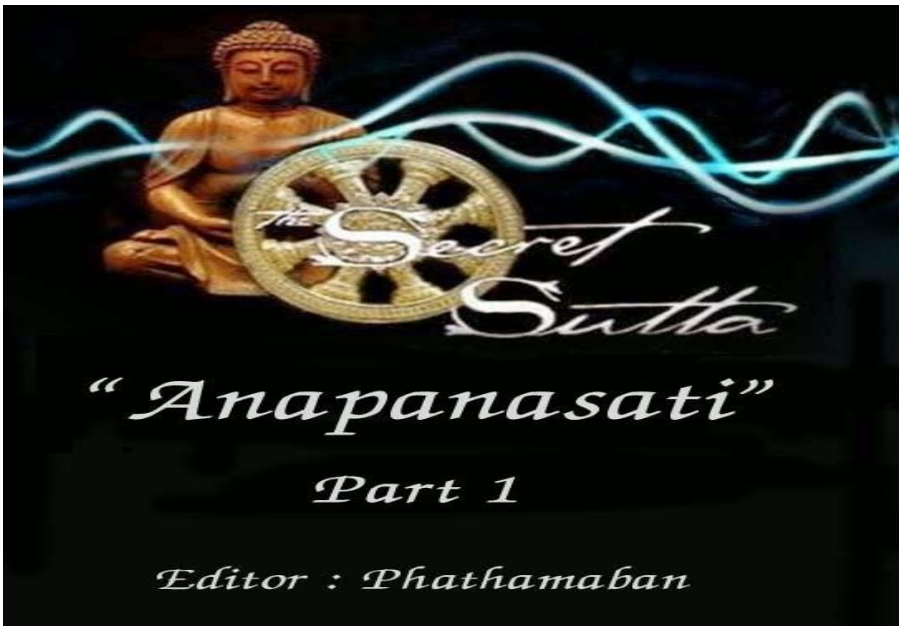

๒๖ มีนาคม ๒๕๕๗

ขอความเจริญผาสุขสวัสดี จงบังเกิดมีแด่สาธุชนผู้ใฝ่ในกุศลปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรคทุกท่าน

ในการบรรยายครั้งที่ผ่านมา ได้กล่าวถึงการปฏิบัติ อานาปานัสสติ ซึ่งเปรียบเสมือนรากแก้วของโยคาวจรผู้ปฏิบัติ ซึ่งหากไม่บรรลุถึงขั้นทรงลม - ตั้งลม (ไม่ครบวงรอบ) ไม่อาจที่จะก้าวไปสู่มิติแห่งใจ หรือที่เรียกว่า "มโนทวารวิถี" ได้ นั่นหมายถึงว่า ยังไม่อาจที่จะเข้าสู่บันไดขั้นแรก แห่งพระนิพพานโดยสิ้นเชิง ในส่วนของอานาปานัสสตินี้ พระสารีบุตรอัครมหาสาวกเบื้องขวา ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้รจนาส่วนที่เป็น **"ความลับอย่างยิ่ง ของอานาปานัสสติ"** ซึ่งนักปฏิบัติทั่วไปในประเทศไทย อาจจะไม่ค่อยได้รับทราบ หรือไม่ได้รับการถ่ายทอดเนื้อหาข้อมูล ของปฏิสัมภิทามรรคส่วนนี้กันนัก เพื่อมิให้ส่วนสำคัญอันพระอริยะเจ้า ที่ได้มีกุศลเจตนา จารจารึกไว้ให้พุทธบริษัทผู้ปฏิบัติชอบประกอบด้วยบุญ ศึกษาและปฏิบัติ เปรียบเสมือนหางเสือ ที่คอยคัดเรือให้มุ่งตรงสู่ทิศทางเป้าหมายอันประสงค์ คือ พระนิพพาน อย่างมั่นคง ไม่หลงทาง

ก็ขอนำเอา "ความลับ-แห่งผลของการปฏิบัติอานาปานัสติ" มาบรรยายเป็น หลักฐานไว้ ผิว่าผู้หนึ่งผู้ใดประกอบด้วยบุญบารมี ที่ได้สั่งสมมาในปุเรชาติ สามารถเข้าใจในองค์ธรรม กระจ่างแจ้งในความหมาย จักได้มุ่งเพียรปฏิบัติด้วยศรัทธาอันมั่นคง ได้รับผลอันพึงใจ ดุจดั่งปลูกผลไม้ ได้เห็นดอกผลงอกงามฉันนั้น พระสารีบุตรอรหันตเถรเจ้าได้จารึกไว้ดังนี้ว่า

อานาปานสฺสติ ยสฺส ปริปุณฺณา สุภาวิตา อนุปุพฺพํ ปวิจิตา ยถาพุทฺเธน เทสิตา โส อิมํ โลกํ ปกาเสติ อพฺภา มุตฺโตว จนฺทิมาติ ฯ

ความว่า :: **ภิกษุใด ได้เจริญอานาปานัสสติให้บริบูรณ์ดีแล้ว อบรมแล้วตามลำดับตามที่พระบรมศาสดาทรงแสดงแล้ว ภิกษุนั้นย่อมมองทะลุโลกถ้วนทั่วสว่างไสวไร้สิ่งบดบังดุจดั่งดวงจันทร์ที่พ้นแล้วจากหมอกเมฆ ฉะนั้น ฯ**

ข้อความในพระบาลีอันพระสารีบุตร ได้รจนาไว้นั้น นับว่าเป็น "ความลับสุดยอดของอานาปานัสสติ" ที่ผู้ปฏิบัติจักต้องพึงทราบ นั่นคือ เมื่อปฏิบัติได้ครบวงรอบ คือ ในลักษณะทั้ง ๓ แห่งไตรลักษณ์ (๓ จังหวะ) อย่างสมบูรณ์ดังได้กล่าวไปในการบรรยายครั้งที่แล้วนั้น จักมีผลให้สิ่งอันปิดบังขวางกั้นทั้งปวงบนพื้นพิภพนี้ ไม่เป็นอุปสรรค์แก่ผู้ปฏิบัติอานาปานัสสติอย่างสิ้นเชิง ไม่มีความลับใด ๆ ที่จะซ่อนพ้นผู้ปฏิบัติอานาปานัสสติสมบูรณ์ได้เลย นี่คือความหมายโดยสรุปย่อ ๆ เพื่อให้เข้าใจกระจ่าง ในความหมายแห่งพระบาลี จึงต้องอาศัยมหานิเทส คือ ขยายความในศัพท์ต่าง ๆ ของพระคาถาของพระสารีบุตรอรหันตเถรเจ้า เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่สาธุชนผู้ใฝ่ปฏิบัติ และเพื่อคัดเรียบเรียงไว้ไม่ให้สูญหายต่อไปในภายภาคหน้า ในอานาปานัสสตินั้น จะให้ความสำคัญของ "ลมหาใจ เข้า และ ออก รวมทั้ง การระงับลมหาใจ คือ การทรงลม-ตั้งลม ทั้งสามจังหวะนี้เป็นที่สุด"

ลมหาใจเข้าชื่อว่า "อปนา (อ่านว่า อะ-ปะ-นา) ไม่ใช่ลมหาใจออก สติ (ระลึกรู้อารมณ์) ตั้งอยู่ที่ลมหาใจออก

คำว่า **"ปริปุณฺณา"** หมายถึง ความบริบูรณ์ เพราะอรรถว่า "ถือเอารอบ" (ครบ ๓ จังหวะ คือ เข้า ตั้ง ออก) เพราะอรรถว่า "รวมไว้" แลเพราะอรรถว่า "เต็มรอบ"

คำว่า **"สุภาวิตา"** หมายถึง ภาวนา ๔ คือ

๑. ที่เรียกว่า "ภาวนา" นั้นเพราะอรรถว่า "ที่ตั้งแห่งลม (ธรรม= ที่ตั้ง,ทรงไว้) แห่งลม ในอานาปานัสสตินั้น มั่นคงไม่เปลี่ยนแปลง

๒. เพราะสังขารทั้ง ๓ คือ กายสังขาร (กายนอก) วจีสังขาร (วาจา) มโนสังขาร (กายในกาย) สนธิรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน

๓. เพราะ นำไปซึ่งความเพียรอันสมควร แก่ที่ตั้งแห่งลมทั้งหลาย ไม่ก้าวก่ายกัน (คือการทรงลมในนิยะมะ=ฐาน=ธาตุ ทั้ง ๕ นั้นมีตำแหน่งเฉพาะและปรับเปลี่ยน หมุน

เวียน (จักร-วัฒน) ไม่สับสน

๔. เพราะเป็นที่ซึ่งโยคาวจร ย่อมอาศัยอารมณ์และเข้าอยู่ (ทรงสภาวะ) ในวิหารธรรม (ฐานที่ตั้ง) นั้น

ภาวนา จึงมีความหมายดังกล่าวมาทั้ง ๔ ประการ เป็นอรรถแก่ภิกษุผู้พึงกระทำให้เป็นดังยาน พึงกระทำให้เป็นที่ตั้ง พึงน้อมไป พึงอบรม (เพียรปฏิบัติ) ปรารภเสมอดีแล้ว ฯ ข้อคำอธิบายดังได้กล่าวมา เป็นนิเทสขยายความในพระบาลี อันพระสารีบุตรอรหันตเถรเจ้า ได้จารึกไว้ ซึ่งเป็นส่วนที่เกี่ยวด้วย "ภาวนา" ในส่วนขยายความตอนจากนี้ จะได้นำมาบรรยายให้สาธุชนได้ค้นคว้าศึกษากัน ในครั้งต่อไป

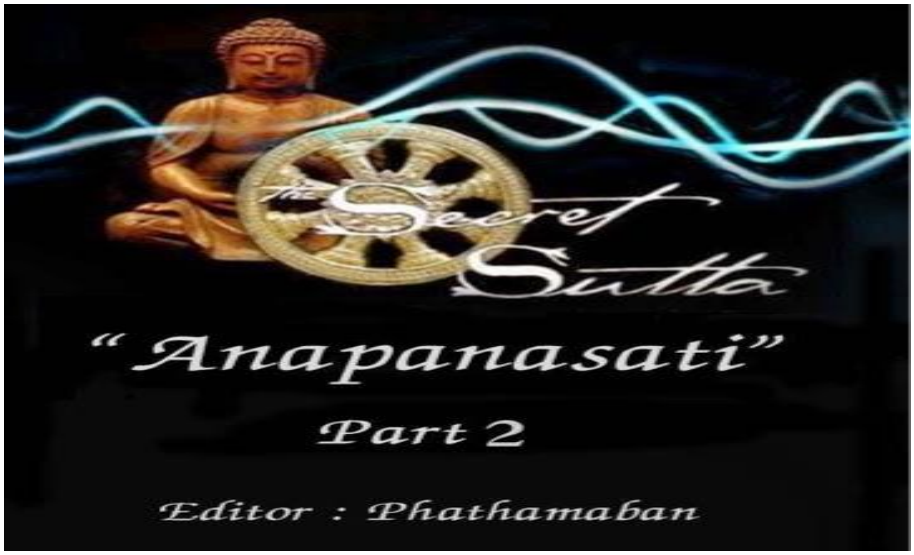

๒๗ มีนาคม ๒๕๕๗

สาธุชนพึงสดับ ครั้งหนึ่งมีพราหมณ์ผู้หนึ่งได้มาเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้ว**ถาม**ว่า "พระพุทธเจ้าข้า มีวิธีปฏิบัติแบบพิเศษ บรรลุเฉียบพลันทันที บ้างหรือไม่...?

พระพุทธองค์ทรงตรัส**ตอบ**ว่า " ดูก่อนพราหมณ์ อันวิถีทางปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้นจากทุกข์การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร คือนิพพานนั้น ไม่มีวิธีลัดเปรียบประดุจดั่งเดินจากชายหาดลงไปในมหาสมุทร ย่อมค่อย ๆ ทอดลึกลงไป การปฏิบัติย่อมเป็นเช่นนั้น พราหมณ์" ในความ หมายของพุทธพจน์ส่วนนี้ ทรงอธิบายชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าไม่มีทางลัด การปฏิบัติย่อมเป็นไปตามขั้นตอน และค่อย ๆ ลึกซึ้งไปเรื่อย ๆ ดังนี้

สิ่งหนึ่งที่เราจะต้องทราบ คือ ก่อนที่พระพุทธศาสนาจะอุบัติขึ้นบนพื้นพิภพนี้ได้ มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้บังเกิดขึ้นแล้วถึง ๓ พระองค์ และแน่นอนที่สุด การเผยแผ่พื้นฐานของการปฏิบัติ ก็ได้สืบต่อกันมาจนถึงยุคพุทธกาล ไม่ว่าจะเป็นการบำเพ็ญฌาน

(ชาน) เข้าสมาบัติ หรือ การเข้านิโรธ ก็มีอยู่ก่อนหน้านั้นแล้ว ซึ่งเรียกว่า "โยคี" ในภาษาปฏิบัติ เรียกว่า "โยคาวจร" คือ ผู้จารึกไปเพื่อหาทางหลุดพ้น

พระพุทธองค์ทรงเสริมต่อยอดในส่วนการปฏิบัติอันมีการถ่ายทอด ณ ขณะเวลานั้นให้เต็ม คือ ให้เข้าสู่หนทางแห่งพระนิพพานได้ พระองค์จึงทรงได้รับการยกย่องจากเหล่านักปฏิบัติ อันเรียกว่าศาสดาทั้งหลายในยุคนั้นว่า เป็น"พระบรมศาสดา" เพราะทรงรู้หนทางพ้นทุกข์ และมีวิธีปฏิบัติเพื่อพ้นทุกข์ คือการเวียนว่ายตายเกิดได้จริง ซึ่งเหล่าโยคีทั้งหลายที่ปฏิบัติมาได้เพียงฤทธิ์ สูงสุดคือแค่พรหม ไปไม่ถึงนิพพาน แต่รู้ว่านิพ-พานมี แต่หาวิธีปฏิบัติไม่ได้ นั่นเอง

ดังนั้น การปฏิบัติโดย อานาปานัสสติ คือ การกำหนดระลึกรู้ลมหาใจเข้าออก ก็มีมาแต่เดิมอยู่แล้ว การกำหนดฐาน (นิยะมะ) ธาตุ ก็มีมาแต่เดิมในส่วนของโยคะ ซึ่งใช้ในการควบคุมธาตุ (มหาภูตรูป) แต่แยกไปเป็นส่วน ๆ แล้วแต่อาจารย์ไหนชำนาญด้านไหน ซึ่งเรียกว่า "กสิณ" รวมทั้ง การสัมปยุตธาตุ (อธิษฐาน) ให้สรรพสิ่งเป็นไปดั่งประ-สงค์ของโยคาวจร ก็ล้วนมีมาก่อนพระพุทธศาสนา จึงไม่พักต้องกล่าวถึง การทำสมาธิ ซึ่งก็เป็นปกติธรรมดา ของยุคพุทธกาลที่เหล่าโยคีปฏิบัติได้ มีฤทธิ์เหาะเหินเดินอากาศ มุดน้ำดำดิน คุยกับเทวดาเป็นเรื่องปกติ ซึ่งพระพุทธองค์ก็ทรงเข้าศึกษาปฏิบัติกับ กาพ เทวินดาบส และ อุทกดาบส จนหมดวิชา พระองค์สำเร็จฌานสมาบัติ ๘ ก่อนที่จะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

การที่ได้กล่าวมาทั้งหมด ก็เพื่อที่จะชี้ให้เห็นว่า การจะดำเนินไปสู่ทางพระนิพ - พานนั้น จะต้องเริ่มต้นด้วยวิถีทางเดียวกัน เปรียบประดุจดั่งสร้างบ้าน (ไม่ใช่เพิงหมาแหงน) บ้านต้องเริ่มด้วยเสา พาดตง ลงคาน วางพื้น ขึ้นหลังคา แล้วใส่ฝา ฯลฯ

การสร้างบ้ายย่อมต้องสร้างไล่ไปตามลำดับ ไม่มีวิธีอื่น (แม้แต่สมัยปัจจุบัน ก็ไม่มีการเอาหลังคาไปแขวนไว้ในอากาศ แล้วตั้งเสาทีหลัง ถึงจะเป็นบ้านชิ้นส่วนประกอบสำเร็จก็เหอะน่า...!!)

การปฏิบัติ**อานาปานัสสติ** เปรียบดั่ง**เสา** ที่รองรับน้ำหนักของบ้าน และก่อให้เกิดรูปทรงเป็นบ้าน

ส่วน **กสิณ** เปรียบเสมือน **พื้นบ้าน**

ส่วน **สมาบัติ, นิโรธ** คือ **ห้องในตัวบ้าน (ห้องที่อาศัย = วิหารธรรม)**

ญาน คือ หอคอย ดาดฟ้า ที่ตรวจการณ์ ดั่งนี้เป็นต้น

ยิ่งก่อสร้างบ้านใหญ่เท่าไหร่ ยิ่งต้องปักเสาให้ลึกมากเท่านั้น นั่นหมายถึง การจะปฏิบัติมุ่งสู่พระนิพพาน ต้องอาศัยโอปกันนศัทธา ต้องมีพื้นฐานอานาปานัสสติที่ลึกอย่างยิ่ง ฉะนั้นความสำคัญของอานาปานัสสติ จึงจัดว่าเป็นรากฐานอันสำคัญยิ่ง หากบ้านทรง สูงหรือตึกเสียดฟ้า หากปราศจากเสียซึ่งเสาที่มั่นคง ก็ไม่อาจทนทานต่อลมพายุร้าย (กิเลส ตัณหา ราคะ อนุสัย) หรือแผ่นดินไหวได้อย่างแน่นอน ด้วยเหตุนี้ พระสารีบุตรอรหันตเถรเจ้า จึงรจนาถึงความสำคัญในส่วนของอานาปานัสสติไว้เป็นพิเศษยิ่ง

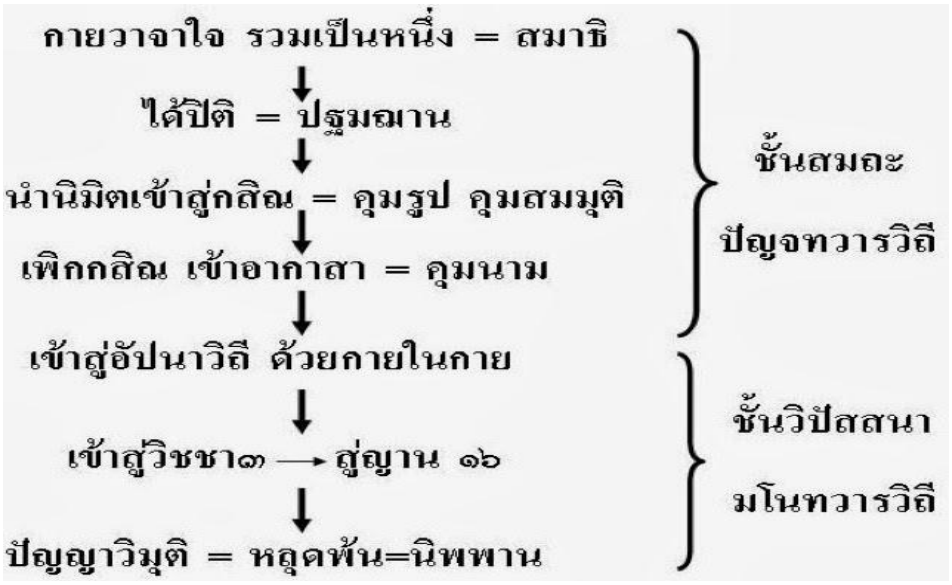

ในบทแห่งคาถาว่าด้วย "ความลับแห่งอาปานัสสติ" บาทต่อไปนั้นมีว่า

"ยานีกตา" มีความหมายว่า "..ภิกษุนั้น หวังในที่ตั้ง(ลม)ใด ๆ ย่อมต้องถึงพร้อมสังขาร ๓ ด้วยความชำนาญ ด้วยกำลังแห่งความเพียร (วิริยะ) พร้อมด้วยความมุ่งมั่น (จิตตะ) ที่ตั้ง (ลม) เหล่านั้นอันภิกษุนั้นประสงค์ ย่อมทรงสภาพอยู่ด้วยอารมณ์ (สติ) ในมนัสสิการ (สัลลักขณา) เป็นเครื่องอาศัย ด้วยเหตุนี้ท่านจึงกล่าวว่าให้เป็นดั่ง "ยาน" ฯ

"วตฺถุกตา" มีความหมายว่า เมื่อ "ใจ" มั่นคงดีในนิมิตแห่งธาตุวัตถุอันกำหนดระลึกอยู่ไม่สอดส่าย ภาพนิมิตวัตถุธาตุนั้นปรากฏชัด แลนำนิมิตแห่งวัตถุที่กำหนดนั้นมาตั้งไว้ ณ ฐาน (นิยะมะ) อันกำหนด ด้วยเหตุนี้ท่านจึงกล่าวว่า ให้เป็นดั่ง "ที่ตั้ง" ฯ

"อนุฏฺฐิตา" มีความหมายว่า เมื่อใดที่ระลึกรู้ที่จะแปรเปลี่ยนฐานที่ตั้งธาตุ ให้หมุนไป ณ นิยะมะ (ฐาน) ใด แห่งมหาภูตรูป ก็ระลึกอยู่ได้ คุมอยู่ได้ด้วยอาการนั้น ๆ หรือ เมื่อระลึกให้แปรเปลี่ยนฐานที่ตั้งธาตุ ก็น้อม "ใจ" พร้อมไปด้วยการเปลี่ยนแปร

แห่งฐานนั้น ๆ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงกล่าวว่า "ให้ ใจ ตามติดไป น้อมตามไป" ฯ

ด้วยพลานุภาพแห่งคุณพระศรีรัตนตรัย ขออุปสรรค อุปัทวภัยจงห่างพ้น สิ่งใดอันปรารถนาที่เป็นกุศล เสริมสร้างเป็นประโยชน์แก่ตน สังคม ประเทศชาติ จงบังเกิดขึ้นมิได้ขาด ทั้งลาภยศ สรรเสริญ ความเจริญในหน้าที่การงาน ดั่งอธิษฐานโดยพลันเทอญ ...เจริญพร

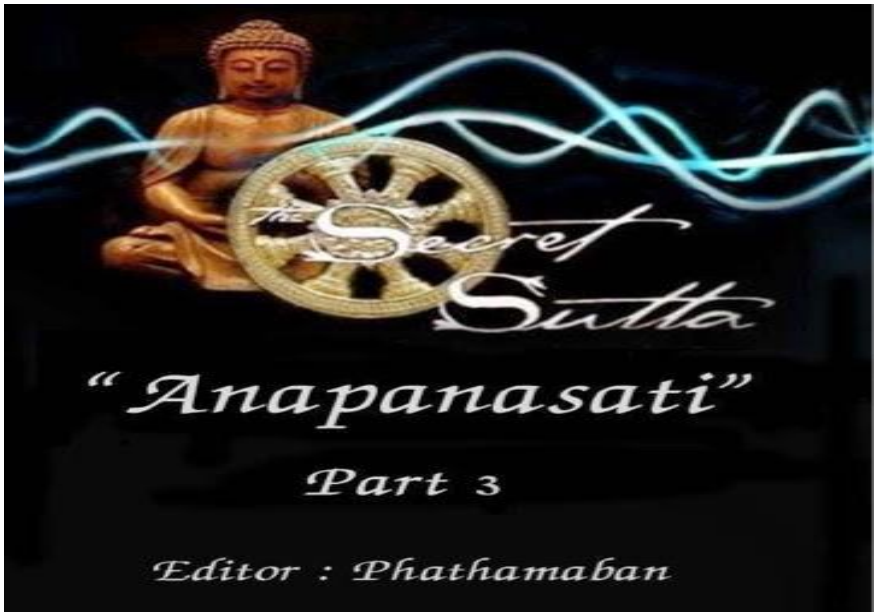

๒๘ มีนาคม ๒๕๕๗

ความลับของอานาปานัสสติ ตอน ๓ ทาชิ เดเล... ขอความสมหวังอันเป็นมงคลดั่งที่ท่านปรารถนาจงปรากฏเทอญ

พระสารีบุตรอรหันตเถรเจ้า ได้ย้ำเน้นถึงความสำคัญ ของการปฏิบัติอานาปานัสติ ถึงการ "ครบรอบ" ดังปรากฏ อธิบายถ้อยคำ ในพระคาถานั้น ว่า

"ปริจิตา" หมายความว่า พึงใช้สติระลึกตามลมหาใจให้ครบรอบ โดยถือเอารอบหนึ่ง ๆ คาบหนึ่งแห่งลมหาใจ พึงอบรมให้แคล่วคล่อง ในลักษณะทั้ง ๓ คือ อัสสาสะ ๑ ระงับอัสสาสะ-ปัสสาสะ ๑ ปัสสาสะ ๑ ดังนี้ เพราะเหตุนั้นท่านจึงกล่าวว่า "อบรม"

"สุสมารทฺธา" ก็ด้วยอารมณ์ที่ทรงไว้ ณ ฐานธาตุ (นิยะมะ) อันได้ปรารภ กำหนดไว้ก่อนจะเริ่มเคลื่อนลมอัสสาสะ (ลมหาใจเข้า) ว่าจะไปทรงลมไว้ ณ ฐานใดตำแหน่งใด นี้คือ ปรารภดี เพราะอรรถว่า สิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้นจาก อำนาจแห่งอานาปานัสสตินั้น จะไม่แปรเปลี่ยนอีกเลย

"สุสม (สุ-สะ-มะ)" หมายความว่า มีทั้งความนิ่งสงบเสมอกันอันเลิศ และความ

นิ่งสงบเสมอกันอันประเสริฐสุด ก็ความเสมอเลิศ นั้นเป็นไฉน ? อันประโยชน์ ที่เกิดขึ้นจากความนิ่งสงบเสมอกัน แห่งสังขาร ๓ ณ ตำแหน่งที่ทรงลม (องค์ธรรม) นั้น ย่อมเป็นประโยชน์เกื้อกูลต่อการตรัสรู้ นี้เป็นความเสมออันเลิศ

ความเสมออันประเสริฐสุดเป็นไฉน ?

การดับลงแห่งอารมณ์ ณ ตำแหน่ง (นิยมะ-ฐานธาตุ) อันโยคาวจรได้กำหนดไว้แล้วนั้น เป็นนิพพาน นี้เป็นความนิ่งสงบเสมอกัน อันประเสริฐสุด

ความนิ่งสงบเสมออันเลิศ และ ความนิ่งสงบเสมออันประเสริฐสุดที่กล่าวมานี้ ภิกษุนั้นรู้แล้ว ทำให้แจ้งแล้ว ถูกต้องแล้วด้วยปัญญา ด้วยความเพียรแห่งอิทธิบาท ภิกษุนั้นไม่ย่อหย่อน ตั้งปรารถนาไว้มั่นคงแล้ว มีสติระลึกอารมณ์ตั้งมั่นไว้ ณ นิยะมะ (นิยม) อันประสงค์ไม่หลงลืม เมื่อ กายสังขาร วจีสังขาร มโนสังขาร ถึงพร้อมในวาระจิตเดียว อารมณ์เดียว ณ นิยะมะนั้น เพราะเหตุนั้นท่านจึงกล่าวว่า "สุสม" มีความนิ่งสงบเสมอกันอันเลิศ มีความนิ่งสงบเสมอกันอันประเสริฐสุด ดังนี้ ฯ

คำว่า **"โลโก"** หมายความถึง ขันธโลก ธาตุโลก (เรามักเรียกว่าโลกธาตุ) อายตนโลก วิปัติภวโลก วิปัตติสัมภวโลก สัมปัตติภวโลก โลก ๑๘ หรือ ๑๘ โลกธาตุ หมายความว่า โลกทั้งหมดที่กล่าวมานี้ สิ่งอันใดอันเป็นไป ไม่ว่าจะโดยลักษณะใด ย่อมปรากฏแก่โยคาวจรผู้บรรลุอานาปานัสสติ หากเธอปรารถนาจะรู้สิ่งนั้น ๆ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงกล่าวว่า "โลโก"

คำว่า **"ดุจดั่งดวงจันทร์วันเพ็ญ ที่พ้นจากหมอกเมฆ"** หมายความว่า ความสว่างไสวแห่งปัญญา อันเกิดจากอานาปานัสสติ ย่อมขจัดความมืดมนแห่งอวิชชา ที่บดบังหนทางก้าวเดินไปสู่พระนิพพาน ด้วยเหตุนี้ท่านจึงกล่าวว่า **" จันทิมาติ"** ดังนี้

จะเห็นได้ว่า ความลับที่แฝงเร้นซ่อนอยู่ในการปฏิบัติอานาปานัสสตินั้น มีอานิสงค์ และผลลัพธ์มากมาย เกินกว่าที่เราเคยได้รับรู้กันมา ซึ่งแน่นอนเรารู้กันเพียงว่า "อานาปานัสสติ คือการทำสมาธิด้วยการหายใจเข้าออก" เท่านี้เอง....เท่านี้จริง ๆ ไม่มีอะไรมากไปกว่านี้

และที่ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ตั้งตนเป็นอาจารย์บอกกรรมฐานอานาปานัสสติ ก็ยังไม่ให้จดจำนิมิต ทั้ง ๆ ที่คำว่า "นิมิต แปลว่า เครื่องหมายที่ใช้จดจำ" นั่นหมายถึงว่า แม้แต่อารมณ์ที่สติระลึกรู้ตามลมหาใจเข้าออกนั้น ก็เรียกว่า "นิมิต" ด้วย ซึ่งต้องใช้เป็นตัว

ระลึก แต่อาจารย์กลับห้าม บอกมีนิมิตไม่ได้ ...นี่แหละ ความสำเร็จในอานาปานัสสติ จึงไม่เกิดขึ้น แม้กระทั่งตัวคนที่สอนกรรมฐานเอง ..ก็เอาตัวไม่รอด .. เพราะไม่รู้จริง พิสูจน์ไม่ได้ อธิษฐานไม่เป็น ...

ความสำคัญของอานาปานัสสตินี้ ยิ่งใหญ่มาก จัดว่าเป็นรากแก้ว ที่นักปฏิบัติจักต้องเริ่มก่อนที่จะเข้าสู่ภาคสติปัฏฐาน ซึ่งถ้าหากเราอ่าน "มหาสติปัฏฐานสูตร ก็จะพบเพียงว่า " ภิกษุทั้งหลาย จงเลือกเรือนว่างโคนไม้ นั่งคู้บัลลังก์ ตั้งกายตรง...ฯลฯ"

ซึ่งคนเริ่มปฏิบัติใหม่ หรือคนที่ตั้งตนเป็นอาจารย์สอนกรรมฐาน คิดว่าตัวเองเก่ง ตำรา ก็ทำตาม "คัมภีร์มหาสติปัฏฐานสูตร" นั้นเลย โดยหารู้ไม่ว่า อันที่จริงแล้วก่อนที่จะเข้าสู่สติปัฏฐานนั้น จะต้องผ่านการปฏิบัติอานาปานัสสติให้เชี่ยวชาญ อย่างเป็นขั้นตอนมาเสียก่อน จากนั้นจึงเข้าสู่ภาค กายในกาย ตามข้อ ๑ แห่งสติปัฏฐานได้

ไม่ใช่จู่ ๆ เริ่มขึ้นมาก็จะเข้าสู่สติปัฏฐาน ทำสองสามวัน จะไปนิพพาน...เออ เจริญเถอะ.....นี่แหละแม้ว่าจะมีศรัทธา ความเชื่อมั่น แต่เดินบันไดวน มันไปไม่ถึงไหน อยู่กับที่และเหนื่อยเปล่า เนื่องจากไม่รู้จริงว่าจุดเริ่มต้นที่ตรงไหน และ ทิศ ทาง ที่จะไปตรงไปยังเป้าประสงค์ที่ปรารถนาหรือเปล่า

พระสารีบุตรอรหันตเถรเจ้า ได้รจนา "ความลับแห่งอานาปานัสสติ"โดยแบ่งออกเป็น ๒ ระดับ คือระดับที่ปฏิบัติด้วยกายเนื้อ (กายนอก-กายสังขาร) เรียกว่า อุปจารสมาธิ ซึ่งเรามักจะรู้จักกันว่า สมาธิเฉียด ๆ (ความจริงคำว่าเฉียด ๆ น่ะ ไม่ธรรมดานะ เพราะเฉียดฌาน มีฤทธิ์เกือบเหาะได้ หนังเหนียว คงกะพัน กันไฟ ไล่ผี ได้แล้ว) อันนี้เป็นส่วนภายนอก คือ คุมปัญจทวาร เรียกว่า ปัญจทวารวิถี

ต่อมา เมื่อสามารถควบคุมกายนอก (กายสังขาร) คือผ่านชั้นอุปจารสมาธิแล้ว นั่นแหละ ถึงจะเริ่มเข้าสู่**การปฏิบัติสติปัฏฐาน** คือ **ใช้กายในกายเป็นตัวทำสมาธิ** เรียกว่า "อัปปนาสมาธิ" ซึ่งจะเป็นภาคส่วนของ **มโนทวารวิถี** เป็นการระลึกรู้ และความแตกต่างของ "อารมณ์ไปตั้งไว้ ณ ฐานที่ตั้งของใจ" จึงเรียกว่า "ธรรมารมย์ (ธรรมะ = ที่ตั้ง + อารมณ์" ปัญญาวิมุติ หรือ ความรู้แจ้งแห่งการหลุดพ้น ก็จะเกิดจากส่วนของมโนทวารวิถี คือ ใจ ส่วนเดียวเท่านั้น ดังนี้

ขอความผาสุขสวัสดี จงบังเกิดมีแด่สาธุชนทุกท่านทั่วกันเทอญ เจริญพร

การจะถอดรหัสเข้าถึง "อนัตตา" ตามความหมายที่แท้ แห่งพุทธพจน์ที่ว่า

"สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตาติ ฯ ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตา"

ต้องเข้าใจความหมาย ในส่วนสำคัญที่พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ ก่อนที่จะทรงตรัสถึงอนัตตาว่า **"เราตรัสรู้ บรรลุธาตุ"** ตรงนี้...จะเห็นว่า พระพุทธองค์ทรงย้ำไว้ก่อนอื่นใด

เหตุที่ทรงตรัสเช่นนั้น ก็เพราะว่า "สรรพสิ่งทั้งหลาย ย่อมเกิดมาจากการประชุมกันเป็นเอกสมังคีของมหาภูตรูป ๔ คือธาตุทั้ง ๔ อันได้แก่ดินน้ำลมไฟ และมีอากาศเป็นธาตุที่แทรกเป็นตัวประสานอยู่เป็นธาตุที่๕

การควบคุมธาตุ คือการควบคุมสมมุติและความคุม "รูป" เพราะพระพุทธองค์ทรงบัญญัติให้ภิกษุและผู้ปฏิบัติสติปัฏฐาน ต้องพิจารณาธาตุ (นี่แหละเราจึงต้องฝึกกสิณกันไง...และกสิณจึงเป็นสมาธิภาคบังคับที่นักปฏิบัติจะขาดไม่ได้...ตามต่อไปเดี๋ยวรู้เอง) ดังปรากฏในการปฏิบัติสติปัฏฐานข้อที่ ๑ ว่า ".....ภิกษุในศาสนานี้ ย่อมตามเห็นกาย คือ ปถวี (ธาตุดิน) โดยสภาพความไม่เที่ยง (อนิจจัง) โดยนัยเดียวกัน ย่อมตามเห็นกาย คือ อาโป (น้ำ) กาย คือวาโย (ลม) แลเนื้อหนัง ขนเล็บล้วนมีสภาพไม่เที่ยง เพราะการตามเห็นกายในกาย ประกอบด้วยธาตุทั้งปวงนี้ จึงชื่อว่า มีปกติตามเห็นกายในกาย..ฯ

จากพุทธพจน์ที่ทรงตรัสว่า "บรรลุธาตุ" หมายถึงการควบคุมธาตุ คือควบคุมรูปและสมมุติทั้งปวง ซึ่งผู้ที่ปฏิบัติกสิณจะมีอานิสงค์ที่ควบคุมรูปได้เรียกว่า "**ธาตุกุสลตา**

บุคคล" นี้ คือ คุมธาตุทั้ง ๔ จากนั้นใช้มนสิการ (ทุกท่านได้ฝึกไปบ้างแล้ว) ควบคุมธาตุ ๑๘ อยู่ในอำนาจสิ้นเชิงแล้ว จึงได้ชื่อว่า "**มนสิการกุศลตาบุคคล**" ย่อมมีอำนาจ โดยสภาวะแห่งอภิญญาจิต อันเป็นองค์ธรรมแห่งมนสิการกุสลตา คือ

ปัญญาเจตสิกสัมปยุตจิต ๔ มหากิริยาจิตฌานสัมปยุตจิต ๔ อภิญญาจิต ๒ มรรคจิต ๔ ดังนี้

นี้เป็นภาคส่วนแห่งการคุมธาตุ หรือ รูป ซึ่งต้องใช้ส่วนของกสิณ ซึ่งมีมาแต่ครั้งก่อนพุทธกาล พระพุทธองค์จึงทรงตรัสว่า "ไม่ว่าตถาคตจะบังเกิดขึ้นบนโลกหรือไม่ก็ตาม..." ดังนี้

การปฏิบัติในส่วนของกสิณนั้น มีมาก่อนสมัยพุทธกาล เหล่าโยคาวจรผู้แสวงหาวิโมกข์ พ้นจากความทุกข์ ต่างหาวิธีปฏิบัติเพื่อให้หลุดพ้น ไม่แก่ ไม่ตาย เขาเรียกสภาพนั้นว่า "ความเป็น "อมตะ" นี่คือ สิ่งที่ผู้ปฏิบัติก่อนพุทธศาสนาจะกำเนิดขึ้น บนพื้นพิภพนี้

ซึ่งในทางปฏิบัติแล้ว เพียงแต่ "สาธยายมนต์" คือ สวดมนต์ด้วย "กาย วาจา ใจ" ให้พร้อมกัน "ถึงพร้อม" อานิสงค์ก็ได้รับความเป็น "อมตะ" แล้ว ดังได้เคยกล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ เพราะการ "สาธยายมนต์ ด้วยพฤติที่ถึงพร้อมด้วย กาย วาจา ใจ" จัดว่าเป็นรูปปาวจรกุศลขั้น "ปริต (อ่านว่า ปริตะ)" ย่อมส่งผลให้ไปบังเกิดในพรหมโลก ชั้นปริตร

ตา ดังปรากฏในพระไตรปิฎกยืนยันไว้ ดังนี้ว่า **“ปริตตาภานำ เทว กปฺปานิ...ฯ**

อายุของพรหมนั้น ยืนยาวมาก มากเสียจนนับไม่ไหว จึงให้คำแทนค่าว่า "อมตะ" คือ ไม่แก่ ไม่เจ็บ อายุนับด้วยปีไม่ได้" ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ พรหมจึงหลงผิดคิดว่าตัวเองเป็นอมตะ เพราะเกิดมาก่อนพุทธเจ้ากุกุสันโธ เรื่อยมา ยังไม่แก่...ก็เลยเป็นเรื่อง เมื่อมาถึง ยุคสมัยของพระพุทธองค์ ดังปรากฏใน พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๔ มัชฌิมนิกาย มูลปัณณาสก์ จูฬยมกวรรค พรหมนิมันตนิกสูตร ว่าด้วยพกาพรหม มีทิฏฐิอันลามก ซึ่งภายหลัง ได้พระอรรถกถาจารย์ได้นำมารจนาไว้ เรียกว่าชัยมงคลคาถา อยู่ในบทที่ ๘ หรือที่เรารู้จักกันว่า "สวดพาหุง" ว่า

ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง พ์รัห์มัง วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ ฯ

พกาพรหม ถือตัวว่ามีความบริสุทธิ์ รุ่งเรืองและมีฤทธิ์ ยึดมั่นในความเห็นผิด ว่าเป็นอมตะ ดุจมีมือถูกอสรพิษขบเอา พระจอมมุนีทรงเอาชนะได้ด้วยญาณ ฯ

ด้วยเดชแห่งชัยชนะแห่งพุทธองค์ดังกล่าวนั้น ขอชัยมงคลจงมีแก่ สาธุชนทุกท่าน ปรารถนาสิ่งใดอันเป็นกุศล จงสัมฤทธิผลโดยพลันเทอญ เจริญพร

๗ เมษายน ๒๕๕๗

ในการให้ความหมาย และสื่อสาร เพื่อให้ผู้ที่มีกุศลศรัทธา ตั้งใจที่จะศึกษาปฏิบัติเข้าใจ ในแต่ละยุคแต่ละสมัย การใช้ไวพจน์ วลี หรือ การเปรียบเทียบย่อมแตกต่างกันไป ในสมัยหนึ่งคนสมัยนั้นอาจจะเข้าใจ เมื่อเวลาผ่านไป คนอีกสมัยหนึ่งก็อาจจะไม่เข้าใจ เพราะนึกไม่ออก บอกไม่ถูก เพราะไม่เคยพบสิ่งที่ได้นำมาเปรียบเทียบนั้น ความมืดบอด

ดุจดั่งหลงอยู่ในถ้ำ ที่ล้อมรอบด้วยหุบเหว รอเวลาที่จะตกตายหายไปในห้วงแห่งอวิชชาอยู่ทุกขณะ นี้คือสภาพอันเป็นอยู่ของผู้ต้องเรียนรู้ จากสิ่งพิมพ์ คำแปล และการสื่อความหมายจากผู้ที่เรียกตัวว่า "ผู้รู้ หรือ ปราชญ์ทางพุทธศาสนา" ในยุคปัจจุบัน

สิ่งที่ทำให้หลงทางอย่างยิ่ง คือ การให้ความหมายของคำว่า "อนัตตา (อนตฺตา" ว่า อนัตตา มาจากคำว่า น อตฺตา แปลว่า มิใช่ตน ไม่ได้แปลว่าไม่มีตัวตน.... ซึ่งห่างไกลไปจากความมุ่งหมายแห่งพุทธประสงค์ ขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ว่า

“.. ยํ โข ภิกฺขุ อนตฺตนิยํ ตตฺร เต ฉนฺโท ปหาตพฺโพ

..ภิกษุทั้งหลาย ธรรมใดเป็นอนัตตา เธอควรละความพอใจในธรรมนั้นเสีย..”

มิใช่ตน กับ **ไม่มีตัวตน** ความหมายต่างกันมาก

มิใช่ตน หรือ มิใช่ตัวตนนั้น คือมีอยู่ แต่มีเพียงชั่วคราว เป็นสภาพว่างเปล่า เป็นสภาพที่หาเจ้าของไม่ได้ ไม่อยู่ในอำนาจของใครๆ

วรรคล่างต่อจากพุทธพจน์นั้น ก็เป็นข้อความเสริมจากผู้ที่ใคร ๆ เรียกว่าปราชญ์ทางพุทธศาสนา ที่ให้ความหมายและพยายามที่จะให้ความหมายของคำว่า "อนัตตา" ก็นั่นแหละ ยังไม่ใกล้กับ "อนัตตา" ที่พระพุทธองค์ทรงให้ภิกษุทั้งหลาย ละความพอใจในอนัตตาตรงนั้น

คำถาม ที่เราชาวพุทธต้องถอดรหัส "อนัตตา" ตรงนี้ให้ได้ว่า " อนัตตา มีอะไร ที่ทำให้ภิกษุพอใจ ถึงขนาดจะไม่ยอมไปนิพพาน ถึงขนาดพระพุทธองค์ทรงให้ละเสีย ...!? ตรงนี้แหละคือหัวใจ คือ จุดสำคัญของรหัส "อนัตตา" ที่เราคุยกันมาตลอดจนถึงภาคที่ ๔ นี้

ตรงนี้เราต้องเจาะลึกเข้าไป ในส่วนที่ว่า "อะไรทำให้พกาพรหมเกิดหลงผิด" ปรากฏในพระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๔ มัชฌิมนิกาย มูลปัณณาสก์ จูฬยมกวรรค พรหมนิมันตนิกสูตร ว่าด้วยพกาพรหม มีทิฏฐิอันลามก ความโดยสรุปย่อ ว่า... พกาพรหมก็กล่าวพรหมสถานนั้นอย่างนั้นว่า

"....พรหมสถานนี้แล ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่ตาย ไม่จุติ ไม่อุบัติ และกล่าวเหตุเป็นที่ออกไปจากทุกข์อย่างยิ่งอื่นอันมีอยู่ว่า เหตุเป็นที่ออกไปจากทุกข์ อย่างยิ่งอื่น ไม่มี...." (อ่านรายละเอียด ได้บรรยายในตอนที่แล้ว)

"พรหมสถานที่นี้แล ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่ตาย ไม่จุติ ไม่อุบัติ..." ตรงนี้แหละคือตัวถอดรหัส ความหมายที่แท้จริงของคำว่า "อนัตตา" เราก็จะต้องถอดรหัสกันต่อไป ว่าอะไร และทำไม เหตุผลใด ที่ทำให้พกาพรหมคิดเช่นนั้น ตอบง่าย ๆ ไม่ต้องคิดนาน คือ.. พรหมเป็นเทพชั้นที่มีอายุยืนยาวที่สุด คือ สุดที่จะนับขนาดพกาพรหม เป็นพรหมเทพมาตั้งแต่ก่อนพระพุทธเจ้ากุกุสันโธ ที่สำคัญคือไม่มีกามตัณหา

สรุปตรงนี้ง่าย ๆ สภาวะของพรหม "มีสภาพยืนยาวเกินกว่าจะนับได้ เรียกว่า "**อนันต์**" จำคำนี้ไว้ให้ดี เมื่อเอาคำว่า "อนันต์" รวมควบกับคำว่า "อัตตา แปลว่า ตัวตน" จะได้คำศัพท์ใหม่ว่า "**อนัตตา** อ่านว่า อะ นัด ตา" แปลความหมายโดยรวมว่า **"มีตัวตนอยู่ยืนยาวจนสุดจะนับประมาณได้"** นี้คือความหมายแท้จริงของคำว่า **"อนัตตา"**

ก็ด้วยเหตุที่ว่า "สามารถมีอายุยืนยาวอยู่ได้อย่างไม่อาจนับ ไม่มีทุกข์" นี้เอง ทำให้ภิกษุผู้ปฏิบัติเมื่อเข้าถึง "ธรรม=ที่ตั้ง" ซึ่งโยคาวจรผู้ปฏิบัติย่อมผ่านทางเส้นนี้ทั้งสิ้น ก็จะพึงพอใจ คิดว่าถึงแล้วพอแล้ว ศัพท์นี้หากเรียกให้ง่าย ๆ ก็เรียกว่า "เป็นอมตะ" แต่ความเป็น "อมตะ" นี้ก็ยังไม่ใช่ "นิพพาน" จึงทรงให้ละความพอใจนั้นเสียในความ หมายของคำว่า "ธรรม" ในพุทธพจน์นี้ หมายถึง **"การทรง(ลม)"** หรือ ทรงสภาวะในนิยมะ (ฐาน) อันกำหนด ซึ่งผู้ปฏิบัติพรหมวิหาร (ฝึกอัปมัญญาใต้น้ำ) จะต้องผ่านทุกท่าน ไม่มีข้อยกเว้น ดังนั้น สภาวะการทรง **(วิหารธรรม)** ที่สามารถยืดอายุให้อยู่ได้ตามปรารถนา จึงไม่ใช่สภาวะแห่ง **"นิพพาน"** อันเป็นเป้าหมายสูงสุดของพระพุทธองค์ ดั่งนี้

เพื่อให้ท่านสาธุชนเข้าใจอย่างกระจ่าง ในส่วนของ "อนัตตา" ซึ่งตอนนี้ได้ถูกไขรหัสจนชัดเจนแล้วนั้น ก็จะให้ข้อมูลเสริมเพิ่มเข้าไป เผื่อว่าไปเผยแผ่แล้วมีผู้ถาม จะได้ขยายความได้ชัดเจน หรือจะนำไปค้นคว้าต่อก็จะประเสริฐยิ่ง

"**อนัตตา**"หรือ"**อมตะ**" ในยุคก่อนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีวิธีปฏิบัติเข้าถึงอยู่แล้ว เหาะเหินเดินอากาศไปเที่ยวทุกจักรวาล คุยกับพรหม-เทวดา เป็นเรื่องปกติ ในชมพูทวีป เรียกว่า "โยคะ" ซึ่งผู้สำเร็จโยคะก็จะเป็น"พรหม" แต่ก็ไม่ถึง "นิพพาน" คือ กิเลส ตัณหา อาสวะ อนุสัยยังไม่หมดสิ้นเชิง ซึ่งโยคีผู้สำเร็จก็รู้ดี ด้วยเหตุนี้ เมื่อพระพุทธองค์ทรงค้นพบหนทางไปสู่นิพพาน ดับกิเลส ตัณหา ราคะ อนุสัย ได้สิ้นเชิง ซึ่งเป็นการต่อยอดโยคะ จึงเป็นที่ยอมรับ และยกย่องให้เป็น "พระบรมศาสดา" ของโยคีทั้งปวง รวมทั้งพรหมเทพเทวา และมนุษย์ทั้งหลายด้วยประการฉะนี้

การฝึก "อนัตตา (มีสภาวะดำรงอยู่อย่างไม่อาจประมาณนับได้" หรือ"โยคะ"ไปสู่ความเป็น "อมตะ" ตามความหมายของคำว่า "อนัตตา" ได้เผยแผ่เข้าสู่ดินแดนประเทศจีนปัจจุบัน โดยผ่านเส้นทางสายโคราโครัม สู่เชียงอาน (ฉางอาน) ซึ่งรู้จักกันในนาม "อี้" ต่อมาเรียกว่า "เต๋า" คือการคุมสภาวะธาตุทั้ง ๔ ให้อยู่ภายใต้อำนาจ ผู้สำเร็จเต๋า เรียกว่า "เซียน" ซึ่งมีมาก่อนพุทธกาลแล้ว

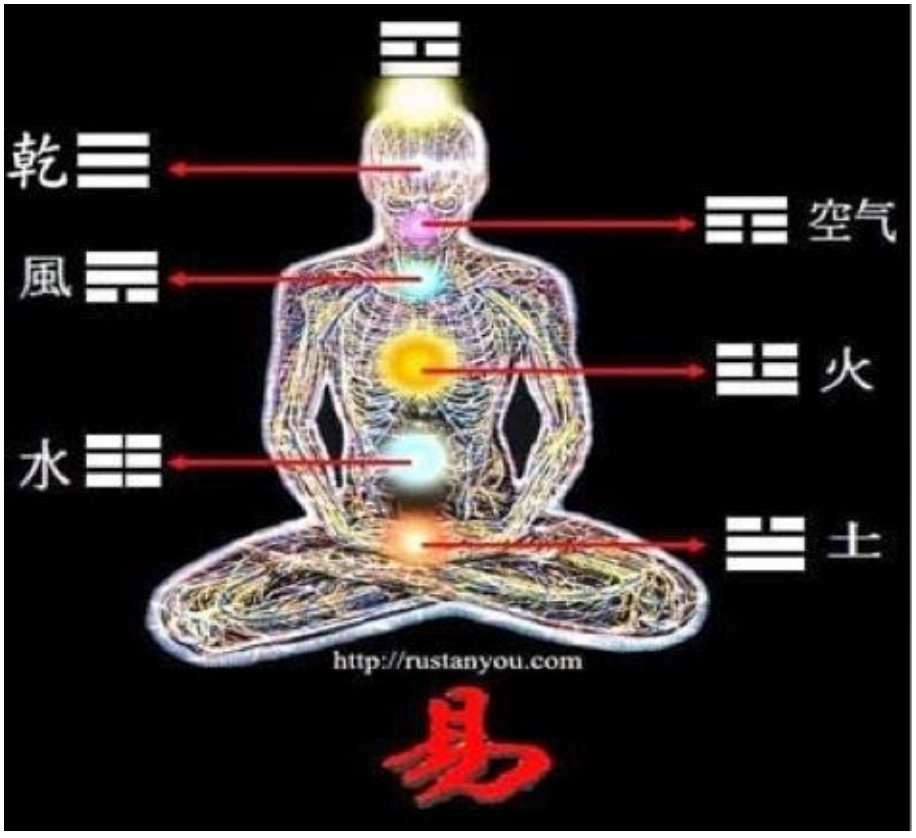

"**เซียน**" หมายถึง ผู้สำเร็จวิชชาสูงสุด ได้อภิญญา สามารถควบคุม ดิน น้ำ ลม ไฟ คือคุมรูปทั้งปวงได้โดยสิ้นเชิง สามารถอธิษฐานให้สิ่งใด ๆ อันเหนือธรรมชาติปรากฏได้ตามต้องการ แต่ในทางพระพุทธศาสนาถือว่าเป็น "สมมุติบัญญัติ" ซึ่งไม่จำเป็นต้อง

ถึงขั้นพระอรหันต์ ก็เป็น "เซียน" ได้เรียกว่า "ทรงอภิญญา" เพราะ พระโยคาวจรผู้ฝึกอานาปานัสสติ และสติปัฏฐานปฏิสัมภิทามรรค ย่อมมีอภิญญา อธิษฐานได้ดั่ง "ใจ" ปรารถนา เป็นปกติ ในประวัติศาสตร์จีนโบราณยุคแรก ระบุไว้ชัดเจนว่า "เต๋า" ได้เข้ามาจากสกุล "สุมา" (เป็นชื่อเรียกตามเผ่า Suma, Sumurer) ถ่ายทอดไปยังศิษย์เช่น เหลาจื้อ เม่งจื้อ ขงจื้อ เป็นต้น

ลักษณะพิเศษ ของ "**เซียน**" จะไม่เข้าหาสังคม จะปลีกตัว สันโดษวิเวก ศึกษาปฏิบัติ และ เผยแพร่หลักปรัชญาการอยู่อย่างเป็นสุขจากวิถีปฏิบัติ

ถอดรหัส "อนัตตา" ทั้ง ๔ ภาคที่ผ่านมา มั่นใจว่าต้องมีหลายสิ่ง หลายข้อความ ที่ทำให้สาธุชนผู้ใฝ่ในการศึกษา จะต้องสะดุ้ง กับสิ่งที่ได้รับนี้ แต่ขอยืนยันว่า "ความจริงจะมีเพียงหนึ่งเดียว Reality is Only One"` และ สาธุชนอีกหลายร้อยท่าน ที่เคยได้มาปฏิบัติ และได้อ่าน ก็จะไขข้อข้องใจในสิ่งที่เคลือบแคลงสงสัย ซึ่งจะเป็นพลวัตรปัจจัยให้เพียรปฏิบัติยิ่งขึ้นด้วยความภาคภูมิใจ ที่จะได้เข้าถึง "พระธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างแท้จริง"

ขอพลังแห่งพุทธานุภาพ จงสถิตอยู่กับสาธุชนทุกท่าน สิ่งใดอันเป็นกุศล และได้อธิษฐานแล้วด้วยใจ ขอจงสำเร็จพลันทันใด ทุกประการ ทุกท่านเทอญ ....เจริญพร

พระพุทธมนต์ แก้วสารพัดนึก

เนื่องในวันวิสาขบูชาบารมี พุทธศักราช ๒๕๕๗ ก็ขอนำพระพุทธมนต์ บทแรกที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงมอบให้ด้วยพระโอษฐ์ แก่พุทธบริษัท เพื่อเป็นเครื่องมือป้องกันอุปัทวภัย ปีศาจ อุบาทว์ จัญไร เคราะห์ร้ายทั้งหลายให้เสื่อมถอยไปไม่ปรากฏ แก่ศิษย์ตถาคตทั้งปวง โดยมอบให้พระอานนท์ศึกษาและนำไปสวดถอนปัดเป่า อุบาทว์กาลีฝูงผีปีศาจ ในกรุงไพสาลี (รายละเอียดหาอ่านใน Google นะ) พระพุทธมนต์บทนี้ชื่อว่า **"รัตนสูตร หรือ แก้วสารพัดนึก"**

ก็นำ ทั้งบทสวดและแปล มามอบให้พุทธสาธุชนผู้ใฝ่ในกุศลปฏิบัติทั้งหลาย ได้ใช้สวดเป็นนิตย์ เพื่อความเป็นสิริมงคลทุกเมื่อ (เวลาสวด ให้สวดเฉพาะภาษาบาลีเท่านั้น)ขอความสุขสวัสดีสมหวังในสิ่งอันปรารถนาจงบังเกิดแก่ทุกท่านเทอญ เจริญพร

บทสวด รัตนสูตร พร้อมคำแปล

ขัดระตะนะสุตตัง

ราชะโต วา โจระโต วา มะนุสสะโต วา อะมะนุสสะโต วา อัคคิโต วา อุทะกะโต วา ปิสาจะโต วา ขาณุกะโต วา กัณฏะกะโต วา นักขัตตะโต วา ชะนะปะทะโรคะโต วา อะสัทธัมมะโต วา อะสันทิฏฐิโต วา อะสัปปุริสะโต วา จัณฑะหัตถิอัสสะมิคะโคณะกุกกุระอะหิวิจฉิกะมะนิสัปปะทีปิอัจฉะตะ รัจฉะสุกะระมะหิสะ ยักขะรักขะสาทีหิ นานาภะยะโต วา นานาโรคะโต วา นานาอุปัททะวะโต วา อารักขังคัณหันตุ ฯ

ขอเหล่าเทพดา จงคุ้มครองให้พ้นจาก ราชภัย โจรภัย มนุสสภัย อมนุสสภัย อัคคีภัย อุทกภัย ภัยจากปีศาจ ภัยจากเคราะห์ร้ายยามร้าย จากโรคภัยไข้เจ็บ จาก อสัทธรรม จากมิจฉา ทิฏฐิ คือความเห็นผิด จากคนชั่ว จากภัยต่างๆ อันเกิดแต่สัตว์ร้ายนานาชนิด และจากอมนุษย์ มียักษ์และนางผีเสื้อน้ำ เป็นต้น จากโรคต่าง ๆ จาก อุปัททะวะต่างๆ

ปะณิธานะโต ปัฏฐายะ ตะถาคะตัสสะ ทะสะ ปาระมิโย ทะสะ อุปะปาระมิโย ทะสะ ปะระมัตถะปาระมิโย ปัญจะ มะหาปะริจจาเค ติสโส จะริยา ปัจฉิมัพภะเว คัพภาวักกันติง ชาติง อะภินิกขะมะนัง ปะธานะจะริยัง โพธิปัลลังเก มาระวิชะยัง สัพพัญญุตะญาณัปปะฏิเวธัง นะวะ โลกุตตะระธัมเมติ สัพเพปิเม พุทธะคุเณ อาวัชชิตวา เวสาลิยา ตีสุ ปาการันตะเรสุ ติยามะรัตติง ปะริตตัง กะโรนโต อายัสมา อานันทัตเถโร วิยะ การุญญะจิตตัง อุปัฏฐะเปตวา ฯ

เราทั้งหลาย จงตั้งจิตอันประกอบไปด้วยความกรุณาในสัตว์ทั้งหลาย ดังพระอานนทเถระผู้มีอายุ นึกถึงพระพุทธคุณทั้งหลาย แม้ทั้งปวงของพระตถาคตเจ้า จำเดิม แต่ปรารถนาพุทธภูมิมา คือบารมี ๑๐ อุปบารมี ๑๐ ปรมัตถบารมี ๑๐ มหาบริจาค ๕ จริยา ๓ เสด็จลงสู่คัพโภทร ในภพมีในที่สุด ประสูติ เสด็จออกอภิเนษกรมณ์ บำเพ็ญทุกขกิริยาชนะมาร ตรัสรู้พระสัพพัญญุตญาณ ณ โพธิบัลลังก์นวโลกุตรธรรม ๙ ดังนี้ แล้วกระทำพระปริตรตลอดราตรีทั้ง ๓ ยาม ในภายในกำแพง ๓ ชั้น ในเมืองเวสาลี

โกฏิสะตะสะหัสเสสุ จักกะวาเฬสุ เทวะตา ยัสสาณัมปะฏิคคัณหันติ ยัญจะ เวสาลิยัมปุเร โรคามะนุสสะทุพภิกขะ สัมภูตันติวิธัมภะยัง ขิปปะมันตะระธาเปสิ ปะริตตันตัมภะณามะ เห ฯ

เทวดาทั้งหลายในแสนโกฏิจักรวาล ย่อมรับเอาแม้ซึ่งอาชญาแห่งพระปริตรอันใด อนึ่ง พระปริตรอันใด ยังภัย ๓ ประการอันเกิดจาก โรค อมนุษย์ และข้าวแพงในเมืองเวสาลี ให้อันตรธานไปโดยเร็วพลัน เราทั้งหลาย จงสวดพระปริตรอันนั้นเทอญ.

บทระตะนะสุตตัง

ยานีธะ ภูตานิ สะมาคะตานิ ภุมมานิ วา ยานิวะ อันตะลิกเข
สัพเพ วะ ภูตา สุมะนา ภะวันตุ อะโถปิ สักกัจจะ สุณันตุ ภาสิตัง

ตัสมา หิ ภูตา นิสาเมถะ สัพเพ เมตตัง กะโรถะ มานุสิยา ปะชายะ
ทิวา จะ รัตโต จะ หะรันติ เย พะลิง ตัสมา หิ เน รักขะถะ อัปปะมัตตา ฯ

หมู่ภูติประจำถิ่นเหล่าใด ประชุมกันแล้วในนครนี้ก็ดี เหล่าใดประชุมกันแล้วในอากาศก็ดี ขอหมู่ภูตทั้งปวงจงเป็นผู้ดีใจและจงฟังภาษิตโดยเคารพ เพราะเหตุนั้นแล ท่านภูตทั้งปวงจงตั้งใจฟัง กระทำไมตรีจิต ในหมู่มนุษยชาติ ประชุมชนมนุษย์เหล่าใด ย่อมสังเวยทั้งกลางวันกลางคืน เพราะเหตุนั้นแล ท่านทั้งหลาย จงเป็นผู้ไม่ประมาท รักษาหมู่มนุษย์เหล่านั้น

ยังกิญจิ วิตตัง อิธะ วา หุรัง วา สัคเคสุ วา ยัง ระตะนัง ปะณีตัง
นะ โน สะมัง อัตถิ ตะถาคะเตนะ อิทัมปิ พุทเธ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

ทรัพย์เครื่องปลื้มใจ อันใดอันหนึ่ง ในโลกนี้หรือโลกอื่น หรือรัตนะอันใด อันประณีตในสวรรค์ รัตนะอันนั้นเสมอด้วยพระตถาคตเจ้าไม่มีเลย แม้อันนี้ เป็นรัตนะ อันประณีตในพระพุทธเจ้า ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงมี

ขะยัง วิราคัง อะมะตัง ปะณีตัง ยะทัชฌะคา สักยะมุนี สะมาหิโต
นะ เตนะ ธัมเมนะ สะมัตถิ กิญจิ อิทัมปิ ธัมเม ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

พระศากยมุนีเจ้า มีพระหฤทัยดำรงมั่น ได้บรรลุธรรมอันใดเป็นที่สิ้นกิเลส เป็นที่สิ้นราคะ เป็นอมฤตธรรมอันประณีต สิ่งไรๆ เสมอด้วยพระธรรมนั้นย่อมไม่มี แม้อันนี้เป็นรัตนะอันประณีตในพระธรรม ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงมี

ยัมพุทธะเสฏฐโฐ ปะริวัณณะยี สุจิง สะมาธิมานันตะริกัญญะมาหุ
สะมาธินา เตนะ สะโม นะ วิชชะติ อิทัมปิ ธัมเม ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐสุด ทรงสรรเสริญแล้วซึ่งสมาธิอันใด ว่าเป็นธรรมอันสะอาด บัณฑิตทั้งหลายกล่าวซึ่งสมาธิอันใด ว่าให้ผลโดยลำดับ สมาธิอื่นเสมอด้วยสมาธินั้นย่อมไม่มี แม้อันนี้ เป็นรัตนะอันประณีตในพระธรรม ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงมี

เย ปุคคะลา อัฏฐะ สะตัง ปะสัฏฐา จัตตาริ เอตานิ ยุคานิ โหนติ

เต ทักขิเณยยา สุคะตัสสะ สาวะกา เอเตสุ ทินนานิ มะหัปผะลานิ
อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

บุคคลเหล่าใด ๘ จำพวก ๔ คู่ อันสัตบุรุษทั้งหลายสรรเสริญแล้ว บุคคลเหล่านั้นเป็นสาวกของพระสุคต ควรแก่ทักษิณาทาน ทานทั้งหลาย อันบุคคลถวายในท่านเหล่านั้น ย่อมมีผลมาก แม้อันนี้ เป็นรัตนะอันประณีตในพระสงฆ์ ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงมี

เย สุปปะยุตตา มะนะสา ทัฬเหนะ นิกกามิโน โคตะมะสาสะนัมหิ
เต ปัตติปัตตา อะมะตัง วิคัยหะ ลัทธา มุธา นิพพุติง ภุญชะมานา
อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

พระอริยบุคคลทั้งหลายเหล่าใด ในศาสนาพระโคดมเจ้า ประกอบดีแล้ว มีใจมั่นคง มีความใคร่ ออกไปแล้ว พระอริยบุคคลทั้งหลายเหล่านั้น ถึงพระอรหัตผลที่ควรถึงหยั่งเข้าสู่พระนิพพาน ได้ซึ่งความดับกิเลส โดยเปล่าๆ แล้วเสวยผลอยู่ แม้อันนี้ เป็นรัตนะอันประณีตในพระสงฆ์ ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงมี

ยะถินทะขีโล ปะฐะวิง สิโต สิยา จะตุพภิ วาเตภิ อะสัมปะกัมปิโย
ตะถูปะมัง สัปปุริสัง วะทามิ โย อะริยะสัจจานิ อะเวจจะ ปัสสะติ
อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

เสาเขื่อนที่ลงดินแล้ว ไม่หวั่นไหวด้วยพายุ ๘ ทิศ ฉันใด ผู้ใด เล็งเห็นอริยสัจทั้งหลาย เราเรียกผู้นั้นว่า เป็นสัตบุรุษผู้ไม่หวั่นไหวด้วยโลกธรรม อุปมาฉันนั้น แม้อันนี้เป็นรัตนะอันประณีตในพระสงฆ์ ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงมี

เย อะริยะสัจจานิ วิภาวะยันติ คัมภีระปัญเญนะ สุเทสิตานิ
กิญจาปิ เต โหนติ ภุสัปปะมัตตา นะ เต ภะวัง อัฏฐะมะมาทิยันติ
อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

พระโสดาบันจำพวกใด กระทำให้แจ้งอยู่ ซึ่งอริยสัจทั้งหลายอันพระศาสดาผู้มีปัญญาอันลึกซึ้งแสดงดีแล้ว พระโสดาบันจำพวกนั้น ยังเป็นผู้ประมาทก็ดี ถึงกระนั้น ท่านย่อมไม่ถือเอาภพที่ ๘ (คือเกิดอีกอย่างมาก ๗ ชาติ) แม้อันนี้ เป็นรัตนะอันประณีตในพระสงฆ์ ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงมี

สะหาวัสสะ ทัสสะนะสัมปะทายะ ตะยัสสุ ธัมมา ชะหิตา ภะวันติ

สักกายะทิฏฐิ วิจิกิจฉิตัญจะ สีลัพพะตัง วาปิ ยะทัตถิ กิญจิ
จะตูหะปาเยหิ จะ วิปปะมุตโต ฉะ จาภิฐานานิ อะภัพโพ กาตุง
อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส อันใดอันหนึ่งยังมีอยู่ ธรรมเหล่านั้น อันพระโสดาบัน ละได้แล้ว พร้อมด้วยทัสสนะสมบัติ (คือโสดาปัตติมรรค) ทีเดียว อนึ่งพระโสดาบันเป็นผู้พ้นแล้ว จากอบายทั้ง ๔ ไม่อาจเพื่อจะกระทำอภิฐานทั้ง ๖ (คืออนันตริยกรรม ๕ และการเข้ารีต) แม้อันนี้ เป็นรัตนะอันประณีตในพระสงฆ์ ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงมี

กิญจาปิ โส กัมมัง กะโรติ ปาปะกัง กาเยนะ วาจายุทะ เจตะสา วา
อะภัพโพ โส ตัสสะ ปะฏิจฉะทายะ อะภัพพะตา ทิฏฐะปะทัสสะ วุตตา
อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

พระโสดาบันนั้น ยังกระทำบาปกรรม ด้วยกายหรือวาจาหรือใจได้บ้าง (เพราะความพลั้งพลาด) ถึงกระนั้นท่านไม่ควรเพื่อจะปกปิดบาปกรรมอันนั้น ความเป็นผู้มีทางพระนิพพาน อันเห็นแล้ว ไม่ควรปกปิดบาปกรรมนั้น อันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสแล้ว แม้อันนี้เป็นรัตนะอันประณีตในพระสงฆ์ ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงมี

วะนัปปะคุมเพ ยะถา ผุสสิตัคเค คิมหานะมาเส ปะฐะมัสมิง คิมเห
ตะถูปะมัง ธัมมะวะรัง อะเทสะยิ นิพพานะคามิง ปะระมัง หิตายะ
อิทัมปิ พุทเธ ระตะนัง ปะณีตัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

พุ่มไม้ในป่า มียอดอันบานแล้ว ในเดือนต้นคิมหะแห่งคิมหฤดูฉันใด พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงแสดงพระธรรมให้ถึงพระนิพพาน เพื่อประโยชน์แก่สัตว์ทั้งหลาย มีอุปมาฉันนั้น แม้อันนี้ เป็นรัตนะอันประณีตในพระพุทธเจ้า ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงมี

วะโร วะรัญญู วะระโท วะราหะโร อะนุตตะโร ธัมมะวะรัง อะเทสะยิ
อิทัมปิ พุทเธ ระตะนัง ปะณีตัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐทรงทราบธรรมอันประเสริฐ ทรงประทานธรรมอันประเสริฐ ทรงนำมาซึ่งธรรมอันประเสริฐ ไม่มีผู้ยิ่งไปกว่า ได้ทรงแสดงธรรมอันประเสริฐ พุทธรัตนะแม้นี้เป็นรัตนะอันประณีต ด้วยสัจจวาจานี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่สัตว์เหล่านี้

ขีณัง ปุราณัง นะวัง นัตถิ สัมภะวัง วิรัตตะจิตตายะติเก ภะวัสมิง

เต ขีณะพีชา อะวิรุฬหิฉันทา นิพพันติ ธีรา ยะถายัมปะทีโป

อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

กรรมเก่าของพระอริยบุคคลเหล่าใดสิ้นแล้ว กรรมสมภพใหม่ย่อมไม่มี พระอริยบุคคลเหล่าใด มีจิตอันหน่ายแล้วในภพต่อไป พระอริยบุคคลเหล่านั้น มีพืชสิ้นไปแล้ว มีความพอใจงอกไม่ได้แล้ว เป็นผู้มีปัญญา ย่อมปรินิพพานเหมือนประทีปอันดับไป ฉะนั้น แม้อันนี้ เป็นรัตนะอันประณีตในพระสงฆ์ ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดีจงมี

ยานีธะ ภูตานิ สะมาคะตานิ ภุมมานิ วา ยานิวะ อันตะลิกเข

ตะถาคะตัง เทวะมะนุสสะปูชิตัง พุทธัง นะมัสสามะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

ภูตประจำถิ่นเหล่าใด ประชุมกันแล้วในพระนครก็ดี เหล่าใดประชุมกันแล้วในอากาศก็ดี เราทั้งหลาย จงนมัสการพระพุทธเจ้าผู้มาแล้วอย่างนั้น ผู้อันเทพดาและมนุษย์บูชาแล้ว ขอความสวัสดีจงมี

ยานีธะ ภูตานิ สะมาคะตานิ ภุมมานิ วา ยานิวะ อันตะลิกเข

ตะถาคะตัง เทวะมะนุสสะปูชิตัง ธัมมัง นะมัสสามะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

ภูตประจำถิ่นเหล่าใด ประชุมกันแล้วในพระนครนี้ก็ดี เหล่าใดประชุมกันแล้วในอากาศก็ดี เราทั้งหลาย จงนมัสการพระธรรมอันมาแล้วอย่างนั้น อันเทพดาและมนุษย์บูชาแล้ว ขอความสวัสดีจงมี

ยานีธะ ภูตานิ สะมาคะตานิ ภุมมานิ วา ยานิวะ อันตะลิกเข

ตะถาคะตัง เทวะมะนุสสะปูชิตัง สังฆัง นะมัสสามะ สุวัตถิ โหตุ ฯ

ภูตประจำถิ่นเหล่าใด ประชุมกันแล้วในพระนครนี้ก็ดี เหล่าใดประชุมกันแล้วในอากาศก็ดี เราทั้งหลาย จงนมัสการพระสงฆ์ผู้มาแล้วอย่างนั้น ผู้อันเทพดาและมนุษย์บูชาแล้ว ขอความสวัสดีจงมีแก่ข้าพเจ้าในกาลทุกเมื่อเทอญ ฯ

การกำหนดเวลาหลับตื่น เป็นขั้นที่ ๓ นะ ความจริงต้องฝึกตามลำดับ จึงจะได้ผล ข้ามขั้นมักจะเสียเวลามาก หรือไม่ได้ผล

ขั้นที่ ๑ หายใจลึก ๆ สุดตรงไหนให้เสียงออกมาจากตรงนั้น โดยการฝึกอ่านหนังสือ หรือร้องเพลง ให้เสียงในใจ เท่ากับเสียงของปาก นี่คือการเชื่อม วจีสังขาร กับมโนสังขาร

ขั้นที่ ๒ สั่งเหตุการณ์ให้เกิดขึ้นตามประสงค์ คือ เมื่อเสียงใจพร้อมปากได้แล้ว ก็ให้ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา ด้วยลักษณะความพร้อมที่ฝึก การระลึกรู้นี้เรียกว่า "สติ" เอาไปตั้งไว้ที่ ปถวีธาตุ จึงเรียกว่า "สติปัฏฐาน" ขั้นนี้เปลี่ยนจากเสียงมาเป็นภาพ ใหม่ ๆ ก็ให้เปล่งวาจาพร้อมภาพว่าทีที่ว่างสำหรับจอดรถ ในห้างสรรพสินค้า ให้ทดสอบ 3 ครั้ง โดยมีพยานไปด้วย หากผ่านก็ขึ้นสู่ขั้นที่ ๓

ขั้นที่ ๓ คือการกำหนดอนาคต คือ บังคับ "หลับ ตื่น" ให้ตรงเวลา (ส่วนใหญ่ตื่นแต่ขี้เกียจลุกขึ้น) ให้ตรงเวลา ๓ ครั้ง แล้วร่นเวลานอนให้น้อยลง เหลือ ๑.๓๐ ชม คือหนึ่งชั่วยาม นี่เป็นขั้นที่ ๓ ดังกล่าวมา นั่นแหละ

หากรู้ตัวว่าข้ามขั้น กลับไปเริ่มมาใหม่ ไม่งั้นไปไม่รอด เพราะจะไม่สามารถกำหนดเหตุการณ์ให้เกิดขึ้นตามใจปรารถนา ที่จริงแล้วโบราณเรียกว่า "**วิชชาวาจาสิทธิ์**" นะ ซึ่งก็คือ **สัจจะวาจา** นั่นเอง

ขอความเจริญในธรรมจงมีแด่ท่าน ก้าวหน้าและสมปรารถนาในการปฏิบัติด้วยกุศลเจตนาทุกประการ สาธุ สาธุ สาธุ

บทสนทนา

พระอาจารย์ : นมัสการท่าน C Wong ฝึกบังคับหลับตื่นได้ผลหรือไม่ เล่าให้ฟังหน่อย!

ท่าน C Wong : ยังไม่ค่อยได้ผลครับพระอาจารย์

พระอาจารย์ : ยังไม่ค่อยได้ผล หมายถึงยังกำหนดให้ตื่นตรงตามเวลายังไม่ได้ ใช่หรือไม่?

ท่าน C Wong : ครับอาจารย์

พระอาจารย์ : กรณี การที่ไม่สามารถกำหนดเวลาตื่นให้ตรงได้นั้น เนื่องมาจากการกำหนดอารมณ์ ก่อนที่เราจะนอน คือ หมายถึง ก่อนที่จะหลับตาลงไปนั้น อารมณ์ของเรายังไม่นิ่ง ไม่จับอยู่ในอารมณ์เดียว คือ อารมณ์ที่ต้องตื่น การจับอารมณ์ หรือกำหนดระลึกรู้อารมณ์นี้ เรียกว่า "สติ" คือ ธรรมชาติระลึกรู้อารมณ์ ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง

เปรียบประดุจดั่งกับ ตัวอักษร สระ วรรณยุกต์ ย่อมต้องใช้ตั้งแต่ชั้นอนุบาล จนดุษฎีบัณฑิต อักษรตัวเดียวกัน สระเหมือนกัน วรรณยุคเหมือนกัน อ่านออกเสียงสำเนียงเดียว กัน นี่คือลักษณะอันไม่เปลี่ยนแปลงแห่งสติ ใช้ตลอดถึงพระนิพพาน ดังนั้นการฝึกสติ หรือการระลึกรู้อารมณ์จึงสำคัญตั้งแต่เริ่มต้น หากทำไม่ได้ ก็เหมือนคนอ่านหนังสือไม่ออก นั่นแหละ ไม่ต้องคิดเรียนต่อ เพราะปิดทางไป นี่แหละที่พระพุทธองค์ทรงกล่าว

เป็นพุทธพจน์ว่า

“เอกมคฺโค สติปฏฺฐานา...สติปัฏฐานเป็นหนทางเดียวไม่มีทางอื่น ดังนี้

การฝึกหลับตื่น นอกจากจะเป็นการฝึกสติ แล้วยังเป็นการฝึกบังคับอนาคต บังคับเวลา เพราะเวลาเป็นสมมุติ เมื่อเราบังคับสรรพสิ่งอันเป็นสมมุติได้ อะไร ๆ ก็กำหนดเอาได้ แม้อนาคตจะต้องการให้เป็นเช่นใดก็ได้ นี่แหละที่มาของคำว่า “สิ่งทั้งหลายสำเร็จได้ด้วยใจ”

แต่ต้องเริ่มที่ "สติ"ก่อน แล้วเอาสติไปตั้งไว้ ณ ตำแหน่งฐานของ "ใจ"ตั้งอยู่เป็นเบื้องต้น (ปถ-ปฐ มาจากคำว่า ปถม แปลว่าเบื้องต้น หรือเริ่มแรก) จึงเป็นที่มาของคำว่าสติปัฏฐาน

จริงแล้วการฝึกหลับตื่น ตามเวลา มันง่ายมาก ๆ ลองคิดถึงตอนที่เราเด็ก ๆ ครูจัดทัศนศึกษาจะไปนำเที่ยว ทำไมเราตื่นได้ไปทันเวลาเป๊ะ ก็เพราะไม่ใช่นอนไม่หลับ แต่ว่าก่อนหลับใจมัน "จับอารมณ์" ที่จะได้ไปเที่ยว และจะทำงานนับถอยหลัง พร้อมกับเมื่อเวลากำหนดมาถึง มันก็จะปลุกโดยอัตโนมัติ

ดังนั้น ท่านจึงกล่าวว่า ให้ทำใจให้สดชื่น ในการปฏิบัติ เรียกว่า **รื่นเริงในธรรม** และ ยินดีที่จะได้ตื่นขึ้นประกอบกุศลประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ ด้วยเหตุนี้ พระผู้ปฏิบัติจึงไม่เห็นแก่นอน เพราะการนอนไม่ใช่การพักผ่อน แต่เป็นการคลายกล้ามเนื้อส่วน **ใจ** จะพักดีที่สุด **คือ ในสมาธิ** ดังนั้น ผู้ปฏิบัติสมาธิสูงต่ำ จะรู้ได้จากการนอนนี่แหละ

ขอให้ตั้งอารมณ์ใหม่ ทำใจให้ร่าเริง เหมือนมีนัด มีงานสำคัญ เช่นต้องตื่นไปรับปริญญาให้ทัน ตื่นขึ้นมารับความสำเร็จความสมหวัง ตามเวลาที่เราตั้งไว้ ตามเวลากำหนด แล้วเอาอารมณ์นั้นหลับไปกับเรา

ลองดูใหม่ แล้วจะเห็นการเปลี่ยนแปลงของชีวิต เป็นไปตามที่เราลิขิตทุกประการ นี่แหละที่เรียกว่า “Your Life On Your Hand”

ขอความก้าวหน้าเจริญในธรรมจงบังเกิดแด่ท่านสมดั่งตั้งปณิธานปรารถนาจงทุกประการเทอญ สาธุ

ท่าน C Wong: กราบขอบพระคุณครับพระอาจารย์

นมัสการท่าน C Wong ขออนุโมทนา ในความก้าวหน้าของการปฏิบัติกำหนดเวลาหลับตื่น นี่คือขั้นต้นของการกำหนดอนาคต และ กาลเวลา เพราะเวลานั้นเป็นสมมุติ ให้ระลึกอารมณ์ให้แม่นยำว่า

๑. อารมณ์เป็นอย่างไร ลักษณะไหน จึงทำให้เราสามารถ ตื่นได้ตรงเวลา

๒. เมื่อตื่นขึ้นนั้น จำอารมณ์เมื่อแรกตั้งกำหนดเวลาไว้หรือไม่ ขาดเกิน เพียงใด เมื่อผ่านทั้ง ๒ ขั้นตอนดังกล่าวแล้วนี้ ๓ ครั้ง ก็ให้ทดลองเปลี่ยนเป็นภาพเหตุการณ์ที่ต้องการให้เกิดขึ้น โดยนำอารมณ์กำหนดหลับตื่นนั้นมาใช้ และใส่ภาพเหตุการณ์ที่ต้องการนั้นลงไป จากนั้นติดตามผลการปฏิบัติ.....

ความก้าวหน้าเป็นอย่างไร แจ้งให้ทราบด้วยจักเป็นประโยชน์แก่สาธุชนผู้ใฝ่ปฏิบัติเป็นอย่างยิ่ง ขออนุโมทนา สาธุ

ทำความเข้าใจในไตรสิกขา

นับตั้งแต่เปิดเผยแผ่ สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ในประเทศไทยให้แก่สาธุชนและพุทธบริษัทผู้มีใจกุศลใฝ่ปฏิบัตินับแต่ปี พุทธศักราช ๒๕๔๖ เป็นต้นมา

มีหลายสำนักปฏิบัติที่ อาศัยแอบอ้างพระพุทธศาสนา เป็นช่องทางทำมาหากิน ประกอบด้วยเถยจิตส่งศิษย์เข้ามาแฝงตัวศึกษา เพื่อนำเอาแนวทางไปแผลงดัดแปลงเสียใหม่ให้ดูเหมือน ว่าเป็นของจริงแท้ ว่าเป็นพุทธพจน์ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ แต่โดยเนื้อแท้นั้นเป็นสัจธรรมปฏิรูป ปลอมปนเปลี่ยนแปลง แทรก วาทกรรมของตนเข้าไป ทำให้ชาวพุทธสับสน ไม่สามารถปฏิบัติตนได้ถูกต้องตามแนวแห่งสติปัฏฐานอันจริงแท้ได้ อาศัยพูดจาถูกใจ แต่ไร้ความจริง แต่พุทธศานิกชนก็มิอาจแยกแยะได้ว่า ใดจริง ใดเท็จ ดังนั้นเมื่อปฏิบัติตามที่สำนักเหล่านั้นสั่งสอน ก็ไม่ได้เกิดผล ทำให้ศรัทธาอันมั่นคงต่อพระพุทธศาสนาสั่นคลอน ก็ด้วยเหล่าเดียรถีย์ที่จิตข้องด้วยอามิสทั้งหลายเหล่านี้

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องมอบอาวุธคู่มือให้กับสาธุชนไว้ป้องกันตัวและจำแนกแยกแยะความจริงแท้กับธรรมะจอมปลอมให้ชัดเจนกระจ่างแจ้ง เพื่อรักษาป้องกันพระพุทธวจนะอันพระตถาคตตรัสไว้ดีแล้วนั้น ให้ยั่งยืนสถาพรสืบต่อไป

การพิสูจน์ทราบความจริงแท้ อยู่ที่การรู้จริง และเข้าถึงแก่นแท้ของ ไตรสิกขา ของพระพุทธศาสนาว่าเป็นเช่นไร?

ศีล คือ การเปล่งวาจา และ ใจ ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา การรวมเป็นหนึ่งของวาจา และใจนี้ เรียกอีกอย่างหนึ่ง ว่า "สำรวม วาจา ใจ" การเปล่งวาจาอันมาจากใจ เป็นสัจจะวาจา เป็นการ "ถึงพร้อมด้วยศีล" อันเป็นไตรสิกขาข้อแรก การถึงพร้อมด้วยศีล ย่อมเป็นหนทางให้เกิด "สมาธิ"

สมาธิ คือ สภาวะแห่งการระลึกรู้อารมณ์แห่งความถึงพร้อมด้วย กาย วาจา ใจ ในพุทธานุภาพเป็นเบื้องต้น อารมณ์แห่งการระลึกรู้นี้เรียกว่า "สติ" การรวมเป็นหนึ่งเดียว และตั้งมั่น ณ ฐานธาตุนั้น เรียกว่า"สมาธิ" เพื่อพิจารณาถึงความดำรงอยู่และความเสื่อมไปแห่งสรรพสิ่ง ล้วนเป็นไปโดยมหาภูตรูปทั้ง ๔ คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ การถึงพร้อม และตั้งมั่นด้วยอาการดั่งนี้ เรียกว่า "ถึงพร้อมด้วยสมาธิ" อันเป็นไตรสิกขา ข้อที่ ๒ ย่อมเป็นหนทางให้เกิด "ปัญญา"

ปัญญา คือ การก้าวข้ามมิติแห่งรูป เข้าสู่มิติแห่ง "ใจ (มโนทวารวิถี)" อันเป็นแหล่งความรู้แห่งสกลจักรวาล ก่อให้เกิดการแทงทะลุปัญหาในทางโลกทั้งปวง เข้าถึงสภาวะแห่งการ "รู้แจ้ง เห็นจริง" ในทางปฏิบัติเรียกว่า "บรรลุญาณทัศนะ" ด้วยสภาวะดังกล่าวนี้เรียกว่า "ถึงพร้อมด้วยปัญญา" อันเป็น "โลกุตรธรรม(ดำรงสภาพอยู่ในสภาวะพ้นไปจากโลกธาตุ หรือ วัฏฏสงสาร คือ ไม่เวียนว่ายตายเกิดอีก)" คือ ขั้นสุดยอดแห่งไตรสิกขา (โลกุตรปัญญา=ปัญญาสู่การหลุดพ้น=นิพพาน)

ดังที่ได้กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นนั้น คือ ลำดับขั้นตอนข้อปฏิบัติ ที่เริ่มจากระดับสามัญไปจนถึงระดับสูงสุด อันจะเป็นแนวทางพิสูจน์ทราบความจริงแท้จ ทั้งหลายให้กระจ่าง ดุจดั่งกระจกใสที่ได้ขัดถูจนไร้ฝุ่นละอองที่แปดเปื้อนให้หมดไป

ขอความผาสุขสวัสดีมีโชคชัย ประสบสิ่งอันเป็นมงคล สมปรารถนาในสิ่งอันเป็นกุศล จงทุกท่านทุกประการเทอญ เจริญพร

พระพุทธโฆษะ ผู้รจนา "คัมภีร์วิสุทธิมรรค"ได้กล่าวถึงอานิสงค์แห่งการถวายชีวิตเป็นพุทธบูชาซึ่งเป็นเรื่องของพระติสสะ อันปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎก ดังนี้

สมัยหนึ่ง มีภิกษุ ๓ รูปได้มาสู่สำนักของพระติสสเถระแล้ว ใน ๓ รูปนั้น

รูปหนึ่งกราบเรียนอาสาแก่พระเถระว่า “ท่านขอรับ เมื่อมีใครๆขอร้องเพื่อประโยชน์ของท่านอาจารย์แล้ว กระผมสามารถที่จะกระโดดลงไปในเหวลึกชั่วร้อยบุรุษ”

รูปที่สองกราบเรียนว่า “ท่านขอรับเมื่อมีใครๆ ขอร้องเพื่อประโยชน์ของท่านอาจารย์แล้ว กระผมสามารถ ที่จะเอาร่างกายนี้ฝนที่พื้นหินให้กร่อนไปตั้งแต่ ส้นเท้าจนกระทั่งไม่มีร่างกายเหลืออยู่ และกลับประสานเป็นร่างกายดุจเดิมได้

รูปที่สามกราบเรียนอาสาว่า “ท่านขอรับเมื่อมีใครๆขอร้องเพื่อประโยชน์ของท่านอาจารย์แล้ว กระผมสามารถที่จะระงับอัสสาสะ ปัสสาสะ (หยุดลมหายใจ) ทำกาลกิริยาตายได้”

ฝ่ายพระเถระพิจารณา เห็นว่า “ภิกษุเหล่านี้มีสมาธิพละสมควรแล้ว” จึงได้บอกพระกัมมัฏฐานให้ ภิกษุเหล่านั้นดำรงตนอยู่ในโอวาทของพระเถระ และได้บรรลุซึ่งพระอรหันต์ทั้งสามรูปแล ฯ

ฤทธิ์อันภิกษุทั้งสามสามารถอธิษฐานได้ดั่งใจนี้ เป็นอานิสงค์จากการมอบถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้า (พระพุทธโฆสเถระ) จึงได้รจนายืนยันไว้ว่า

"พึงมอบถวายตัวแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า ย่อมยังให้เกิดความสำเร็จในการอธิษฐาน โดยสัจจะวาจาด้วยประการฉะนี้ ฯ"

จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ท่านทั้งหลายที่ได้ศึกษาปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรคจะภาคภูมิใจที่ได้ศึกษาปฏิบัติ อันพระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้เป็นหนทางหนึ่งเดียวไม่มีหนทางอื่นนี้ อันโลกยุคปัจจุบันไม่มีสำนักใดเผยแผ่สั่งสอน แก่พุทธศาสนิกชนทั่วไป นับเป็นบรมโชคแก่ผู้ปฏิบัติทั้งหลาย จะได้ปฏิบัติและประจักษ์ผลด้วยตนเอง

ขอความผาสุขสวัสดี ก้าวหน้าในการปฏิบัติจงบังเกิดแก่สาธุชนทุกท่านทั่วกัน

เทอญ

สุญญตา กับ Quantum Physic

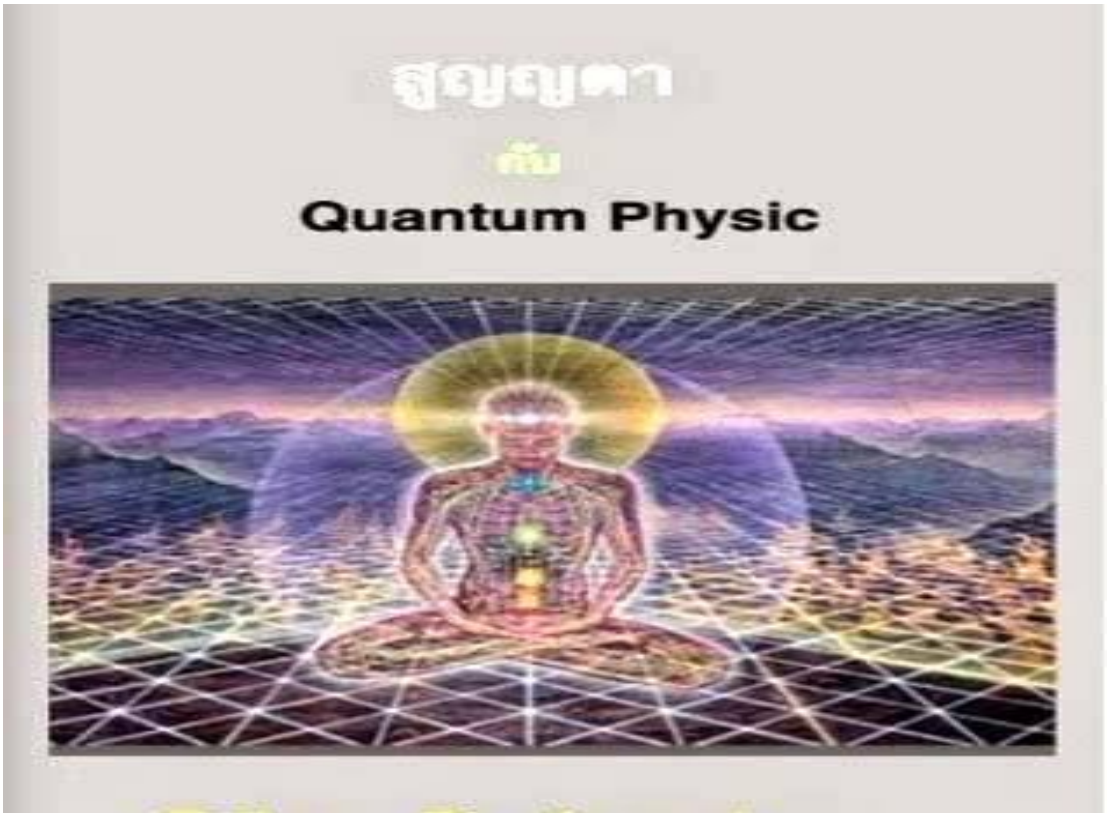

สภาวะ แห่งความ "ไม่มี" หรือ "ความว่าง" ไม่อาจจะเปลี่ยนเป็น "มี" ขึ้นมาได้เอง เพราะการที่จะเกิดเป็นสภาวะ "มี" นั้น จะต้องมี "เหตุ" อันกำจัดความ "ไม่มี" ให้หมดสิ้นไปเสียก่อน

แค่ คำถามก็เกิดขึ้นว่า แล้วเราจะกำจัดความ "ไม่เคยมี" อยู่ก่อนนั้นออกไปได้อย่างไร ? "ความไม่มีอยู่" มีสภาวะเพียงแค่เป็น "ความคิด" ที่ใช้เปรียบเทียบกับ "การมีอยู่" มันไม่มีนัยยะใดใดในการที่จะดำรงอยู่ได้ด้วยตัวของมันเอง เพราะสภาวะนั้นไม่ได้กำเนิดเกิดขึ้น เมื่อการมีอยู่สูญสลายไป

ความไม่มีอยู่ เปลี่ยนรูปไม่ได้" หากมีบางสิ่งเกิดขึ้น นี่หมายความว่า "พลังที่ปรากฏ มีอยู่ ณ ที่นั้นมาก่อนแล้ว"

โดยสมการทางฟิสิกส์บอกเราว่า พลังแห่งการปรากฏของสิ่งต่างต่างนั้น ล้วนมีอยู่ในพลังงานสูญญากาศ แต่เราก็ยังมีคำถามต่อไปอีกว่า "แล้วสภาวะของสูญญากาศ เกิดขึ้นได้อย่างไร ? " มันย่อมเป็นไปไม่ได้ที่ จู่ๆ สูญญากาศก็เกิดขึ้นจากความไม่มีอะไร แล้วกลายสภาพเป็นสูญญากาศที่เต็มไปด้วยพลังงาน อันเกิดขึ้นพร้อมกับกาล(Time) อวกาศ(Space) กระนั้นหรือ ?

ในทางพระพุทธศาสนา จะใช้หลักวิธี พิจารณาสภาวะทั้งหลายต่างออกไปจากทาง Physic คือ " พิจารณาว่าปรากฏการณ์ทั้งหลายนั้นมิได้ "เกิดขึ้น" จริง แบบการเปลี่ยนสภาวะจาก "ความไม่มีอะไรอยู่" ไปสู่สภาวะแห่ง "ความมีอยู่"

ปรากฏการณ์ต่างๆ ล้วนดำรงอยู่ภายใต้รูปแบบที่เรียกว่า "ความจริงสมมุติ" หรือ "สมมุติสัจจะ (Relative Truth)" ซึ่งปราศจากความจริงแท้แต่อย่างใด "สมมุติสัจจะ"หรือความจริงที่สังคมมนุษย์บัญญัติขึ้น

เพื่อเป็นสื่อความหมายให้เห็นความแปลกต่าง ของวัตถุ สิ่งของ สรรพนานาชนิด ก็เป็นเพียงความจริงที่มนุษย์สมมุติขึ้น บัญญัติขึ้น (Conventional truth)

สมมุติสัจจะเหล่านี้นั้น เกิดขึ้นจากสังคมมนุษย์ที่มีต่อโลก ต่อการรับรู้สรรพสิ่ง และเหตุการณ์ต่างต่างของโลก หรือการที่มนุษย์เราไปยึดถือเอาว่า สิ่งต่างต่างล้วนมีสภาวะดำรงอยู่เช่นนั้นจริงจริง ซึ่งเป็นความ "เข้าใจที่ผิด"

เพราะโดยสภาวะแห่งความจริงแท้นั้น สรรพสิ่งต่างต่างที่ปรากฏให้มนุษย์ได้รับรู้และสัมผัสนั้น ล้วนมิได้ดำรงอยู่ได้ด้วยตัวของมันเอง สภาวะที่ว่านี้เรียกว่า "ปรมัตถสัจจะ (Absolute Truth)

ปรากฏการณ์ทั้งหลายที่เราท่านได้รับรู้และสัมผัสได้ด้วยอายตนะทั้งภายนอกและภายใน ซึ่งทำให้เราล้วนเชื่อไปว่า "สรรพสิ่งทั้งหลาย ล้วนมีอยู่จริง "

แต่เมื่อได้พิจารณาลงไปอย่างลึกซึ้งถึงแก่นอันจริงแท้ เพื่อหา "ต้นเหตุ" ว่าสรรพสิ่ง และปรากฏการณ์นั้นดำรงสภาพอยู่ได้อย่างไร ? เราก็จะพบความจริงว่า "ปรากฏการณ์และสรรพสิ่งต่างต่างนั้น ล้วนมิอาจดำรงสภาพอยู่ได้ด้วยตัวเองอย่างเอกเทศ

ทุกปรากฏการและสรรพสิ่ง ย่อมต้องอิงอาศัย "ปัจจัย" เสริมช่วย ให้สภาวะนั้นนั้นดำรงอยู่ได้ ธรรมชาติของปรากฏการณ์ คือ ธรรมชาติของการอิงอาศัย โดยสภาวะของตัวปรากฏการณ์นั้นนั้น มิได้มีอยู่จริง เปรียบประดุจภาพดวงจันทร์อันสะท้อนอยู่ในน้ำ ฉันนั้น

สรรพสิ่งและปรากฏการณ์จึงล้วนเป็นมายาภาพ ที่ก่อให้เกิดสัญญาณไฟฟ้าชีวภาค ของมนุษย์แปลรหัส และสื่อความหมาย ความแตกต่างของสัญญาณไฟฟ้าชีวภาคนั้นเองที่สังคมมนุษย์นำไปบัญญัติเป็นชื่อต่างกันไป เพื่อสื่อความหมายสิ่งที่ได้รับรู้สัมผัสนั้น คล้ายกับว่าปรากฏการณ์นั้นมีอยู่จริง

ทั้งที่ความจริงสิ่งเกิดขึ้นเป็นเพียงเงาจันทร์ในน้ำ ภาพสะท้อนจากกระจก หรือ ความฝันที่คล้ายกับความจริง ที่ไม่มีอยู่จริง เพราะความจริงที่แท้นั้นคือ "ความว่าง"

"ความว่าง" คือสภาวะที่แท้จริงของสรรพสิ่ง ซึ่งมีความหมายว่า สิ่งต่างต่าง บนโลกของเรานี้ มิได้ดำรงอยู่อย่างถาวร

แต่ "ความว่าง" นั้นก็ไม่ได้หมายถึง "ความไม่มีอะไรอยู่ หรือ ปราศจากปรากฏการณ์ใดใด" ไม่ใช่ความเห็นแบบลัทธิสูญยะนิยม (Nihilism) อีกทั้งยังไม่ได้หมายถึง "ความไม่มีตัวตน (Nothingness) และก็ไม่ได้หมายความว่า "การไม่มีอะไรดำรงอยู่ (Nonnexistence)

ในแนวทางแห่งพระพุทธศาสนานั้น ความหมายของ "ความว่าง" เป็นความหมายที่เป็นวิทยาศาสตร์ ไม่ขัดแย้งต่อสมการของQuantum Physic ทั้งยังกลมกลืนกัน ประหนึ่งว่าการค้นพบทฤษฎี Quantum Physic นั้น รองรับยืนยันความจริงแท้ของวิถีแห่งพุทธะ ที่พระพุทธองค์ทรงค้นพบและเผยแผ่แก่พุทธบริษัทเมื่อกว่า 2,557 มาแล้ว ว่า " ความว่าง หมายถึง อานุภาคอันไม่อาจแบ่งแยกของสสาร(Indivisible Particles of Matter)

"ความว่าง" ไม่ใช่เป็นเพียงธรรมชาติของปรากฏการณ์ที่แท้จริง แต่เป็น "พลัง" ที่ทำให้ปรากฏรูปได้หลากหลายไม่มีสิ้นสุด ยกตัวอย่าง เช่น แผ่นดิน ทะเล ต้นไม้ ใบหญ้า ฯลฯ เกิดขึ้นได้เพราะมีที่ว่างสำหรับสิ่งเหล่านั้น หากไม่มี "ที่ว่าง" ก็จะไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้

เช่นเดียวกัน หากสิ่งที่เกิดขึ้นมานั้น มีสถานะ สภาวะที่ถาวร ก็จะไม่มีสิ่งใดใดเกิดขึ้นได้อีก ไม่อาจมีปรากฏการณ์อื่นเกิดขึ้นอีก นอกเหนือไปจากปรากฏการณ์ที่มีอยู่เดิม

แต่เพราะสิ่งต่างๆ และปรากฏการณ์ ทั้งหลายมิอาจดำรงอยู่ได้ด้วยตัวของมันเอง ย่อมแตกสลายไป จึงเกิด "ความว่าง" ให้สรรพสิ่ง ปรากฏการณ์อื่นเกิดขึ้นได้

เมื่อเราได้เข้าใจอย่างจริงแท้ ในธรรมชาติของ "ความว่าง" เราก็จะเข้าใจถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างสะเปะสะปะ แม้จะเป็นสิ่งสมมุติในทางปรมัติ ซึ่งเรียกว่า "สมมุติสัจจะ"

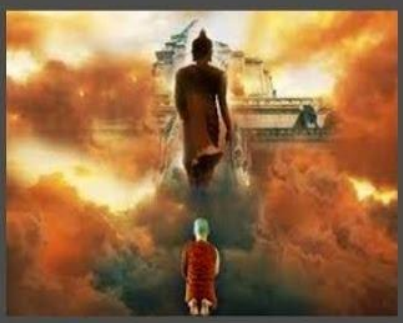

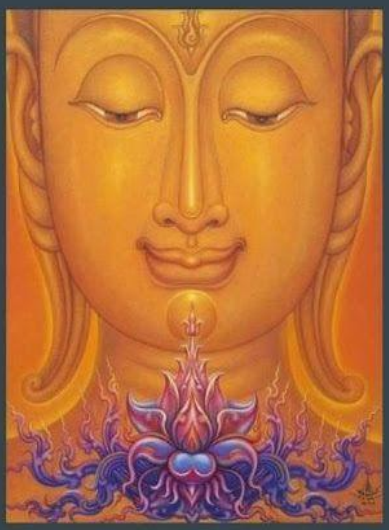

ความว่าง" ในความหมายแห่งพุทธพจน์ ไม่ใช่หมายถึง "ความไม่มีอะไรอยู่" แต่เป็นสภาวะของปรากฏการณ์ ที่ไม่ได้เกิดขึ้นด้วยตัวเอง หรือการดำรงอยู่อย่างถาวร

จากความหมายอันจริงแท้ของ "ความว่าง" คงทำให้ท่านทั้งหลายเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ ซึ่งแตกต่างไปจากแนวความคิดของคณาจารย์บางท่าน ที่ยัดเยียดความเห็นส่วนตัวในเรื่องของ "ความว่าง" อย่างผิดๆ ว่า "ความว่าง คือ ความไม่มีอะไร

ถึงกับกล่าวตู่ว่า พระพุทธเจ้าปฏิเสธการดำรงอยู่ของสรรพสิ่ง" ซึ่งขัดกับพุทธพจน์และกฎPhysic ความเห็นที่ว่านั้นกลายเป็นยาพิษติดอยู่ในสมองและความคิด ของคนส่วนใหญ่ในประเทศไทย เข้าใจผิดในความหมายพุทธพจน์เรื่อง "ความว่าง" ดังที่ปรากฏตลอดมา

"สมมุติสัจจะ" ในวิถีแห่งพระพุทธศาสนา หมายความรวมถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นโดยอิสระ จากเหตุและเงื่อนไขที่แยกต่างหากจากกันนั้นเป็น "สมมุติสัจจะ (Relative Truth)" หรือ "มายาภาพ"

สิ่งที่เราได้พบเห็นในแต่ละวันจำเจเป็นประจำ ทำให้เรานึกไปเองว่า "สิ่งต่างๆ นั้น มีความเป็นเอกเทศอยู่เช่นนั้นจริง เสมือนหนึ่งว่า มันสามารถดำรงอยู่ได้ด้วยตัวของมันเอง โดยมีคุณสมบัติเฉพาะอยู่ภายใน แต่แท้ที่จริงแล้ว นั่นเป็นเพียงสิ่งที่ "ใจ สร้างขึ้น(มโนมายา)"

การเห็นเช่นนี้ดูเหมือนว่าจะสอดคล้องกันกับสามัญสำนึกของมนุษย์เรา

แต่เมื่อนำมาวิเคราะห์แล้ว สิ่งทั้งหลายและปรากฏการเหล่านั้น ก็มิอาจยืนหยัดต่อการวิเคราะห์อยู่ได้

เพราะในวิถีแห่งพุทธนั้น พิจารณาว่า ทุกสิ่งจะดำรงอยู่ได้ก็ต่อเมื่อ สิ่งต่างต่าง หรือ อุปัติการณ์นั้นนั้น "สัมพันธ์กับสิ่งอื่น(มีปัจจัยเกื้อหนุน)" ซึ่งสอดคล้องรองรับกับหลักปัจจยาการซึ่งกระทำต่อกัน

"ปรากฏการณ์หนึ่ง ย่อมเกิดขึ้นได้ เพราะมันขึ้นอยู่กับเงื่อนไขอื่น"

วิถีพุทธมอง "โลก คือ การลื่นไหลของเหตุการณ์ต่างต่างอันไพศาล ที่เรียงร้อยเข้าด้วยกัน และมีส่วนร่วมซึ่งกันและกัน" แตกต่างไปจากที่เรามองปรากฏการณ์และสิ่งต่างต่าง ซึ่งเกิดจากการเลื่อนไหลของเหตุการณ์นั้น แต่ ไปหยุดเสียในภาพบางภาพ บางด้าน โดยไม่อาจแบ่งแยกความแปลกต่างได้ ทำให้ " ใจ สร้างให้เกิดมายาภาพขึ้นมาว่า สิ่งต่างต่างอันปรากฏนั้นเกิดขึ้นเอง และแยกต่างหากไปจากตัวเราอย่างสมบูรณ์"

เหตุการณ์ สรรพสิ่งดังกล่าวนั้น มิใช่เพียงเฉพาะบนพื้นโลกเท่านั้น ยังหมายรวมไปถึงสิ่งที่เล็กที่สุดตั้งแต่อีเล็คตรอน ไปจนถึงเอกภพ ดวงดาว กาแล็คซี่ ฯลฯ อันเคลื่อนไหวนั้น ล้วนไม่คงทนถาวร สรรพสิ่งทั้งหลาย อันปรากฏเปรียบประหนึ่ง "ภาพที่ปรากฏบนผิวของฟองน้ำที่รอเวลาแตกสลายไป"

ความแตกต่างของภาพนั้น ขึ้นอยู่กับมุมมองของผู้พบ ทำให้เกิดการแปลกต่างกันไป

ทั้งนี้มิใช่เฉพาะเพียงแต่การเห็นว่า สิ่งต่างต่าง มีการเคลื่อนไหวเท่านั้น ที่เราเห็นว่ามี "สิ่งต่างต่าง" เคลื่อนไหวอยู่ ก็เพราะเรามองจากมุมใดมุมหนึ่งเท่านั้น

แต่จากความเป็นจริง เราไม่อาจมองลึกตามคุณลักษณะที่มันปรากฏได้ เพราะปรากฏการณ์เป็นเพียงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามสภาวการณ์ ในวิถีแห่งพุทธไม่ปฏิเสธ "สมมุติสัจจะ" ซึ่งเป็นเพียงสิ่งที่ชาวโลกยอมรับกันทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นโดยขนานนามขึ้นมา หรือเกิดจากการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ก็ตาม

วิถีแห่งพุทธมิได้สวนทางหรือขัดแย้งกับสมการทางฟิสิกส์ หรือกฎที่ว่าด้วยเหตุและผล(ตรรกวิทยา) แต่ความลึกซึ้งแห่งวิถีของพุทธอยู่ตรงที่ว่า " หากมีการค้นคว้าอย่างลึกซึ้ง ในสิ่งและปรากฏการณ์ให้มากกว่าที่เป็นในปัจจุบัน

ก็จะพบวามแตกต่าง ระหว่าง การมองโลกแบบธรรมดากับสิ่งที่เป็นจริง (Reality) ได้อย่างชัดเจน "สรรพสิ่งและปรากฏการณ์ทั้งปวง ล้วนมิอาจดำรงอยู่ได้อย่างถาวร จากคุณลักษณะภายในของสิ่งนั้น โดยสิ้นเชิง

"ปฏิจจสมุปบาท" หมายถึง "การปรากฏร่วมกัน" ในทางวิชาการเรียกว่า "การเกิดขึ้นโดยการอิงอาศัยซึ่งกันและกัน"

ทั้งนี้เราสามารถแยกตีความหมายของตำออกเป็นสองส่วน เพื่อตีความให้แจ่มแจ้งกระจ่างและเข้าใจง่าย คือ

ส่วนแรกได้แก่คำว่า "สิ่งนี้" เกิดขึ้น เพราะมี "สิ่งนั้น" ความหมายของคำนี้ก็คือ การที่สิ่งต่างต่างดำรงอยู่แบบที่มันเป็น แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นโดยตัวของมันเอง

ส่วนที่สองได้แก่คำว่า "สิ่งนั้น" ถูกกระตุ้น หรือ ทำให้เกิดขึ้น และ ย่อมทำให้เกิด "สิ่งนั้น" ต่อไป ซึ่งหมายความว่า ไม่มีอะไรเป็นเหตุรวมทั้งปัจจัยโดยตัวมันเอง ต้องพึ่งพิงอาศัยสิ่งอื่นเป็น "ปัจจัย"(เครื่องอาศัย) ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

วิถีแห่งพุทธมิได้ปฏิเสธสิ้นเชิงว่าปรากฏการณ์เกิดขึ้นจริง แต่ชี้ให้เห็นว่า "ปรากฏการณ์นั้นนั้น(เหตุ) ย่อมต้องอิงอาศัยสิ่งอื่น(ปัจจัย) คือ ไม่ได้เกิดขึ้นโดยลำพังตัวเอง สรรพสิ่งปรากฏการณ์ต่างต่าง ล้วนเชื่อมโยงกับปัจจัยอื่น ถูกกำหนดสภาวะดำรงอยู่และแตกสลายโดยสิ่งอื่น ซึ่งในขณะเดียวกันนั้น ก็เป็นเงื่อนไขให้สิ่งอื่นเปลี่ยนแปลงพร้อมกันไปด้วย

ในช่วงระยะแห่งการเปลี่ยนแปลงนั้น ความเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง "การดำรงอยู่(ฐิติ)" ของปรากฏการณ์นั้นจึงอยู่บนความสัมพันธ์ระหว่างกัน

โดยไม่มีทางที่จะอยู่ได้โดยตัวเองอย่างเอกเทศ แต่เราต่างหากที่ยึดติดกับ "ความคิด"(สภาวจิต) ที่คิดเอาเองว่า "ปรากฏการณ์ สรรพสิ่ง ดำรงอยู่ได้ด้วยตัวของมันเอง แตกสลายเอง ไม่ต้องพึ่งปัจจัยภายนอก" แต่อย่างใด

แต่ความจริงแท้นั้น อยู่ที่ว่า "สรรพสิ่ง และปรากฏการณ์ทั้งหลายล้วนเป็นส่วนหนึ่งของทั้งหมด ดังนั้น จึงไม่มีอะไรเกิดขึ้นโดยแยกจากกัน"

การค้นพบของนักฟิสิกส์ระดับโลกเช่น โปรเฟสเซ่อร์ เออร์วิน ชโรดิงเจอร์ ได้รองรับสอดคล้องวิถีแห่งพุทธอย่างเป็นหนึ่งเดียว เขารายงานการค้นพบว่า " เมื่อไม่รับรู้การมีอยู่ของมัน(ปรากฏการณ์) และเข้าไม่ถึงการมีอยู่ของมันอย่างแท้จริง เราจะตัดสสาร วัตถุ แห่งการรับรู้นั้นออกไปจากวงจรของธรรมชาติที่เรากำลังพยายามค้นคว้า และทำความเข้าใจ เราต่างหากที่ดึงตัวเองออกไปเป็นเพียงผู้สังเกตุการณ์

ซึ่งหมายถึงว่าไม่ได้มองในฐานะผู้เป็นส่วนหนึ่งของโลก และด้วยการมองแบบนี้ ทำให้เกิดกระบวนทัศน์ที่บัญญัติขึ้นมาว่า "โลกนี้มีตัวตนสัมผัสได้"

ในทางฟิสิกส์ในปัจจุบัน ยังไม่สามารถอธิบายถึงธรรมชาติแห่งความจริงทั้งหมดทั้งปวงของโลกได้ การค้นคว้าและพิสูจน์ทราบทางฟิสิกส์นั้นยังก้าวหน้าไปไม่ถึง ทั้งที่รู้ว่า "มีบางสิ่งอยู่และบางสิ่งนั้นมีอยู่จริง" แต่ก็ไม่อาจที่จะสร้างสมการขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมได้ นักฟิสิกส์ชั้นนำของโลกเช่น ไอน์ชไตน์ เดสปาญยาต์ ขนานนามสิ่งนี้ว่า "ความจริงที่ถูกปิดบัง (Veiled Reality)"

ซึ่งสิ่งที่กล่าวนี้ มันไม่ใช่เป็นเพียงปฏิสัมพันธ์ของหตุการณ์เท่านั้น แต่ยังเป็น "สิ่งที่กำหนดเงื่อนไขของปรากฏการณ์ทั้งมวลของโลกมาตั้งแต่ต้น"

ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บรมศาสดาแห่งพระพุทธศาสนา ทรงค้นพบ "ความจริงที่ถูกบดบัง" นี้มาแล้วกว่า 2,557ปี ทรงเรียกสิ่งนี้ว่า "ปฏิจจสมุปบาท"

การค้นคว้าทดลองของนักวิทยาศาสตร์-ดาราศาสตร์-ฟิสิกส์ ยืนยันการกำเนิดแห่งสรรพสิ่งบนพื้นโลกมนุษย์นี้ โดยการทดสอบทาง EPR ว่า

"....เมื่อเริ่มต้นกำเนิดเกิดระเบิด(Big Bang)ขึ้น ณ จุดหนึ่งแห่งจักรวาล อะตอมของไฮโดรเจน และฮีเลี่ยมซึ่งเป็นส่วนประกอบถึง 98% กระจายไปทั่วจักรวาล

ส่วนธาตุหนัก(Heavy Element) 2% ในการสร้างสสารในเอกภพ ได้กำเนิดขึ้นจากกระบวนการสังเคราะห์ทางนิวส์เคลียส ตรงใจกลางของ Super Nova ซึ่งสามารถสรุปได้อย่างสั้นๆ ว่า "ทุกสรรพสิ่งกำเนิดจากแหล่งเดียวกัน" เป็นความเชื่อมโยงต่อเนื่องทางโมเลกุล หรือ อนุภาคที่สอดประสานอย่างแน่นแฟ้นจวบจนปัจจุบัน...."

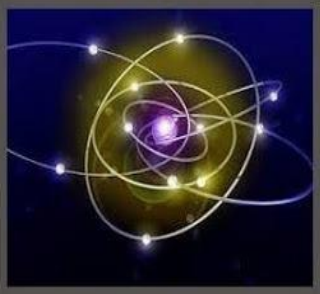

ในทางพระพุทธศาสนา พระพุทธองค์ทรงตรัสถึงสิ่งที่นักฟิสิกส์ปัจจุบันกำลังค้นคิดค้นคว้าอยู่นี้ว่า "..เป็นการแสวงหา" ความจริงบางด้าน หรือ ความจริงอันจำกัด ด้วยการกระทำเช่นนั้น ย่อมไม่อาจเข้าถึงความจริงแท้ได้..."

ความมี และไม่มี นั้นเป็นเพียงภาพ
สมมุติ(Holographic) ที่ถูกสัญญาปรุง
แต่งผ่านจิตสำนึกซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลัก
ปรัชญาการ ซึ่งถ้าไม่มีจิตสำนึกที่รับ
คลื่น(Wave) จาก "สัญญา" เราก็คงจะ
ไม่อาจมีจินตนาการบรรยายว่า "ความจริง
เป็นอย่างไร" แตกต่างกับความไม่จริง
อย่างไร นี่เป็นการอิงอาศัยแห่งสรรพสิ่ง
ซึ่งไม่ปฏิเสธความมีอยู่แห่งสรรพ
สิ่ง(Nihilistic) และก็ไม่ได้ยึดถือแต่
ความคิดเป็นใหญ่(Idealistic) เพราะ
พระพุทธองค์ไม่ได้ทรงปฏิเสธความจริงที่
เราบัญญัติขึ้น(จริงโดยสมมุติ=สมมุติ
บัญญัติ (Conventional Truth) แต่ก็
มิได้ให้ยึดถือว่า สิ่งเหล่านั้นคือ ความจริง
แท้เป็นอมตะนิรันดร์ถาวร(Realistic)
หรือยึดเอาความเป็นอัตตาแห่งสสาร
(Materialistic)

ทั้งนี้เพราะว่า
"ความจริงที่ถูกปิดบัง (Veiled
Reality) ที่นักวิทยาศาสตร์-ฟิสิกส์ทุก
สาขาของโลกปัจจุบันยังค้นคว้า-ทดลอง
ไม่พบนั้น พระพุทธองค์ได้ทรงค้นพบมา
ก่อนหน้านั้นนับกว่า2,557ปี
ดังมีพุทธพจน์ว่า
"... ความจริงแท้ ย่อมดำรงอยู่
ได้ด้วยตัวมันเอง ไม่ต้องอาศัยสรรพสิ่ง
ธาตุ สสาร และกาลเวลา(นิพพาน) ส่วน
ความจริงโดยสมมุติที่โลกบัญญัติขึ้น
นั้น(Conventional Truth) ย่อม
ปราศจากความหมาย และไร้ค่าเกินกว่าที่
ควรจะใส่ใจ..."

คำว่า "มี" คือ การยึดติดคิดว่าสิ่งต่างๆ เป็น
นิรันดร์
คำว่า "ไม่มี" คือ การยึดติดกับการปฏิเสธ
ความมีอยู่
ดังนั้น ทั้ง "มี" และ "ไม่มี" ย่อมมิได้แตก
ต่างกันโดยสภาวะ
เพราะ.. ทั้ง "มี" และ "ไม่มี" แตกต่างกันที่
"ความรู้สึก" จาก "สัญญา"
ที่ "ใจ" เรากำหนด(มโนมายา) ต่างหาก... "
ขอความเจริญ ผาสุข สวัสดี จงมีแด่
สาธุชนทุกท่าน เทอญ
ทาชิ เดเล

เจริญสุข
เจริญทรัพย์
เจริญธรรม
เจริญพร